

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAYAN SENİNKİ

Claudia Piñeiro

**YAN PA
SAJ**

BAYAN SENİNKİ

Claudia Piñeiro

Çeviren: İrem Genç

YAN | PA
SAJ

BAYAN SENİNKİ
CLAUDIA PIÑEIRO

Özgün Adı: Tuya
© Claudia Piñeiro
c/o Schavelzon Graham Agencia Literaria
www.schavelzongraham.com

© 2023 YAN PASAJ YAYINEVİ, İSTANBUL, TÜRKİYE

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının
yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-99386-3-9

Baskı: Ocak 2024

Çeviri: İrem Genç
Editör: Gözde Sayınsoy
Son Okuma: Serap Yıkılğan
Sayfa Tasarım: Bahadır Erşık
Kapak Tasarım: Deniz Yükselci Karagöz, Yiğit Karagöz

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mh. Devekaldırımı Cd. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi No: 6/13 Bağcılar/İstanbul
Sertifika No: 52729

YAN PASAJ YAYINEVİ
Acıbadem Mh. Acıbadem Cd. 124/10 Kadıköy/İstanbul
Sertifika No: 49450
info@yanpasaj.com
www.yanpasaj.com

BAYAN SENİNKİ

Claudia Piñeiro

Çeviren: İrem Genç

1.

O zamanlar Ernesto'yla bir aydan fazla süredir sevişmiyorduk. Belki de iki aydır. Bilmiyorum. Çok da umursadığım söylenemezdi. Gece olunca yorgun düşünüyorum. Öyle değil gibi görünebilir ama her şeyin mükemmel olmasını isteyince ev işleri insanı çok yoruyor. Bana kalsa başımı yastığa koyar koymaz uyuyakalırım. Ama ne bileyim, kocam uzun süredir bana dokunmadığı için aklıma binbir türlü şey geliyordu. Ernesto'yla konuşmam, bir derdi mi var diye sormam gerektiğini düşündüm. Neredeyse yapacaktım da. Ama sonra dedim ki: Ya annem gibi benim sorduğum soru da ters tepse? Annem babamda bir tuhaflık olduğunu sezdi ve bir gün yanına gidip sordu: “Bir şey mi oldu Roberto?” Babam da şöyle cevap verdi: “Evet, sana daha fazla katlanamıyorum!” O an kapıyı çarpıp çıktı. Gidiş o gidiş, onu bir daha hiç görmedik. Zavallı annem. Hem zaten ben Ernesto'ya ne olduğunu az çok tahmin ediyordum. Bütün gün köpek gibi çalışıyordu, biraz boş vakit bulduğunda da bir kursa gidiyor, ders çalışıyordu. Bu adam nasıl yorgun düşmeyecekti? Sonra kendime

dedim ki: “Bir şey sormayacağım, görmek için iki gözüm, düşünmek için de beynim var.” Benim gördüğüm kadarıyla harika bir ailemiz, liseyi bitirmek üzere olan bir kızımız ve birçok kişinin imreneceği bir evimiz vardı. Ernesto beni seviyordu, bunu kimse inkâr edemezdi. Hiçbir zaman bir şeyimi eksik etmedi. Kendimi sakinleştirip “Zamanı gelince seks de yaparız, sahip olduğum bunca şey arasında eksik olan tek şeye odaklanmayacağım,” dedim. Artık altmışlı yıllarda olmadığımız için, en az seks kadar, hatta ondan daha önemli başka şeyler olduğunu herkes biliyor. Aile, ruh, iyi geçinmek, uyum. Yatakta tanrılar gibi anlaşılan ama hayatı kavga gürültüyle geçen ne çok kişi var. Ya da hiç geçinemeyen... Neden annem gibi pireyi deve yapayım ki?

Ama kısa bir süre içinde Ernesto'nun beni aldattığını öğrendim. Kalem arıyordum, bulamadığım için onun evrak çantasını açtım ve işte oradaydı: Rujla çizilmiş, ortasına “seni seviyorum” yazılmış bir kalp ve altında da imza niyetine “Seninki” yazısı. İnanılmaz zevksiz bir şeydi ama gerçek şu ki o an canımı acıttı. Neredeyse yanına gidip, kâğıdı gözüne sokup “Orospu çocuğu, bu ne böyle?” demek üzereydim. Neyse ki ona kadar saydım, derin bir nefes alıp her şeyi akışına bıraktım. Akşam yemeğinde rol yapmakta zorlandım. Lali, Ernesto dışında kimsenin ona tahammül edemediği günlerden birini yaşıyordu. Bu durum beni artık etkilemiyordu, kızımız böyleydi işte ve artık alışmıştım. Ama Ernesto zorlanıyordu. Onunla konuşmaya çalışıyordu, Lali tek kelimelik cevaplar veriyordu. Konuşmaya dâhil olacak hâlde değildim, öğrendiğim şey yüzünden başımda yeterince dert vardı. Ama bildiğim belli olacak diye korkuyordum. Normalde sessizlikleri hep ben doldururum, konuşma iyi gitmiyorsa hemen devreye girerim. Bu konuda doğuştan yetenekliyim diyebilirim.

Şüphelenmesinler diye kötü hissettiğimi, başımın ağrıdığını söyledim. Galiba bana inandılar. Ernesto, Lali'yle monolog yaparken ben de bir yandan ona ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Çünkü “Bu ne böyle?” diye sormayı çoktan elemiştim. Ne cevap verecekti ki? Üzerinde kalp olan, seni seviyorum yazan bir kâğıt, bir imza. Hayır, bu saçma sapan bir soruydu. Önemli olan bu kâğıt parçasının onun için değerli olup olmadığını öğrenmekti. Çünkü her ne kadar kabullenmek ağır gelse de bütün kadınlar bir gün aldatılır. Menopoz gibi bir şey bu, biraz gecikebilir ama kimse elinden kurtulamaz. Sadece bazıları aldatıldığını hiç öğrenmez. Böylelerin durumu daha iyidir çünkü hayatları aynı şekilde devam eder. Öte yandan, benim gibi aldatıldığını öğrenenler; kadının kim olduğunu, kendisinin nerede hata yaptığını, ne yapması gerektiğini, affetmesi mi affetmemesi mi gerektiğini, yaptıklarının bedelini nasıl ödeteceğini sormaya başlar. Söz konusu kişi diğer kadını bıraktığında kendi kendimize yarattığımız zihinsel karmaşa o kadar büyüktür ki içinden çıkamayız. Hatta gerçeğinden çok daha ciddi ve zorlama bir hikâyeye uydurma riskiyle karşı karşıya kalırız. Ben birçok kadın gibi hata yapmak istemiyordum. Çünkü rujla kalp çizen ve “Seninki” yazan bir kadın elbette Ernesto'nun hayatında önemli biri olamazdı. Ernesto'yu tanıyordum, bu tarz şeylerden nefret ederdi. Sırf sevişmek için yapıyor olmalı, diye düşündüm. Çünkü bugünlerde kadınlar çok cüretkâr. Bir adam görüyorlar, peşinde gezinip duruyorlar ve adam bir şey yapmazsa kendilerini aptal gibi hissediyorlar. “Doğrusu,” dedim kendi kendime, “bu kadın bir hafta içinde tarih olacaksa ne diye Ernesto'yla yüzleşip açıklama isteyeyim ki?” Yoksa tarih falan olmayacak mıydı?

Önemli olan tek şey uyanık olmak, ilişkinin ilerlemediğinden emin olmaktı. İşte bu yüzden ceplerini karıştırmaya,

mektuplarını açmaya, ajandasını kontrol etmeye, o telefondayken diğer telefondan dinlemeye başladım. Tahmin ettiğim gibi, kayda değer hiçbir şey bulamadım. Sadece önemsiz birkaç not daha. Ta ki Ernesto'nun her gün eve daha geç geldiğini, hafta sonları çalıştığını, hiç evde olmadığını fark etmeye başlayana kadar. İhmal etmediği tek şey Lali'nin mezuniyet gezisi için yapılan toplantılardı. Ama onun dışında hiçbir şeyde yoktu, haber de vermiyordu. İşte o zaman endişelenmeye başladım çünkü hep aynı kadınla çıkıyorsa, işler çığırından çıkabilirdi. Bir gün onu takip ettim. Bir cuma günüydü, hangi gün olduğunu çok iyi hatırlıyorum çünkü Lali'nin gezisi için bir bilgilendirme toplantısından dönüyorduk. Ernesto zaten kötüydü ama bu beni şaşırtmadı çünkü bu gezi işi onu delirtiyordu. Bana göre biraz abartıyordu, bu tarz gezilerin biraz kaotik olduğu doğru ama insan kızına verdiği eğitime güvenmeli. Başka ne yapabilirsin ki? Ernesto her şey kontrolünde olsun istiyordu, her şeyi kötü organize ettiklerini düşünüyordu. Eve varır varmaz Lali kendini odasına kapattı, hayatını o dört duvar arasında geçiriyor zaten. Biz bir şeyler yemek için mutfığa gittik. Telefon çalınca Ernesto telefona baktı. Geç bir saatti, bir aile evini aramak için uygunsuz bir saat diyebilirim. Ernesto olduğundan daha da gerginleşti, tartışmaya başladı ve daha rahat konuşmak için çalışma odasına gitti. Mutfaktaki telefonu aldım ve kadının, "Hemen gelmezsen yapacaklarımdan ben sorumlu değilim," dediğini duydum. Sonra da telefonu kapattı. Ernesto mutfığa döndü, bir şey yok gibi davranıyordu ama gözleri ışıltıyordu, çenesini sıkıyordu. "Ofiste çok ciddi bir problem çıkmış, sistem çökmüş." "Hadi git de düzelt sorunu Erni," dedim. Arkasından çıktım, arabama binip onu takip ettim. Şoförlüğüme pek güvenmem, hele de gece vakti ama bu acil bir

durumdu. Dizilerdeki gibi taksi çağırıp “Şu arabayı takip et!” diyecek hâlim yoktu. Neyle karşılaşacağımı nereden bileyim ben! Palermo Ormanları’na kadar gidip bir gölün yanında durdu. Beni görmesin diye farları kapattım, yüz metre öteye park ettim, arabadan inip yürüyerek yaklaştım. Bir ağacın arkasına saklandım. Hemen ardından yürüyerek o geldi: Bayan Seninki. Sekreteri Alicia’ydı, bu kadının evli bir adama rujla kalp çizeceği ve “seni seviyorum” yazacağı kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Hatta kadını, sempatik buluyordum. Sade, zengin bir kız, benimkine çok benzeyen bir tarzı var. Ernesto’ya yaklaşıp ensesinden tuttu. Ernesto’yu öpmek istedi ama Ernesto onu kendinden uzaklaştırdı. Kızgın görünüyordu. Tartıştılar. Kız ağlıyor, ona sarılıyordu ama Ernesto gittikçe daha da sinirleniyordu. Ben sakinleşmeye başladım, belli ki yürüyen bir ilişki değildi. Ernesto on yedi yıllık evliliğimizde bana bir kere bile böyle davranmadı. Ernesto gitmek istedi ama kadın onu durdurmaya çalıştı. Ernesto elinden kurtuldu. Kadın ısrar edince Ernesto onu itti. Şansın böylesi, başını yerdeki bir kütüğe çarptı ve hareketsiz kaldı. Ernesto deliye döndü, onu sarsıyor, nabzını yokluyor, hatta suni teneffüs yapmaya çalışıyordu. Ama işe yaramadı, ne yazık ki. Ben ne yapacağımı bilemedim, bir anda ortaya çıkıp “Ernesto, yardım edeyim mi?” diyecek hâlim yoktu.

O yüzden eve gittim, yapılacak en mantıklı şey buydu.

2.

“M erhaba... Paula?”

“Evet, kiminle görüşüyorum?”

“Lali...”

“Ah, sesini tanıyamadım, uyku sersemiyim de.”

“...”

“Ağlıyorsun sen.”

“Yok, ağlıyordum da şu an ağlamıyorum.”

“Babanla konuştun mu?”

“Hayır, konuşacak mıyım bilmiyorum. Bugün nasıl gergindi gördün mü?”

“Evet cidden...”

“Her şeye itiraz ediyordu.”

“Hep böyle midir?”

“Hayır, hep değil. Ama bu gezi yüzünden çok diken üstünde.”

“Zavallı, korkuyor.”

“Uçakla gitsek, niye uçakla gidiyorsunuz? Otobüsle gitsek, niye otobüsle gidiyorsunuz?”

“Kızım, babanın korktuğu şey birine vermen. Zavallı adam!”

“Saçmalama!”

“Şaka yapıyorum. Komikti ama...”

“Ben hiç gülmedim.”

“Biraz neşelen. Bütün günü ağlayarak geçirdin.”

“Geçerli sebeplerim var.”

“Evet, biliyorum.”

“...”

“Annenle konuşsan peki?”

“İmkânsız. Annem yok gibi bir şey.”

“Yani, biriyle konuşman lazım.”

“...”

“...”

“İván’ı aramayı düşünüyordum.”

“Hayır, çıkar aklından. Bunu daha önce denedin ve bok gibi geçti.”

“...”

“Ay, ağlama...”

“...”

“Tamam, kimseyle konuşma. Gezinin bitmesini bekle, tamam mı?”

“Bu, babamı öldürecek.”

“Ondan diyorum, geziden sonra ölsün.”

“Sonunda beni güldüreceksin...”

“İván’ı aramayacağına söz ver.”

“...”

“Hadi, söz ver.”

“Tamam, görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

3.

Eve dönerken yağmur başladı. Bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Silecekler bir sağa bir sola gidip geliyor ama o kadar suyu temizlemeye yetmiyordu. Bu da yetmezmiş gibi soldaki iyi çalışmıyordu. Görebilmek için kendimi çok zorlamam lazımdı. Yağmura sövdüm. Ama hemen olumlu tarafından bakmaya çalıştım. Ben her zaman olayların olumlu tarafından bakmayı severim. Yağmur yağıyorsa kazanın izleri silinecekti ve bu da Ernesto'nun işine gelirdi. Hepimizin işine gelirdi.

Dikiz aynasından baktım. Yol boştu. Ernesto'nun şu an ne yaptığını düşündüm. Olanları anlatmak için polise gittiğini hayal edemiyordum. Niye kirli çamaşırları ortaya döksün ki? Kazayla olmuştu işte. Ernesto polise giderse, bir sürü rahatsız edici soru soracaklardı. Neden Palermo Ormanları'nda buluştuklarını. Niye tartıştıklarını. Ne tür bir ilişkileri olduğunu. Rahatsız edici olmalarını da geçtim, gereksiz sorular. Bayan Seninki çoktan ölmüştü. Kazalarda suçlu yoktur, kurban vardır. Ve bu kazada iki kurban vardı. Biri, ölen kadın; şu noktada

onun için endişelenmek hiçbir işe yaramazdı. Diğer, talihsiz bir olaya karışmış Ernesto. Hayır, elbette polise gitmemiştir. Gerçek ortadaydı ve o gece olanların tek canlı tanığı Ernesto ve bendim. İkimiz de bu olayda kimsenin suçu olmadığını biliyorduk. Babamın dediği gibi, suç bir “fahişeydi”. Annem de “Sensin o,” diye karşılık verirdi.

Ernesto’yla yapmamız gereken, bu olayı unutup önümüze bakmaktı. Ernesto bana her şeyi anlatır anlatmaz böyle diyecektim. Hazırlıklıydım, hatta prova bile yapmıştım. Kesin bana anlatmak için ölüyordu. Onu o kadar iyi tanıyordum ki! Biz her zaman birbirimize her şeyi anlatırız. On dokuz yaşından beri beraberiz. Belki bir iki şey anlatmadığımız olmuştur. Önemsiz şeyler. Ya da karşıdaki kişiyi korumak için söylen-mese daha iyi olan şeyler. Çünkü bir çift birbirine her gün göz kulak olmalı yoksa birlikte yaşamak sizi mahveder. Aslında o zamana kadar bana Bayan Seninki’den hiç bahsetmemiştir, bu anlaşılabilir bir durum ve bunun için kendisine teşekkür ediyorum. Dediğim gibi, beni korumak için yaptı. Bu da bana bunun önemli bir mesele olmadığı izlenimini verdi. Önemli olsaydı Ernesto karşıma geçer, her şeyi olduğu gibi anlatır ve beni terk ederdi. Ernesto bir şeyleri saklamakta iyi değildir. Ben de öyle.

Eve vardım, arabayı garaja park edip kuruladım. Niye ıslandığını açıklamam zor olurdu. Bir şey uydurmak istemiyordum. Eczaneye gittim, dişim ağrıyordu gibi çeşitli bahaneler bulacak hâlim yoktu o gece. Zaten yalan söylemeyi sevmem. Yalan söyleyince yüzüm beni ele verir.

Üst kata çıktım. Lali uyuyordu. Bu önemliydi, evdeki hareketlilikten ne kadar az haberi olursa, o kadar iyiydi.

4.

“A lo...”
“...”

“Alo?”

“Iván orada mı?”

“Kiminle görüşüyorum?”

“Bir arkadaşı.”

“Oğlumun arkadaşlarının bir adı var.”

“Laura...”

“Laura... ya da Lali...”

“Evet...”

“Iván evde ama telefona gelemmez. Uyuyor.”

“Ah, anladım...”

“Dur, kapatma! Iván bana her şeyi anlattı. Biliyor muydun?”

“Hayır.”

“Ben senin için, başına gelenler için gerçekten üzüldüm.”

“...”

“Ben de kadını ve seni anlıyorum, biliyor musun?”

“ ... ”

“Elbette kolay değildir.”

“ ... ”

“Ama tam olarak da bir kadın olduğum için sana bir şey söyleyeceğim, artık Iván’ı aramamalısın. Bu yalnızca senin sorunun...”

“ ... ”

“Bak, Ivi’ye söylediğim gibi, iyi niyetinden ya da bunun kazayla olduğundan hiç şüphem yok, anlıyor musun?”

“ ... ”

“Çünkü başkası olsa şüphe duyabilirdi.”

“ ... ”

“Ama hatanı kabul etmen gerekecek.”

“ ... ”

“Çünkü senin hatandı, bunda hemfikiriz, değil mi?”

“ ... ”

“Oğlum bunun olabileceğini bilmiyordu. Sen söylemezsen nasıl bilecek?”

“Ben...”

“Biz kadınların böyle şeyleri söylemesi gerekir.”

“ ... ”

“İkimiz de yaptığın şeyin dürüstçe olmadığını biliyoruz, öyle değil mi?”

“Ama ben...”

“Annenle baban bu konu hakkında ne der bilmiyorum, onları tanımıyorum. Tanımak da istemiyorum, yanlış anlaşılmasın. Ama ben Iván’ın annesi olarak, olayların nasıl geliştiğini gayet iyi biliyorum ve oğlumu rahat bırakmanı istiyorum, anladın mı hayatım?”

“ ... ”

“Ailenin diyecek bir şeyi varsa, direkt beni ya da eşimi arasınlar. Çünkü sen ya da ailenden biri oğlumu rahatsız etmeye devam ederse, şikâyetçi olacağım.”

“....”

“Orada mısınız?”

“Evet ama kapatmam lazım.”

“İyi ki aradın, böylece konuyu açıklığa kavuşturmuş olduk, değil mi?”

“Kapatmam lazım.”

“Kendine iyi bak ve bir daha arama.”

“...”

“Hoşça kal hayatım.”

“...”

5.

Odama girdim. Ernesto'nun o an ne yaptığını öğrenmek için kuduruyordum. Polise gitme ihtimalini bir işe yaramayacağı için eledikten sonra, belki de cesedi göle atmak için oyalandığını düşündüm. Dibe çöksün diye. Bu, Bayan Seninki'nin ortadan kayboluşunu soruşturacak kişinin işini daha da zorlaştırırdı. İşte bu iyi bir fikirdi! Keşke Ernesto'yu arayıp söyleyebilseydim. Ama yapamazdım. O benim de bu hikâyenin bir parçası olduğumu bilmiyordu. Bir an için doğum günümde uyguladığım taktiğin aynısını uygulamayı düşündüm. Bir tür serbest çağrışım. “Ernesto, dün rüyamda seni gördüm. Bana doğum günümde Galerías Pacífico”nun giriş katındaki üç numaralı mağazada satılan, çok beğendiğim bordo deri bir ceket hediye ediyordun. Anlatamam, çok güzel bir rüyaydı. Kırk iki beden.” Ancak söz konusu olayda, onu arayıp şu tarz bir şey söylemem gerekirdi: “Ay hayatım, rahatsız ettiğim için kusura bakma ama kâbus gördüm, Palermo Gölü'ne bir ceset sürüklüyordun.” Çok zorlamaydı, anlardı.

* Buenos Aires'te bir alışveriş merkezi. (ç.n.)

Soğukkanlılığımı korumam gerekiyordu ama zorlanıyordum. Gergin olduğumu kabul ediyorum. Çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. Ben her zaman ne yapacağımı bilirim, her şey kafamda nettir. Ama bu defa kafam karışıktı. Sonuçta insan her gün bir kadının öldürüldüğünü görmüyor, hele bir de kadını öldüren kocanızsa. Yani, tam olarak “öldürmek” de denemez, bu kelime kulağa çok güçlü geliyor; işaret parmağını havaya doğrultmuş çok bilmiş biri gibi. “Kazara” daha uygun bir terim olabilir. Hatta “istemedi itip boynunu kırma”. “Boynunu kırmak” da çok hoş bir kelime değil. “Kasıtsız.” Bu kelimeyi geçen hafta bir hukuk sözlüğünde buldum. “Kasıtsız” bir itme yüzünden ölmüş olması bambaşka bir şeydi. Çünkü Bayan Seninki’nin kafasının denk geldiği kütüğü oraya Ernesto koymamıştı. Bu, o kadının hayatının öyle sonlanmasını isteyen kaderin işiydi. Ya da Tanrı’nın. Ben böyle şeylere inanırım. Ve saygı duyarım. Altında yatan mesajı bulmaya çalışırım. O kadın kocamla Recoleta’da yürüyüş yapıyor olabilecekken neden Palermo Ormanları’nda boynu kırılarak ölmüştü? Her şeyin bir nedeni vardır.

Ancak kafa karışıklığıma dönecek olursak, aslında kaza konusunda ve kimin suçlu olduğu konusunda benim için her şey oldukça açıktı. Kafamı karıştıran, Ernesto’yu yatakta bekleyip uyuma numarası yapmanın mı yoksa oturma odasında oturarak beklemenin mi daha iyi olacağına karar vermektir. Çünkü Ernesto geldiğinde, tahmin ettiğim gibi başına gelenleri bana anlatmak için sabırsızlanacaktı ve uyuduğumu görürse beni uyandırmaya cesaret edemeyebilirdi. Ama eğer uyanık olursam, niye ayakta olduğumu nasıl açıklayacaktım? Saat gece biri geçiyordu ve ben normalde saat onda kütük gibi uyuyor olurum. “Kütük” kelimesini kullanmam epey manidar oldu.

Pijamamı giyip yatağa girdim. Huzursuzdum. Bir sağa bir sola dönüyordum. Sakinleşmeye çalıştım. Derin nefes alıp verme falan işte. Bana mısın demedi. Kalkıp salona indim. Koltuğa oturdum. Yağmur gittikçe hızlanıyordu. Palermo Ormanları'nın ne kadar çamurlu olacağını hayal ettim. Ernesto'nun kafasını toplayabilmek için arabayla dönüp durduğumu hayal ettim. Eve giden yolda, yağmurun altında araba sürdüğünü hayal ettim. Arabamın silecekleri aklıma geldi. Aylar önce değiştirmem gereken, çalışmayan sol silecek. Kendi kendime dedim ki: "Beklerken bari işe yarar bir şey yapayım." Silecekleri değiştirmeye garaja gittim. Ernesto her zaman araba için yedek parça bulundurur. Buji, sigorta kutusu gibi şeyler işte. Mekanikten iyi anlarım ama o bunu bilmiyor çünkü arabalarla ilgilenmek erkek işidir. Annemin de dediği gibi, vida değiştirdiğin gün işin biter çünkü artık senin iyi bir tesisatçı olduğunu düşünürler ve evi su bassa bile tornavidayı ellerine almazlar. Ernesto'nun yedekleri tuttuğu kutuyu açıp karıştırdım. Silecekler en alttaydı. Aslında en altta değildi, silecekleri çıkarınca bir zarf buldum ve tabii ki açtım. Benim hislerim çok kuvvetlidir, açmam gerektiğini biliyordum. İçinde ne mi vardı? Bayan Seninki'nden gelen mektuplar. Bayan Seninki'nin rujuyla yazılmış. Bu kadar mektup gönderdiyse ne boktan bir iletişimleri varmış, diye düşündüm. Mektupları okudum. Hepsi iğrençti. Bu adam tam bir aptal, diye düşündüm; evin başka nerelerinde metresinin izlerini bıraktı acaba? Silecekleri elimden fırlatıp evi köşe bucak aramaya koyuldum. Zaten bir süredir ceplerini, evrak çantasını, çalışma masasının çekmecelerini, komodini, torpido gözünü kontrol ediyordum. Ama yedek parça kutusu kimsenin aklına gelmeyecek bir yerdi. Kitapları salladım, çorapların içine baktım, bavulların ve çantaların altlarını çıkardım. Tek bulduğum,

Ernesto'nun Bayan Seninki'nin dudaklarıyla damgalanmış bir vesikalık fotoğrafıydı. Bir prezervatif kutusunun içinde. Fotoğrafa bir yazı da yazılmıştı: "Birlikte keyfini çıkaralım diye." İşte o an Tanrı'nın o kütüğü neden oraya koyduğu kafamda netleşti. Fotoğrafı ve prezervatifleri, haftalar önceki ilk aramamda bulduğum şeylerle birlikte kaldırdım. Ernesto gelmeden hepsini yakmayı düşündüm. Hâl böyleyken birinin onları bulma riskini göze almak mümkün değildi. Ama ne bileyim işte, yine de onları sakladım. Ne olacağı belli olmaz. Henüz bankadaki kasa hesabımı açmamışken garajda bir tür saklama yeri yapmıştım. Gerçekten temiz bir iş çıkarmıştım: Bir tuğlayı gevşetmiş, temiz bir şekilde çekip çıkarmış, ortadan ikiye bölmüş ve aldığım yere geri koymuştum. Ama bu defa yalnızca yarısını koydum. Arkasında aşk mektuplarıyla tabii ki. Artık mektuplar daha güvenli bir yerdeydi. Bu saçma sapan şeylerin sonu kim bilir ne olacak, diye düşündüm sığması için fotoğrafları ve notları katlarken.

O anda Ernesto geldi. Beni görmesin diye arabamın arkasına eğildim. Arabadan inip beni garajda görmesi hiç iyi olmazdı. Gözetleniyor gibi hissedecekti. Her şeyi bir anda bana anlatmadan önce soluklanmasına izin vermek daha iyiydi. Belki bir bardak viski, gerekirse biraz sevgi gösterisi. Ne bileyim, onu kendine getirecek bir şey. Sonrasında konuşur, tamamen rahatlardık. Ernesto arabadan indi, ona yukarı çıkması için biraz zaman tanıdım. Yapmam gerekeni çok iyi biliyordum: Mutfağa gidip biraz süt ısıtmak. Ardından yukarı çıkıp ona, "Merhaba aşkım, uyku tutmadı. Her şey yolunda mı?" diyecektim.

Garajdan çıkmadan önce Ernesto'nun arabasını incelemek için durdum. Kapı koluna kadar çamur içindeydi. Bir süre ikimiz adına da düşünmek zorunda kalacağımı anladım.

6.

Inés Pereyra'nın komodininde bulunan, adli tıp uygulamalarına ilişkin İspanyolca bir yayından fotokopi ile çoğaltılmış materyal, kenar boşluklarına notlar ve dipnotlarla birlikte, aşağıda transkripsiyonu yapılan versiyonda metne parantez içinde dâhil edilmiştir.

Olay yerindeki ve çevresindeki zemin, adli tıp uzmanlarının incelemelerine başladığı yerdir. Her ne kadar kendi başına bir delil olmasa da uzmanlar delil ararken topraktan örnek almayı asla ihmal etmezler. Günümüzde adli tıp, zanlının kıyafetlerinde ya da aracında aynı toprağın kalıntıları olup olmadığını kontrol etmek için oldukça titiz teknikler kullanır. (Acilen çamaşır yıka!)

Bu teknik tersine de işler. Zanlı ellerindeyse, ancak suçun nerede işlendiğini henüz bilmiyorlarsa, giysilerinin, arabasının, evinin veya iş yerinin kapsamlı bir şekilde aranması, cesedin bulunduğu belirli bir bölge veya alan hakkında net bir bilgi verebilir.

Aracın aranması belirleyicidir. Gövdenin ve tamponun titizlikle incelenmesi gerekmektedir. Buralarda biriken toprağın olay yerindeki toprakla aynı olduğu bulunursa, uzmanlar ciddi bir kanıtla karşı karşıya demektir. (İki arabayı da dip köşe temizle!)

Uzman ayrıca olay yerinde bulunan çamur parçalarını toplayacak ve daha sonra bunları şüpheli aracın şasisine yapışmış toprak kalıntılarıyla karşılaştıracaktır. Eğer iki parça birbirine yapboz gibi uyuyorsa, söz konusu aracın sürücüsü olay yerinde olduğunu inkâr edemeyecektir.

Adli tıp uzmanları tarafından incelenen bir diğer unsur da lastik veya ayak izleridir. Hatta daha net inceleyebilmek üzere bulunan ayak izlerinin kalıplarını almak için diş hekimlerinininkine benzer bir teknik kullanırlar. Lastik dişleri boyut ve netlik açısından önemliyse, uzmanlar söz konusu olayda kullanılan aracın modelini, boyutunu ve markasını tespit edebileceklerdir. Lastikler hasar görmüşse, üreticinin standart lastik izi, lastiklerin nasıl aşındığına bağlı olarak farklı, özel bir lastik izine dönüşmüş olacağından, çok daha doğru bir tanımlama yapabileceklerdir. (Yağmur miktarı göz önüne alındığında alakasız.)

Ayak izleri de analiz edilir. Bu, en azından ayakkabıları giyen kişinin ayak numarasını ele verir. Dahası, piyasadaki taban modellerinin çeşitliliği göz önüne alındığında, adli tıp uzmanı büyük olasılıkla olay yerindeki kişi veya kişiler tarafından giyilen ayakkabı türünü bulabilecektir.

Ayrıca adli tıp uzmanları, ayakkabı tabanının nasıl yıprandığını analiz ederek ayak izini bırakan kişinin nasıl yürüdüğünü çıkarabileceklerini düşünmektedir. (İlginç ama bu da alakasız.)

7.

Ilık süt bardağıyla odaya çıktım. Ernesto orada değildi. Onu aramak için koridora çıktım. Lali'nin odasının kapısının aralık olduğunu görünce yaklaştım. İçeri girmeden gözetledim. Ernesto, Lali'nin yatağının yanında yere oturmuş ağlıyordu. Lali'yi okşuyordu. Yapılacak o kadar çok şey vardı ki ama o, sulu gözlülük etmekle meşguldü. Dökülen sütün arkasından ağlanmaz. Bir bez alınıp silinir. Ve orada biraz da olsa temizlik yapmaya koyulmuş tek kişi bendim. Ama gerektiği gibi temizleyebilmem için Ernesto'nun bana tek seferde her şeyi anlatması gerekiyordu. Şimdilik bir tanecik kızı uyurken başında ağlamak daha çok ilgisini çekiyor gibiydi. Onu o kadar şımartıyor ki! Ernesto ona karşı kendini hâlâ suçlu hissediyor. On yedi sene geçmesine rağmen. Ernesto o zamanlar evlenmek istemiyordu, daha çok erken diyordu. “Erken mi?” dedi annem. Üç senedir çıkıyorduk, on dokuz yaşından beri. “Onu acele ettirmen lazım kızım, yoksa asla karar veremeyecek.” Ben de öyle yaptım, acele ettirdim. Hiç zor olmadı. Hemen hamile kaldım. Testi yapar yapmaz ona söyledim.

Emin olamadı; benden değil, çocuk sahibi olmaktan. Bunun hakkında hiç konuşmadık ama ben öyle olduğunu biliyorum. Ernesto dilini yutmuş gibiydi, tek kelime etmiyordu. Moralinin bozulmasını istemiyordum, o yüzden durmadan onunla konuşuyordum. Rüyamda bebeğin gözlerinin ona çektiğini gördüğümü anlattım. Bebeğe isim bulduğumu söyledim, kız olursa Laura, erkek olursa Ernesto. Anneme anneanne olacağını söylediğimde ne kadar mutlu olduğunu söyledim. Ernesto hâlâ tek kelime etmiyordu. “Ernesto, aldırırmam gerektiğini falan düşünmüyorsun, değil mi?” Bunlar sanki sihirli sözcüklerdi, Ernesto çocuk gibi ağlamaya başladı. “Affet beni, affet beni,” diyordu. Daha fazla konuşmasına izin vermeden elini tutup karnıma koydum ve “Bebeğim, seni babanla tanıştırayım,” dedim.

Uyanık kalıp onun gelmesini bekleyebilirdim. Ernesto’nun bana her şeyi bir çırpıda anlatmasını istiyordum. Ama saat sabah dörttü ve Ernesto gelmiyordu. Onu almaya gidip “Ernesto, saçmalamayı bırakıp yatağa gelmeyi düşünüyor musun?” diyebilirdim. Ama onu zorlamak istemiyordum, çok zor bir gün geçirmişti. Yangına körükle gidecek değildim. Benim de dinlenmeye ihtiyacım vardı. Sütü içip yatağa girdim ve uyudum.

Alarm beni altı buçukta uyandırdı. Ernesto yanımda yoktu. Bu normal değildi, saat yedi olmadan uyanmazdı. Yattığı taraf hiç bozulmamıştı. Lali’nin odasındaki halının üstünde büzüşmüş bir hâlde uyuduğunu hayal edince tüylerim ürperdi. Ona bakmaya gittim ama artık orada değildi. Duş alıyordu. Acele ettim, duştan çıkmadan arabasını yıkamam lazımdı. Arabayı şaşırtıcı bir hızla tertemiz ettim. Böyle şeylerde iyiyimdir. Mutfaka girdiğimde Ernesto oradaydı. Kahve yapıyordu. “Selam hayatım,” dedim. “Selam,” diye cevap verdi

ve kendine kahve koydu. Karşısına oturup ona gülümsedim. Kendini iyi hissetmesini, karısının bütün yaralarını iyileştirecek bir merhem gibi olduğunu görmesini istiyordum. “Bir haber var mı?” dedim gülümsememi bozmadan. Ernesto her zaman arkadan küçük bir ittirmeye ihtiyaç duyardı, bunu sağlamaya çalışıyordum. Cevap vermedi. Gülümsememi korumakta zorlanıyordum, yüz ifadem gergin bir hâl aldı. Ernesto içine kapanınca o kadar sinir oluyorum ki! Kahvesini eline aldı. Gazete kahve fincanının yanında katlanmış bir şekilde duruyordu ama alıp açmadı. Bu kötüye işaret, şimdiden saçmalamaya başladı, diye düşündüm. Ernesto asla gazete okumadan evden çıkmazdı. Ve mükemmel katil kılavuzunun ilk maddesi günlük rutinlere sadık kalmaktır. Yoksa polis çağırmak gibi bir şey olur bu. “Şşt çocuklar, baksanıza, ben buradayım, bakışlarım kaymış, yüzüm gözüm dağılmış, ağzımı bulamadığım için kahvem dökülmüş, tuhaf bir işe karışmış gibi durmuyor muyum?” “Ernesto, bu hafta sonu hava durumu nasılmış, okudun mu?” diye sordum bir yandan gazeteyi açıp neredeyse eline verirken. Ernesto okuyormuş gibi yaptı. Tanrım, diye düşündüm; işimiz var bununla! “Ernesto... sistemdeki sorun çözüldü mü?” Ernesto bana baktı, az daha kalpten gidecektim: Gözleri yaşlarla doldu. Kederli bir hâlde başımı tuttum. Ona bakıp şöyle deyiverdim: “Ernesto, sen yoldayken sorun çözülmüş herhâlde, sonra da döndün çünkü yarım saat içinde evdeydin, ben arabanın sesini duydum, saat on buçuktu ve sonra da bir daha evden çıkmadın. Tamam mı? Onda çıktın, on buçukta da geri döndün. O kadar kısa sürede bir yere gidip bir şey yapmaya vakit bulamazsın. Beni anlıyorsun, değil mi?” Beni anlayıp anlamadığını bilmiyordum. Hiçbir şey dememekle kalmıyor, aynı zamanda bana öyle bir bakıyordu ki onu bir köşeye gönderip cezalandırmak

istiyordum. Çünkü Ernesto'nun en büyük problemi özünde bir çocuk olması. Hiçbir zaman büyümedi. Bazen ona anelik yapmaktan yoruluyorum. Bir erkeği ne kadar seversen sev, herkesin sabrı bir yere kadardır, açıkçası bazen kafasına sıkasım geliyor.

Lali içeri girdiğinde Ernesto'nun kafasına sıkmayı düşünüyordum. Her zamanki gibi doğru düzgün selam bile vermedi. Ernesto oturana kadar bakışlarıyla onu takip etti, sanki ona bir şey söyleyecek gibiydi ama aniden gazeteyi alıp okur gibi yaptı. Lali kahvesine şeker koyup karıştırdı. Durmadan karıştırırken bardağın içine bakıyordu. “Canım, kahvenin başını döndürecekisin,” dedim ortamı yumuşatmak için. Başını kaldırıp bana baktı, sonra hiçbir şey olmamış gibi karıştırmaya devam etti. İşte böyle anlarda insanın suratına bir tokat geçiresi geliyor. Ama dediğim gibi, yangına körükle gidecek değildim. En iyisi kendi hâline bırakmaktı. “Dün gece hepimiz ne güzel uyuduk, değil mi Ernesto?” Ernesto bana bakınca heveslendim. Ama anında dalgın bakışlarını tekrar gazeteye indirdi. Yapacak bir şeyim yoktu, Ernesto tepki vermiyordu, afallamıştı diyebilirim. Bir kadını öldürüp afallayan bir adam. Gerçek bir tehlike. Harekete geçtim: İpleri elime almazsam mahvolacaktık. “Saat on buçukta melekler gibi uyuyordun, değil mi aşkım?” “Değil mi aşkım?” cümlesi havada asılı kaldı. Lali bana onaylamayan bir bakış attı, bunun için bir nedeni yoktu ama o bana hep böyle bakardı. Sırt çantasını alıp çıktı. Bana hep ağzımdan çıkan her kelime onu rahatsız ediyor gibi gelmiştir. Çok konuştuğumu söylüyor. Ne zaman konuşuyorum ki ben? Ayrıca kendini çok zeki sanıyor, “babam gibi,” diyor karnesini her getirdiğinde. Beni küçük gördüğünü biliyorum. Ama onu affediyorum. Konu insanın kızı olunca kim affetmez ki? Hep çok katı, sabit fikirli olmuştur;

zekiliğin matematikten on almak olduğunu sanıyor. Benimki göze batmayan bir zekilik; gölgeler içinde, tantanasız, pek de tebrik edilmeyen bir zekilik. Pratik zekâ, gündelik hayatta işe yarayan türden. Babasını parmaklıklar ardına girmekten kurtarabilecek türden bir zekâ. Ben onun zeki babası için mazeretler üretirken, babası sümkürmekle meşguldü.

Ernesto gitmeden önce bana yaklaştı ve dedi ki: “Bu akşam sakince oturup konuşalım.” Sonunda. “Olur tabii ki aşkım,” dedim. Çıkmadan önce, “Ofisten ararlarsa öğleden sonra geleceğimi söyle,” diye ekledi.

8.

İçimden bir ses Ernesto'yu takip et diyordu, bu adamın dört saat içinde yapabileceği aptalca şeyleri düşününce dehşete kapıldım. Ama aklıma daha iyi bir fikir geldi: Ofisine gitmek. Gardırobu açıp ne giyeceğime baktım. İyi görünmeliydim. Tabii dikkat çekmeden, ortada bir ceset olduğunu unutmayalım. Hiçbir şey beni tatmin etmiyordu. Öyle ya da böyle bu özel bir durumdu. Kocanızın ofisine kot pantolon ve spor ayakkabıyla gidemezsiniz. Marka olsalar bile. Bu bir imaj meselesiydi. İnsanların yöneticinin eşi ile ilgili kafalarında oluşturduğu imajla tutarlı olmak gerekir. Ve Pereyra'nın karısı onların gözünde sabahlık giymiş ve saçlarını bigudiye sarmış şişman bir kadın değildi. Orası kesindi. Kocam her zaman çok şık giyinir, pantolonuyla aynı renk kravat takar, giymek istediği gömlek kırıksa ya da ayakkabıları yeni cilalanmamışsa beni öldürür. Çok detaycıdır.

Bir arkadaşımın düğünü için aldığım kum rengi, zarif ama dikkat çekmeyen bir takım seçtim. Galiba o günden sonra bir daha giymemiştim. Bütün evlerin bahçeli ve yüzme havuzlu

olduğu bir mahallede yaşıyoruz ve günlük giyim için ince topuklu ayakkabılar ve saten kıyafetler buraya pek uymuyor. Külotlu çoraptan bahsetmiyorum bile. İnsan külotlu çorapla bitkileri sulayamaz ya da begonvil budayamaz.

Burada hepimiz spor şık giyiniriz: güzel bir pantolon, güzel bir bluz, yelek, bazen bir blazer ceket ve şal. İyi bir aksesuar da her zaman son dokunuşu yapmaya yardımcı olur.

Annemin beni görmesini isterdim. O hep giydiklerimi eleştirir. Makyaj yapmadığımı, bakımlı olmadığımı söyler. O kadar bayağı ve sıradan ki. Sabahın altısında sanki geceymiş gibi giyinir, boya kutusuna düşmüş gibi makyaj yapar, parfümü üstüne boca eder. Artık neredeyse yetmiş yaşında. Bu bana babamın hâlâ döneceğini düşündüğü zamanlardan kalan bir alışkanlık gibi geliyor. Zavallı annem. Bir gün ona bunu söylediğimde suratıma bir tokat yapıştırmıştı.

Resepsiyondaki kıza kendimi tanıtmama gerek kalmadan beni tanıdı ve beni orada gördüğüne şaşırdı. Öyle Ernesto'nun ofisine gidip işlerine burnunu sokan bir tip değilim ben. “Eşiniz daha gelmedi hanımefendi,” dedi. “Biliyorum, benden öğleden sonra geleceğini haber vermemi rica etmişti, çıkıp sekreterine söyleyeyim,” dedim. “O da gelmedi,” dedi. Gelmeyecek de, diye düşündüm içimden ve böyle uygunsuz bir şey düşündüğüm için biraz suçlu hissettiğimi kabul ediyorum. Ama işte insan düşüncelerini kontrol edemiyor. “Sekreteri yukarıda bekleyeyim, ona bir mesaj vermem gerekiyor,” dedim. Ardından hemen Ernesto'nun ofisine çıktım. Kimse yoktu. Ernesto hep kimsenin dokuzdan önce gelmemesinden yakınır. İşimi halletmek için yarım saatim vardı. Ernesto'nun bütün çekmecelerine baktım. Bu kez bir şey bulamadım. Aferin Ernesto'cuğum, bir işi düzgün yapmışsın, diye düşündüm. Ardından sekreterin masasını karıştırdım. Orada da bir şey

yoktu. “Ne derli toplusunuz siz öyle!” dedim kendi kendime. Ama rujla küçük kâğıt parçalarını imzalayan ve ithaflı kondomlar hediye eden Bayan Seninki’nin maceralarını bildiğim için pek tatmin olmadım. Kocamdan bir hatıra saklamaması imkânsızdı; bir fotoğraf, slip (evde boxer giyer ama onunlayken ne giydiğini ne bileyim ben), saçma sapan bir notla (“tatlı aşkını bana ver” gibi bir şey) peluş ayıcık, bir şiir. Ne bileyim, bir şey işte. Bu kadın mutlaka bir şey saklamıştı. Masanın ortasında küçük bir çekmece kilitliydi. Zorladım, kolay oldu, bu tür çekmeceler biraz sabırla hemen açılır. Bende de sabırdan bol bir şey yoktu. Henüz sabrım tükenmemişti. Çekmecede hiçbir şey yoktu; biraz para, birkaç çek ve kupon. Anahtarlar. Bu ilgimi çekmişti, her anahtarın üzerinde etiket vardı. Oldukça düzenli bir sekreter. “Bay Ernesto’nun Ofisi”. “Bay Ernesto” demek... Şıllık. “Resepsiyon”, “Personel Girişi”, “Ana Giriş”, “Toplantı Odası”, “Avellaneda Kopya”. Aynı metal halkada iki farklı anahtar. Kopyaları elimde tutarak düşündüm.

Onun telefonundan personel ofisini aradım. Kendimi tanıttım, niye tanıtmayayım ki, eşimden Bayan Seninki’ye acil bir mesaj bırakmam gerektiğini söyledim. “Alicia’ya” dedim tabii ki. “Gelmediği için kişisel telefonunu öğrenmem gerekiyor, bir de mümkünse birkaç evrak götürmek üzere bir eleman göndermek için adresini de vererseniz...” Şirkette kocamın çok saygın olduğu belli oluyordu ya da personel ofisindeki kişiler çok aptaldı çünkü daha fazla sorgulamadan istediğim bilgileri verdiler. Avellaneda 345, Daire 5, “B”. “Avellaneda Kopya”nın ne olduğunu anlamak için fazla zeki olmaya gerek yoktu.

Şanslı günümdeydim, açıkçası Bayan Seninki’nin evinin kapılarının bana bu kadar kolay açılacağını düşünmemiştim.

Cennetten bir lütuftu bu. Lütuftan da öte, bir mesaj. Yukarıda birileri polis gelmeden o daireyi aramamı istiyordu.

Merdivenlerden inerken yüzüm gülüyordu. Mutluydum. “Muzaffer” doğru kelime olurdu. Kocamın ofisini ziyaret etmenin planlarımız için bu kadar faydalı olacağını asla hayal etmezdim. Bizim planlarımız, Ernesto ve benim, her ne kadar Ernesto’nun aklı beş karış havada olsa da. Resepsiyondaki kızı kocaman bir gülümsemeyle selamladım. Girişteki aynaya yan gözle bakıp kendime göz kırptım.

Kapıya doğru yürürken kum rengi saten takımımın cebine koyduğum anahtarlarla oynadım.

9.

“S eni kim gönderdi?”

“Bir arkadaşımın kuzeni.”

“Bize daha önce muayene olmuş muydu?”

“Bilmiyorum, söylemedi.”

“Adı ne?”

“Belén Aguirre.”

“Ah, evet. Bu işler nasıl oluyor, biliyor musun canım?”

“Evet, eh, az çok.”

“Kaç aylık?”

“Bilmiyorum.”

“En son ne zaman âdet gördün?”

“Hatırlamıyorum.”

“Hatırlamaya çalış, çünkü önemli.”

“İki ay falan önce.”

“Öyleyse acele edersek vakumla yapabiliriz.”

“O ne?”

“Küçük bir tüple vakumlanıyor kuzum, hissetmiyorsun

bile. Tüp içeri sokuluyor, vakumla çekiliyor, içerideki her şey dışarı çıkıyor. Kazımaya falan gerek kalmıyor.”

“ ... ”

“Tertemiz oluyor, bitiyor.”

“ ... ”

“Kötü mü hissediyorsun?”

“Midem.”

“Ah, sakın ol, çok normal. Geçer şimdi. Tarihi belirleyelim, ardından iki gün dinleneceksin sonra seni bir yerde görsem tanımam. Yeniden doğmuş gibi olursun, normal hayatına devam edersin.”

“Anlaşılır mı?”

“Ne?”

“Yapacağınız şey işte.”

“Sana bir şey yapmayacağız ki, nasıl anlaşılırsın!”

“ ... ”

“Canım, sen kimsenin bilmesini istemiyorsan kimse bilmeyecek, tamam mı?”

“Tamam.”

“İhtiyacın olacak birkaç şey için reçete yazacağım. İşlem sonrası alacağın bir antibiyotik var, bir gün önce de iyice rahatlamak için sakinleştirici alacaksın, tamam mı? Bu biraz başını döndürebilir. Yanında biri olacak mı?”

“Bilmiyorum.”

“Anladım, güvenebileceğin birini bulmanı tavsiye ederim, bir arkadaşın olabilir, ne bileyim artık. Çünkü sakinleştirici ve anestezi bir araya gelince başın dönecek, sokaklarda o hâlde yalnız dolaşman iyi olmaz hayatım.”

“Tamam.”

“Sormak istediğin bir şey var mı?”

“Hayır.”

“O zaman ücreti konuşalım. Bu işlem sana bin pesoya mal olur. Nakit ödemen lazım çünkü kredi kartıyla çalışmıyoruz, tamam mı? Dolarla da ödeyebilirsin.”

“...”

“Paran var, değil mi canım?”

“Evet, evet var.”

“Peki, tarihi şimdi belirleyelim mi? 10 Temmuz nasıl?”

“Olmaz, o gün mezuniyet gezisine gidiyorum.”

“İyi de sen kaç yaşındasın ki?”

“On dokuz.”

“Emin misin?”

“Evet... Bir yıl sınıfta kaldım.”

“Çünkü biz reşit olmayanlara yanlarında bir yetişkin olmadan bakmıyoruz.”

“Ben on dokuz yaşımdayım.”

“Bu konuda çok katıyız, başımızı belaya sokmak istemiyoruz.”

“Reşitim dedim ya.”

“Tamam ama operasyon günü kimlik getir, tamam mı?”

“Tamam.”

“Geziden önce mi olsun, sonra mı?”

“Sonra.”

“Bak, daha ileri bir tarih veremeyiz çünkü öyle olunca daha güçlü tutunuyor ve vakumla alınamıyor, anladın mı? Ne zaman dönüyorsun?”

“18’i.”

“18’i Pazar günü. Pazartesi bütün gün dolu. Ayın 20’si Salı günü nasıl?”

“Olur.”

“O zaman Salı günü 20’si, sabah 10’da.”

“Okulu asmam gerekecek.”

“Evet, başka şansın yok.”

“ ... ”

“O güne yazıyorum o zaman?”

“Evet.”

“Pekâlâ, 20 Temmuz Salı günü saat 10’da bekliyorum.
Ödemeyi nakit getirmeyi, bir de kimliğini unutma lütfen.”

“ ... ”

“Sakinleştirici için reçeteyi de al.”

“Tamam.”

“Görüşmek üzere canım.”

“Görüşürüz.”

“İyi gezmeler.”

10.

Bayan Seninki'nin evine sanki kendi evimmiş gibi girdim. En kalın anahtar dış kapınındı. Binanın girişinde de merdiven boşluğunda da kimseye rastlamadım. Girmeden önce gelirken aldığım lastik eldivenleri taktım. Hayatımın o noktasında her yerde parmak izlerimi bırakmayacak kadar fazla polisiye dizisi izlemiştim. Kadının yalnız yaşamama ihtimaline karşın zili çaldım. Kimse cevap vermedi. Anahtarı kilide takıp içeri girdim. İki odalı bir daireydi, küçük ama tatlı bir yerdi ve çok düzenliydi.

Çekmeceleri ve dolapları incelemeden önce evin içinde bir tur attım. Çok fazla çerçeve vardı. Aile fotoğrafları. Hepsi diş macunu reklamından fırlamış gibiydi. “Bu insanların çok yakın zamanda ağlayacak olmaları...” İki fotoğraf boyutundan ve konumundan dolayı öne çıkıyordu: Bayan Seninki'nin siyah beyaz bir portresi ve yirmili yaşlarında, çok uzun boylu, uzun siyah saçlı bir kıza sarıldığı bir fotoğraf. Gözlerim dişlerini gösteren kocamı aradı ama onun resmi yoktu. Bu içimi rahatlattı, bu kadar gülümseyen akrabanın arasında yeri yoksa

bir sebebi vardır. Sanki aynı şeymiş gibi sevgilinin fotoğrafını büyük büyük annenle kuzeninin arasına koyamazsın, diye düşündüm. Ama yanılıyordum, mesele sadece o değildi.

Salonda daha detaylı bir arama yapmaya koyuldum. Suçlayıcı olabilecek, kocamdan bahseden veya onunla ilgili olabilecek hiçbir şey bulamadım, iş evrakı bile yoktu. Ardından banyoyu ve mutfağı hallettim. Orada da bir şey yoktu. Yatak odasını sona bıraktım. Bir şey bulacaksam orada bulacağımı biliyordum. Ve öyle de oldu. Kapıyı açıp çift kişilik bir yatak görünce şok oldum. Bir an için Ernesto'nun o yatakta yuvarlandığını, terlediğini, Bayan Seninki'ye sevgi göstermek için kendini yırttığını hayal ettim. İçimi çok olumsuz bir his kapladı, birini azarlayasım ya da öldüresim geldi. Ama o zaten ölüydü. Sakinleştım, derin bir nefes aldım ve tekrardan amacıma odaklanabildim. Çünkü ben yangını körüklemek için değil söndürmek için oradaydım. Bardağın dolu tarafını görmek lazım, yani bu durumda yatağın, çünkü Ernesto'nun onunla burada seviştiği düşüncesi beni rahatsız eden şeydi ama bunu bir daha yapamayacakları kesindi. Benim o odada tek yapabileceğim, onu suçlu gösterebilecek parmak izlerini yok etmektir. Çift kişilik bir yatak kimseyi suçlu gösteremez çünkü orada yaptıkları iz bırakmaz. "Ya da bırakır," diye geçirdim içimden. Ve çarşafı incelemeye koyuldum. Kusursuzlardı, sanki üzerinde kimse uyumamıştı. Ne bir leke ne bir saç teli ne de bir kırısklık.

Yirmi dakika sonra dolapla ve Bayan Seninki'nin türlü türlü ıvır zıvrı sakladığı kutuların hepsiyle işim bitmişti. Hepsi çok naifti. Kartpostallar, paket fiyonkları, fotoğraflar, deniz kabukları, farklı şeker dükkânlarının peçeteleri, uzun içeceklerden çıkan çay kaşıkları, ilkokul karneleri. Belli ki Bayan Seninki bok püsür saklamaya meraklıydı. Hepsini atarak

daireyi boşaltacak akrabaya bir iyilik yapasım geldi ama benim olmayan bir şeye karışmak istemedim.

Asıl şoku odadaki tek komodinin çekmecesini açınca yaşadım. Bir tabanca buldum, altında da iki zarf. Beni şaşırtan tabanca değildi. Bayan Seninki gibi yalnız yaşayan bir kadının elinin altında bir tabanca bulundurması oldukça yaygın bir durumdu. Bu günlerde etrafta çok it kopuk var. Ben de silahlardan biraz anlarım çünkü babam evi terk ettiğinde annem bir tabanca alıp bana nasıl kullanılacağını göstermişti. “Yalnız iki kadın bunsuz güvende olamaz,” demişti. Ama hiçbir zaman kullanmadık. Bence annem aslında tabancayı babamı vurmak için almıştı, olur da parfüm ve makyaj işe yaramaz diye. Ama babam ona bu zevki yaşatmadı çünkü hiç dönmedi. Tabancayı alıp dolu olup olmadığını kontrol ettim. Annemin dediği gibi: “Madem aldık, bari işe yarasın.”

Tabancayla işim bitince ilk zarfı açtım. Lastik eldivenler hareketlerimi zorlaştırıyordu. İçinde Rio’ya iki bilet vardı. Biri A. Soria adınaydı, yani Alicia Soria, Bayan Seninki. Diğeri de E. Pereyra adına, yani Ernesto, benim kocam. Bu, ilişkilerinin bir saçmalıktan ibaret olduğunu gösteriyordu. Ernesto plajdan ve sıcaktan hep nefret etmiştir. Hayatta Rio’ya gitme planı yapmazdı, kimseyle. Lali ve benimle bile. Bu kadının onu taciz ettiği kanısına vardım. Kesin seyahati kendisi planlayıp bilet almıştı. Belki de Bayan Seninki’nin kafasını kütüğe vurmasıyla sonuçlanan tartışma bu seyahat yüzündendi. Bilet Bariloche’ye olsaydı, Ernesto’nun planladığını düşünebilirdim. Ama Brezilya hayatta olmazdı. Ernesto’yu yirmi yıldan fazla süredir tanıyordum. Bilet birkaç hafta sonrası içindi. Ama ilahi adalet işte, o tarihte şansımız yaver giderse ve polis oyalanırsa Bayan Seninki hâlâ Ernesto’nun bıraktığı yerde olacaktı.

Biletleri çantama koyup diğer zarfı açtım. İşte bunu hiç beklemiyordum. Aslında zarfın içindeki hiç kimsenin akli hayaline sığmazdı. Önce sinirlendim. Çok sinirlendiğimi kabul ediyorum. Ama hemen sonra acıdım. Bu fotoğraflar karşısında başka ne hissedilebilirdi ki? Küçük, siyah beyaz fotoğraflar, partilerde daha sonra birini seçmemiz için çekilen kontak baskılardan. Ernesto'nun fotoğrafları. Çıplak. Ernesto'ya böyle çıplak poz verdirip fotoğrafını çekmek kimin aklına gelir yahu! Ernesto'nun bir karizması var ama giyinikken! Çıplakken her yeri fazla sallanıyor. Artık yirmi yaşında değil. Her yeri sarkık. Düşünün, ben karısı olmama rağmen banyodan çıkınca ona bakmıyorum. Bana çekici gelmiyor. Giyinikken geliyor, o başka. Ernesto her zaman yakışıklı ve zarif bir adam olmuştur. Ama onu bütün takımları ortadayken bir sandalyeye oturtmak, kameraya baktırıp o aptal suratı yaptırmak... Film banyo edildiğinde bunu görecektir insanları düşünmek aklına hiç mi gelmedi? Fotoğrafi çerçeveletmek gibi bir şey bu.

Fotoğrafları neredeyse tiksintiyle zarfa tekrar sokup çantama koydum. Geri kalan şeyleri olduğu gibi bıraktım. Ama kapıya gelince geri döndüm. Komodinin çekmecesini açıp tabancayı aldım. Ne bileyim, bir anlık bir dürtüydü. Hem bir tabanca her zaman şüpheye yer verir. Hele de doluyorsa.

Kapıyı hafif aralayıp koridorda kimsenin olmadığından emin oldum. Asansörden inerken kendimi tebrik ettim. Çantamda Ernesto'nun aleyhinde çok fazla kanıt vardı. Yanlış kanıt, çünkü günün sonunda o da ben de her şeyin bir kaza olduğunu biliyorduk. Ama sadece bilmek yetmezdi, öyle görünmesi de gerekiyordu. Eğer biri Ernesto'nun rezil fotoğraflarını ve biletleri bulsaydı, masumluğunu kanıtlamak zor olurdu. Zaten bu fotoğrafları insanların görmesi düşüncesi

bile tüylerimi diken diken ediyordu. Bir adamın imajının nasıl bir çırpıda yok edilebileceğinin kanıtı! Neyse ki ben bu yaşanmasın diye oradaydım.

Yalnızca birkaç adım atmıştım ki binanın önünde bir taksi durdu. Arabadan fotoğraftaki esmer kız indi. Uzun boylu, uzun saçlı olan. Suratı düşüktü. Acelesi var gibiydi. Taksi kapıda onu bekliyordu. Anahtarıyla kapıyı açıp girdi. Beş dakika daha oyalansaydım evde karşılaşacaktık. Görünmeden izleyebileceğim bir yer aradım. Binanın önünde bir bar vardı, oraya girdim. Pencerenin önüne oturdum. Bir garson yaklaşıp yanımda durdu. Kahve söyledim, hiçbir şey içesim yoktu ama rahat gözetlemek için hemen gitmesini istedim. Gözlerini bana dikmişti, ellerime bakıyordu. Ben de aynı yere bakınca lastik eldivenlerle göz göze geldim. Hâlâ elimdeydiler. “Ne aptalım, aceleyle çıkınca çıkarmayı unutmuşum,” dedim. Eldivenleri çıkarıp çantama koydum. Garson arkasını dönüp kahvemi getirmeye gitti.

Bir süre sonra esmer kız, binanın kapıcısı olduğunu düşündüğüm bir adamla konuşarak dışarı  ıktı. Endişeli bir hâlde konuşuyordu. Adam da endişeli bir tavırla başını sallıyordu. Ona taksiye kadar eşlik edip kapıyı açtı. Kız adama bir kart uzatıp taksiye bindi ve gitti.

Garson elinde kahveyle geldiğinde, gitmek için eşyalarımı toplamaya başlamıştım bile. Adam rahatsız olmuştu. Oldukça kaba biriydi ve görünüşü de bunu destekliyordu: Gri saçları o kadar uzundu ki at kuyruğu yapabilirdi ve simsiyah bir bıyığı vardı. İğren ti. Daha da kötüsü, istemeden masayı tekmeledi ve şekerliğin yarısını üzerime döktü. Bozuk paraları masaya fırlatıp içmeden  ıktım.

Güneşli güzel bir sabahtı, acele etmeden düşünerek Rivadavia’da yürüdüm. Yürüdükçe saten eteğimden şekerler

düşüyordu, bu da biraz dikkatimi dağıtıyordu. Odaklanabilmek için eteğimi silkeledim. Düşüncelerime döndüm. Yanılmıyorsam artık yalnız oynamıyordum. Esmer kız “artık nesi oluyorsa”, onun için endişelenmeye başladığına göre, biri benimkileri değiştirecek adımlar atmaya başlamıştı. Ben birkaç saat önde olsam da artık yanlış bir şey yapamazdım. İşler hem daha zor hem de daha eğlenceli hâle gelmeye başlamıştı.

Bir kuaförde durup ağda yaptırdım. Annemin dediği gibi, “Bir kadın her zaman ağdasını yaptırmış hâlde, temiz külotla dolaşmalı.” Bu konuda ona katılıyordum. Bu hayatta her zaman hazırlıklı olmak lazım çünkü kimsenin bir garantisi yok.

İnsan başına ne gelebileceğini asla bilemez.

“Peki, ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum.”

“Sana diyeyim, bu kimlik işi biraz...”

“Ne kimliği?”

“Reşit değilsen yapamayacaklarını söylemediler mi?”

“Pau, bize bira ya da gece kulübüne giriş bileti satacak değiller ya...”

“Ay Lali, karşılaştırdığın şeye bak...”

“Ne? Bin peso çok para. Beş yüz bira eder.”

“Beş yüz mü?”

“Parayı götürürsem yaparlar, zaten dünyanın çivisi çıkmış.”

“...”

“Ayın 20’sine gün verdiler.”

“Of, çok fena...”

“Evet...”

“...”

“...”

“Seninkilere haber vermeyecek misin yani?”

“Hayır, hayatta olmaz.”

“...”

“Babam çok tuhaf, bence bir şeyden şüpheleniyor.”

“Öyle mi?”

“Dün gece odama geldi. Uyuma taklidi yaptım.”

“Ee?”

“Ağlıyordu.”

“Ağlıyor muydu?”

“Öyle gibiydi.”

“Ben bildiğini sanmam...”

“Belki bizi konuşurken duymuştur.”

“Ama sana söylerdi...”

“Bilmem.”

“...”

“...”

“Yok, bilmesi imkânsız. Dinle Lali, bilseydi gezi toplantılarında o kadar saçma sapan şeyler söylemezdi.”

“Evet, haklısın.”

“...”

“Ama babam hakkında endişeleniyorum. Çok kötü görünüyor, ne bileyim, sanki benim suçum gibi hissediyorum.”

“Merak etme, bence babanın hiçbir fikri yok.”

“...”

“...”

“Montu aldım.”

“Aa, hangisini?”

“Kaz tüyü olanı çünkü diğeri çok inceydi, soğuktan ölürdüm.”

“Evet, ben de kaz tüyü bir mont getireceğim. Sence bir tane yeter mi?”

“Ben bir de gece için deri olanı götürüyorum.”

“Evet, haklısın, bütün gün aynı şeyi giymeyiz.”

“...”

“Botları almaya karar verdin mi?”

“Babam para verdi ama harcamayacağım. Bine tamamlamak için.”

“Ah...”

“...”

“...”

“...”

“Sana yüz ya da iki yüz peso borç verebilirim sanırım.”

“Tamam.”

“İván’dan isteyecek misin?”

“Hayır.”

“Çocuk piçin teki çıktı!”

“...”

“Ne kadar daha eksik?”

“Beş yüz küsur.”

“Ne yapacaksın peki?”

“Çalacağım.”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır, annemden çalacağım.”

“İyi de anlar.”

“Evet, ama bir şey diyemez.”

“Niyeymiş?”

“Çünkü o da babamdan alıyor.”

“...”

“Garajda bir tuğlanın altında para saklıyor.”

12.

Eve döndüm. İlk iş kanıtları garaja sakladım, duvardaki boşluğa. Ellerimde lastik eldivenlerle. Tabanca sığmayınca arabamın bagajına, yedek lastiğin altına koydum. Yapacağım çok bir şey kalmamıştı. Biraz evi toplayıp kahvaltıdan kalan bulaşıkları yıkayacaktım.

İşe girişmeden takımımı çıkarıp rahat bir şey giydim. Saat üçü gösterdiğinde her şey hazırды. “Artık dinlenme vakti, salondaki koltuğa oturup bir kahve içeyim, biraz rahatlayayım,” dedim kendi kendime. Ve öyle yaptım. Ama üçü çeyrek geçe içim içimi yemeye başladı. Ernesto’nun eve gelip bana her şeyi anlatmasını sakince beklemek imkânsızdı. Temizliğe girdim. Aslında ev temizdi ama her gün yapmadığım işleri halledeyim dedim. Mobilyaların tozunu aldım, metalleri parlattım, cilaladım. Hatta kek bile yaptım. Enginarlı kiş tarifim vardı ama kekten karar kıldım. Saat beş olduğunda bitkin düşmüştüm. Ve de gergindim. Ernesto dokuzdan önce eve gelmezdi, dört saat daha bu tempoyla devam edersem yatağa

düşecektim. Uyanık ve tetikte olması gereken biri varsa o da bendim.

Cesaretimi toplayıp Ernesto'nun ofisine gittim. Binaya girmek üzereyken Bayan Seninki'nin dairesinde karşılaştığım esmer kızın çıktığını gördüm. Bir şey peşinden gitmem için beni dürttü. Ama yapmadım. Resepsiyondaki kıza seslendim. Bir şey yazıyordu ve geldiğimi görmemişti. Ofise çıkmadan biraz ağzını aradım: "Demin çıkan şu esmer, uzun boylu kıızı gözüm bir yerden ısıyor sanki, şirkette mi çalışıyor?" "Hayır, o Charo, Alicia Soria'nın yeğeni." "Ah, demek Alicia sonunda geldi..." "Hayır, tuhaf ama ne geldi ne de aradı." "Yeğeni telaşlanmış mı?" "Sanırım, bana selam bile vermedi, direkt asansörle yukarı çıktı." "Anladım, teyzesi koca kadın, kendi başının çaresine bakar," dedim ve ben de asansöre bindim.

Ernesto'nun katında indim. Ofisinin kapısı açıktı ve koridordan onu görebiliyordum. Bakışları dalgındı, masasının üzerinde hiç evrak yoktu, endişeli bir yüz ifadesi vardı. Tek uğraşı bir ataşı kırmak, eliptik salyangoz yolunu dağıtıp küçük parçalara ayırmaktı. Kararlılıkla içeri girdim. "Merhaba Ernesto, bu sabah geldiğimi söylediler mi? Öğlen geleceğini haber vermeyi unuttum, şehir merkezinde bir işim olduğu için uğrayayım dedim..." dedim ve karşısına oturdum. O sabah ofise uğradığımı duymuş muydu bilmiyorum ama zaten umurunda da değildi çünkü hiç yorum yapmadı. Onun yerine beni şaşırtarak şöyle dedi: "Ne tesadüf, ben de seni düşünüyordum." Masanın üzerindeki parçalanmış ataşa baktım. "Ne düşünüyordun peki?" "Yapmamız gereken konuşmayı." "Onun için geldim. Öğleden sonra boşum, akşama bırakmak da istemedim. Endişeli görünüyordun." "Endişeliyim Inés," dedi ve masanın üzerinden ellerimi tuttu. Ernesto'nun on beş ya da on altı yıldır ellerimi böyle tuttuğunu sanmıyorum. Annem

bana, “Erkekler için bir demet çiçek, suratına atılacak bir tokattan daha tehlikelidir,” derdi. Ama ellerimi tutması bana öyle iyi geliyordu ki. Gözlerime bakıp dedi ki: “Söyleyeceğim şey çok ağır. Seni inciteceğini biliyorum.” Korkmuş gibi bir yüz ifadesi takınmanın duruma uygun olacağını düşündüm. “Ama sen benim karımsın, sana anlatmam lazım. Yirmi iki yıldır beraberiz...” Sadece yirmi yıl Ernesto’cuğum, ister inan ister inanma, diye düşündüm ama onu düzeltmedim, zamanı değildi. “Sen ve Lali bu hayatta benim için en değerli varlıklarsınız,” dedi gözlerinde yaşlarla. Elini sıkıp “Biliyorum Ernesto,” dedim. “Seni bu işin dışında tutabilecek olsam inan bana yapardım.” “Ernesto, lütfen bana güven.” “Güvenle alakası yok, seni incitmek istemiyorum.” Ay hayatım, incitecek sen incit de bitsin artık, diye düşündüm ve “Ernesto, hassas bir kadın gibi görünsem de aslında çok güçlüyümdür. Ayrıca ben hep yanındayım,” dedim. “Teşekkürler aşkım.” Bana aşkım dedi! Ernesto bana hiç “aşkım” dememişti, beni kendisiyle ilk defa seks yapmaya ikna etmek istediğinde bile. Şimdiye kadar bana söylediği en güzel söz, ben ona “Seni seviyorum” dedikten sonra “Ben de seni” demesiydi. “Ernesto, yok artık ‘Ben de seni’ mi?” diyordum bıkkın bir hâlde ilk yıllar. Sonra sonra sessizliğine alıştım. Ernesto doğası gereği sözcüklerini idareli kullanırdı. O yüzden bana Bayan Seninki olayını anlatmak için bu kadar oyalanıyordu. “Sana söyleyeceklerimin bunca yıllık mutluluğa gölge düşürmesini istemem.” Merak etme, öyle oldu ama bir bezle hallettim, diye düşündüm ama bir şey demedim. “Ben... sekreterim Alicia’yı hatırlıyorsun, değil mi?” “Evet, tabii ki.” “Inés, üzülme ama Alicia’yla ben...” “Alicia’yla sen ne?” “Karmaşık bir durumun... içindeydik...” “Ernesto, lafı uzatma, ne söyleyeceksen söyle, hazırım.” Ernesto nefes aldı, gözlerime bakıp şöyle dedi: “Alicia bana

cinsel tacizde bulunuyordu.” Neredeyse gülecektim. “İnanamıyorum!” dedim. “Evet, çok üzücü, sana hiç anlatmadım ama çok kötü şeyler yaşadım.” “Tahmin edebiliyorum...” “Kimse-nin başına gelmesini istemem.” “Evet, ben de.” İlk başta yalan söylediği için öfkelen-dim ama sonra doğru olabileceğini dü-şündüm. Çünkü aslında bulduğum bütün mektuplar Ernes-to’ya gönderilmişti ve onun mektuplara nasıl cevap verdiğini bilmiyordum. Zaten ben kendim de Rio biletlerinin kadının işi olabileceği kanısına varmış-tım. Tam kendimi buna ikna edecektim ki aklıma tabancanın yanında bulduğum fotoğ-raflar geldi. Ernesto’nun bütün takımlarının ortada olduğu fotoğraflar. Bayan Seninki’nin fotoğrafları zorla çektiğine inanmak zordu. Bir de kameraya “viski” der gibi gülümsüy-or-du. İnsan kendi düşüncelerine dalınca yolunu kaybeder, ben de kaybolmuş durumdaydım. Çünkü Ernesto’nun bana yalan söylediği açıktı. Ama önemli olan bu değildi, yalan söyleme sebebiydi. Ernesto beni sevdiği için yalan söylüyordu, işte bu kadar basit ve temel bir şeydi. Çoktan geçmişte kalmış evli-lik dışı bir macerayı ne diye bana anlatacaktı? Ernesto harika bir adam, diye düşündüm. Dışarıda azgınlığını giderip eve vicdanını rahatlatmaya gelenlerden değildi. “Hayatım, sana yalan söyleyemem, en iyi arkadaşınla yattığımı itiraf etmem lazım,” der bazıları. “İyi de orospu çocuğu, bana yalan söyle, en azından bunu hak ediyorum!” diye cevap vermek lazım bu hovardalara. Belli ki Ernesto hovarda değildi. Ernesto adam gibi adamdı, bana yalan söylüyor, bütün suçu kendi üstleni-yor, olması gerektiği gibi sorumluluk alıyordu. “Korkunç bir şey yaşanmasa bunu sana asla anlatmazdım.” “Ernesto, beni korkutma...” Bu cümleyi sevdim, bence durum için çok uy-gundu. “Dün gece bir telefon geldi ve evden çıkmam gerekti, hatırlıyor musun?” “Evet.” “Arayan oydu, yarım saate yanına,

Palermo Gölü'ne gitmezsem bir delilik yapacağımı söyledi. Anla beni, o kadının kendini öldürmesine izin veremezdim.”

“Anlıyorum tabii, anlamaz mıyım Ernesto?” “Oraya gittim. Sana yalan söyledim, özür dilerim, toplantım yoktu. Onu durdurmam gerekiyordu.” Başımınla onayladım. “Buluştuk ve başka bir şey için oraya gittiğimi düşündü, tacizine boyun eğmek için... İnanabiliyor musun Inés?” “Ne manyak bir kadınmış bu Ernesto!” “Ne manyak bir kadın bu Ernesto!” diye düzelttim hemen. “Sonra üzerime atladı, beni öpmek istedi, ne bileyim işte, sana anlatmaya utanıyorum.” “Ernesto, ben senin karınım, sakın ol.” Ernesto ellerimi öptü. “Kaza o zaman oldu işte. Onu uzaklaştırmaya çalıştım, bana dokunmasını, beni öpmesini istemiyordum. O bir türlü vazgeçmedi, ben de gitmeye karar verdim. Ama beni omuzlarımdan tutunca onu üzerimden atmak için ittim. İşte orada...” Heyecanıma yenik düştüm ve elimin tersiyle masaya vurup “Güm!” dedim. Ernesto duymamış gibi devam etti: “Şansın böylesi işte, yere düşüp başını bir kütüğe vurdu ve boynu kırıldı.” “Çok fena!” dedim elimle ağzımı kapatarak. “Talihsizlik işte,” dedi Ernesto. “Suçlunun olmadığı acı bir kaza,” dedim. “Aynen öyle,” dedi Ernesto. Yüzünü okşadım, birbirimize bakıp gülümsedik. Tekrar ellerimi öptü. “Seni de bu olaya dahil etme sebebim, mahremiyetimiz dışındaki şeyleri açıklamak istememem. Bu Alicia’nın çok kötü görünmesine neden olur. Bir kadın olarak bunu anlamalısın.” “Nasıl anlamam Ernesto, elbette anlıyorum.” “Bu yüzden polise gitmeyip her şeyi akışına bırakmak daha iyi diye düşündüm, günler geçip de birisi Alicia’nın nerede olduğunu sormaya başladığında kimse yanlış çıkarımlar yapamaz.” “Sana kesinlikle katılıyorum Ernesto.” “Bu benim için çok zor, Alicia hakkında bir şey bilmiyor-muşum gibi yapmak, halbuki zavallı...” Ernesto duygulandı.

“Zavallı demişken, Ernesto, şu an nerede?” Ernesto iç çekti. “Göle attım.” Ernesto elimi sıktı. Elini öptüm. “Böyle bir şeyin başına gelmesi korkunç Ernesto, onu sürüklemek zorunda kalman...” “Hayır, sürüklemedim. Kiralık sandallardan birini ödünç alıp içine koydum, gölün ortasına kadar kürek çektim, sonra da...” Ernesto ağladı ağlayacaktı, durup ona sarıldım. “Senden bir şey istemem lazım.” “Ne istersen Ernesto.” “O gece evde birlikte olduğumuzu ve hiç çıkmadığımı söylemeyi tercih ederim. Suç anında başka yerde olduğumu kanıtlamam lazım, başka şansım yok. Evden çıkıp hemen döndüm dersem işler karışacak ve beni sorularla çıldırtacaklar. Sen ne düşünürsün bilmiyorum...” “Elbette sana katılıyorum, ona buna açıklama yapmaya ne gerek var?” “Zaten kaza olduğu apaçık ortada.” “Ernesto, o gece akşam yemeğinden sonra ikimiz evdeydik, film izledik, hangi film olduğunu düşüneceğim, sonra sevişip uyuduk.” “Teşekkür ederim Inés.” “Seni seviyorum Ernesto.” “Ben de seni.”

Ernesto sanki beni yıllardır öpmemiş gibi dudağımdan öptü.

Ofisinden çok daha rahatlamış bir hâlde çıktım. Ernesto’nun durumu sandığımdan daha iyi idare edebildiğini anladım.

O gece çılgınlar gibi sevişeceğimizden emin bir şekilde eve yürüdüm.

13.

Pereyra ailesinin evinde bulunan fotokopiler, bugüne kadar kaynağı doğrulanmamıştır. Söz konusu fotokopiler Bayan Inés Pereyra'nın kullandığı arabanın bagajında, yedek lastiğin altında bulunmuştur. Kenar boşluğundaki ve sayfa sonundaki notlar, ilgili görüldükleri için aşağıda parantez içinde transkripsiyonu yapılan metne dâhil edilmiştir. Çarpılar, çevrilemeyen ancak söz konusu paragraf veya cümleye dikkat çekildiğini açıkça gösteren işaretlerin bulunduğu metni göstermektedir.

Ölmenin birçok farklı yolu vardır. (Veya öldürmenin!)

Geçmişin aksine, etkili zehirleri elde etmek artık o kadar kolay değil ve diğer yandan bu maddelerin günümüz adli tıp uygulamalarıyla tespit edilmesi çok basit.

Ateşli silahlar, halk için giderek daha erişilebilir hâle gelse de önemli bir komplikasyonu da beraberinde getirmektedir: İstenirse, ateşli silahı cinayetle ve hatta faille ilişkilendirmek nispeten kolaydır. Bu nedenle ateşli silahlar

çoğunlukla planlı ve belli bir ölçüde önceden tasarlanmış saldırılarda kullanılmaktadır (XXXXXXX).

Ancak plansız bir saldırı söz konusu olduğunda, basit bir mutfak bıçağından bir makas veya usturaya kadar daha az rafine silahlar ortaya çıkar.

Ya da ciddi yaralanmalara neden olabilecek kadar ağır herhangi bir nesne, örneğin bir çekiş, bir şamdan, bir süs eşyası (XXXX Odun kütüğü. XXX).

Adli tıp travmayı insan organizmasına uygulanan her türlü şiddet olarak tanımlar. Travma, düzenli veya düzensiz bir yüzeye sahip bir cismin insan veya hayvan vücuduna çarpması sonucu oluştuğunda buna kontüzyon diyoruz.

Adli tıp incelemelerinde kontüzyonların olası şekillerinden biri kontüzyon yaralanmalarıdır ve bunların arasında da düşme ve çeşitleri yer almaktadır. Adli tıp uzmanları bir düşmeyi yalnızca kişi ayakta ya da yatarken gerçekleşmişse düşme olarak sınıflandırır. (Ayaktayken ittirildiğinde.)

Kişi 50 metreye kadar bir yükseklikten düştüğünde buna defenestrasyon, 50 metreden daha yüksekten düştüğünde ise presipitasyon denir. Düşme, ki bu en önemli noktadır, neredeyse her zaman kazara gerçekleşir (XXXXXXXXXXXXXXXXX) ya da en azından adli tıp bunu bu şekilde sınıflandırır. Öte yandan, defenestrasyon ve presipitasyon kazara, cinayet veya intihar amaçlı olabilir. (Tamam, bizimki düşmeydi.)

14.

S onraki günler cehennem gibiydi. Hiçbir şey olmadı. İnsanların başında bir katilin suçunu gizlemek gibi önemli bir dert varken bulaşık yıkamaktan, evi süpürmekten, ütü yapmaktan nasıl zevk alabilir ki? Şekeri karamelize etmek için ne kadar pişireceğine, buzluktan yiyecek indirmeye veya tuvalet temizlemeye nasıl konsantre olur? Ergen kızının gülmek bilmeyen asık suratına nasıl katlanır?

Ortalık ancak cuma günü hareketlenmeye başladı. Öğle vakti bir şeyler yerken haberleri izliyordum. Yemek yerken hep haberleri izlerim ama sesi kısarım. Öyle haberler var ki yemek boğazınızda kalır! Sadece eğlence muhabiri ya da hava durumu sunucusu çıktığında sesini açıyorum. Ama o gün tanıdık bir yüz görünce normalden daha önce sesi açtım. Televizyondaki Alicia'nın yeğeni Charo'ydu, merhumenin ebeveynleri olduğu anlaşılan yaşlı bir çiftle birlikte karakoldan ayrılıyordu. "Merhume" terimi kişisel bir tercih, muhabir "Doktor Soria'nın kayıp kızı" diye bahsediyordu. Bayan Seninki'nin babası emekli ama tanınmış bir doktor olduğu

için haber beklenenden çok daha fazla ilgi görmüştü ve bu da hikâyeye basında ek bir cazibe kazandırmıştı. Annesiyle babası bitkin görünüyordu, esmer kız da mikrofonlar ve flaşlar arasında arabaya ulaşmalarına yardım ediyordu. Sorulardan bazılarına cevap veren tek kişi oydu. Gözlerimi ona diktim. Kesinlikle güzel değildi. Belki çok uzun boylu olduğu ve dik durduğu için dikkat çekiciydi. Ama güzel değildi. Onda bir şey beni fazlasıyla rahatsız ediyordu. Ona bakıyordum ama ne olduğunu anlayamıyordum. Ta ki arabaya binmeden önce kamera ona yaklaşıp ön profilden çekene kadar. Kızın memeleri! Şu beni aşırı uyuz eden memelerden! Yuvarlak, dipdiri, gururlu. Genç memeler. Gerçi benim gençken de böyle değildi. Annemin de öyle değildi, bu yüzden mükemmel memelerin bir şampanya kadehine sığması gerektiği yönündeki popüler inanıştan nefret ederdi. Yuvarlak olan kadehlerden tabii ki, uzun olanlardan değil. Ya da elma şarabı kadehi miydi? Küçükken böyle bir fantezim vardı. Memelerimi ölçerdim. Uzaktan. Testi tam olarak yapmaya hiç cesaret edemedim. Kadeh memelerime pompa etkisi yapacak, memelerim sonsuza dek içinde sıkışıp kalacak diye korkardım. Hâlâ masumken düşündüğünüz aptalca şeyler işte. Artık öyle korkularım yok. Ama sınırlarımın farkındayım: Benim memelerim artık o testi geçemez ama Charo'nunkiler geçebilir.

Memeleri bir kenara bıraktım. Kanal değiştirip bütün haber programlarına baktım ama hepsi "Doktor Soria'nın kızının tuhaf bir şekilde ortadan kaybolması" hakkında aynı kısa bilgiyi tekrarlıyordu. Bayan Seninki'ye üzüldüm. Öldüğü için değil. Bu doğanın kanunu, kimi doğarken kimi ölür. Sıranın ne zaman kendisine geleceğini kimse bilemez ama ecelin geldi mi geliyor işte. Ondan bu şekilde bahsedildiği için üzüldüm. Hâlâ "Doktor Soria'nın kızı" olarak anılıyordu. Elbette,

Alicia yalnızca kapalı kapılar ardında Bayan Seninki olabilirdi. Benim bunu yapmaya hakkım vardı. “Ernesto’nun karısı” olduğumda “Blanca’nın kızı” lakabından kurtuldum. Bana böyle demelerine bayılıyorum, sanki bu dünyadaki yerimi belli ediyor. Benim bölgemi. Başkalarının yalnız olmadığını, sizi destekleyecek bir erkeğin olduğunu, arabanızın lastiği patlarsa birinin sizin için değiştireceğini bilmesi de iyidir. Toplum çok cinsiyetçi, bunu kabul etmek lazım. Bu yüzden annem kendine “Lamas’ın dudu” dedirtirdi. Babam bir yerlerde hayatta olsa bile.

Ernesto’ya Bayan Seninki’nin kaybolmasının başında yer aldığını haber vermem gerekiyordu. Ama telefonda söylemek uygun olmaz gibi geldi. Bu ülkede başkalarının konuşmalarını dinlemek çok basit. Ben de Ernesto’yla Bayan Seninki’nin trajik buluşmasını sadece ahizeyi kaldırarak öğrendim. Bağlantılı telefonlardan, telefon dinlemelerinden, arama takibinden bahsetmiyorum bile. Ben telefonda saçmalarım. Ve konu Bayan Seninki olunca çok dikkatli olmak zorundaydım. Ayrıca, Ernesto’nun ofisine gidip ona yüz yüze söylesem zahmet mi olacaktı sanki.

Ofise vardığımda, resepsiyon görevlisi postalarla ilgileniyordu, bu yüzden geldiğimi haber vermeden asansöre yöneldim. Ernesto’nun katında indim. Tabii ki sekreteri yoktu, doğrudan ofisine girdim. Ernesto yalnız değildi, masasının önünde oturan bir kadın vardı. “Kusura bakmayın, bölmek istemedim.” Kadın arkasını döndü. Charo’ydü. Ağlıyordu. Ernesto bizi tanıştırdı. Esmer kız kalktı, gözyaşlarını silip elini uzattı. Memelerinden bir kez daha nefret ettim. Gerçekte televizyonda olduğundan çok daha etkileyicilerdi. Meme uçlarını belli eden beyaz bir tişört giyiyordu. “Teyzeniz için çok üzgünüm,” dedim. “Üzülecek bir şey olmadığını umuyoruz,”

dedi. Ne kaba. Sonuçta, ailesinin acısını paylaşmaktan başka bir şey yapmıyordum. Bazı insanlar böyledir.

Ernesto kıza asansöre kadar eşlik etti. Ben de dönmesini bekledim.

“A ğlamayı kes, ne dediğini hiç anlamıyorum.”
“Her şey kötüye gidiyor, anlıyor musun?”
“Daha mı kötü?”
“...”
“Hadi anlat.”
“Babam...”
“Ona söyledin!”
“Hayır!”
“Tamam be deli, bağırma. Ben sana ne yaptım?”
“...”
“Hadi anlat.”
“...”
“Hadi, ağlama.”
“...”
“Biraz sus ki anlatabilesin.”
“Babamın bir hatunla ilişkisi var!”
“İnanmıyorum!”
“Evet.”

“Bir de o melek gibi yüzüyle.”

“Piç herif!”

“Emin misin?”

“Evet, hatundan gelen mektupları okudum.”

“Mektupları nerede buldun?”

“Garajda, annemin saklama yerinde.”

“O zaman annen biliyor.”

“Ve salağa yatıyor. Annem iğrenç biri.”

“Olaya bak!”

“Midemi bulandırıyor.”

“Sen de kendi olayını babana anlatmaktan korkuyordun.”

“Ben zaten aptalın önde gideniyim.”

“Şimdi git de anlat kurtul.”

“Ne için?”

“En azından ödemede yardım etsin diye.”

“Alsın parasını götüne soksun!”

“...”

“...”

“Evde her şey normal mi yani?”

“Evet, ikisi de yüzsüzün teki. Birlikte bile uyuyorlar.”

“Sevişiyorlar mı?”

“Ne bileyim ben!”

“Yani çünkü başkasıyla yattığını bildiği bir adamla yatmayı midesi nasıl kaldırsın...”

“...”

“Özür dilerim, biliyorum sonuçta senin baban ama işte, haksız mıyım?”

“Annemle ilgili hiçbir şey beni şaşırtmıyor. Ama babam... Hiç düşünmezdim.”

“Hepsi aynı, sana ne yapman gerektiğini söylüyorlar, sonra gidip işlerine geldiği gibi davranıyorlar.”

“Ben de kendi işime geldiği gibi davranacağım.”

“Evet, kendi bildiğini oku, daha fazla düşünüp durma.”

“...”

“Parayı topladın mı?”

“Ne yapacağımı hâlâ bilmiyorum.”

“Sana dediğim kadar borç verebilirim.”

“Ne yapacağımı hâlâ bilmiyorum.”

“Ama tarih yaklaşıyor.”

“Evet, biliyorum.”

16.

Ernesto, Charo'ya kapıya kadar eşlik etti. Asansörü beklerken kimsenin bakmadığını fark etti ve onu öptü. Yaptığı tam bir aptallıktı, Inés görseydi işler çığırından çıkardı. Ama yine de onu öptü. Charo ondan kurtuldu. Sinirlendi. Zamanı değildi. Kızgındı. Her şey ters gitmişti. Asansörün tuşuna defalarca kez bastı. Kapılar açıldı. Asansöre bindi. Kapılar kapanırken gözleri Ernesto'daydı. Hiçbir şey demedi, sadece baktı.

Ernesto ofise döndü. Inés'in beklediğini bilmek onu rahatsız ediyordu ama başka şansı yoktu. Onu kendi tarafında tutması gerekiyordu. Alicia'nın göl kenarında öldüğü gün, onun arabasına binip kaçtığını görür gibi olmuştu. Bunun bir hezeyan olduğunu, yaşadığı olağanüstü durumun bir hezeyanı olduğunu düşündü. Ama ertesi gün onun nasıl davrandığını gördüğünde, hayal görmediğini anladı. Inés oradaydı, her şeyi görmüştü. Bu çok açıktı.

Ve hiçbir koşul altında konuşmayacağından emin olmalıydı. Bu yüzden onu olup biten her şeyin önemli bir parçası gibi

hissettirmesi gerekiyordu. Inés sadece bununla yetinebilirdi. Ernesto bunu biliyordu. Onu işin dışında tutmak tehlikeliydi. Bir makinenin gevşetildiğinde işe yaramayan dişlileri gibi. Hatta daha fenası, düzgün çalışan diğer parçaların atmasına neden olabilirdi.

Ernesto yanılmıyordu. Ofise girer girmez karısının neler olup bittiğinin farkında olduğunu doğruladı. Inés hiç uzatmadan suç zamanı başka yerde olduğunu nasıl kanıtlayacaklarını anlattı. Hazırlık yapmıştı. Birlikte *Sapık* filmini izlemişlerdi, Alicia'nın öldüğü gece kanal yirmi üçte, saat onda televizyonda veriyorlardı. Tutkulu bir şekilde seviştikten sonra ışığı kapatıp uyumuşlardı. Eksiksiz olarak ikisi de aynı hikâyeyi anlatacaktı. Tutkulu sevişme kısmı kesinlikle gerekli değildi, ama Inés'in en sevdiği kısım buydu ve Ernesto buna itiraz etmeye cesaret edemedi.

Inés konuşuyor; o, Charo'yu düşünüyordu. Onu arzuluyordu. Charo'yu. Onunla olmak istiyordu. Hayatının bir gecede ne kadar değiştiğine inanamıyordu. Bir hafta önce Brezilya'ya seyahat etmeyi planlıyordu. Charo'yla. O gitmek istemişti. Ernesto da acenteye konuşup biletleri ayarlamıştı. Ve bu sonun başlangıcı olmuştu, biletler. Ernesto acenteden biletleri kendisine göndermesini istemişti. Ama Alicia'ya göndermişlerdi. Sekreterine. Her seyahatinde acenteye bütün formaliteleri halleden kişiye. Bu seyahat hariç. Çünkü bu defa Charo'yla seyahat ediyordu ve Alicia'nın bunu öğrenmesine gerek yoktu. Alicia biletleri görüp heyecanlandı, "A. Soria"nın Alicia olduğunu düşündü, yeğeni Amparo Charo değil. Veya mektuplarındaki Seninki. O, Ernesto'nun Senin ki'si... Alicia da son yedi senedir öyleydi. Ta ki yeğeni ortaya çıkana kadar. Alicia bir gün kendi evinde onları tanıştırmıştı ve o zamandan beri birliktelerdi. Alicia hiçbir zaman bir şey

anlamamıştı. Ernesto'nun daha soğuk olduğunu hissetmişti ama önemli bir şey olmadığını düşünmüştü. Ta ki biletler ortaya çıkana kadar. Birinin ona söylemesi gerekiyordu. Bu görevi Charo üstlendi. Alicia ona tokat atıp evinden kovdu.

Inés konuşmaya devam ediyordu ama Ernesto onu dinlemiyordu. Gitmesini istiyordu. Charo'yu sordu, ne iş yaptığını. Ne yapacak ki, diye sordu kendi kendine Ernesto. Doğruyu söyledi, fotoğrafçı olduğunu ve bir dergide çalıştığını. Charo'yu düşündü. Kendini onu aramaya giderken hayal etti. Bir gece kulübünde. Charo her zaman fotoğraf çekmeye gece kulübüne giderdi. Gece mekânlarını gezerek fotoğrafını çekecek ünlü birini arardı. Onu bir barda hayal ediyordu. Tişörtünün askısı düşmüştü, sütyenin askısı görülebiliyordu. Beyaz. Hayır, siyah daha iyi. İçki içiyordu. Tam ona dokunacaktı ki Inés gitmek için kalktı. Ernesto ona asansöre kadar eşlik etti ama binmesini beklemedi. Ofisine girip Charo'yu aradı. Cevap vermiyordu. Onu aramaya çıktı. Birkaç yeri dolaştı ve onu tren raylarının altındaki yeni bir gece kulübünde buldu. Charo onu görünce huzursuz oldu. Ernesto böyle bir risk olduğunu biliyordu. Charo dışarıda birlikte görülmek istemiyordu, bu tehlikeliydi. Ernesto'nun umurunda değildi. Ona dokunmak istiyordu. Gözleri onun üstündeydi. Charo barda bir adamla konuşuyordu. Ernesto ona doğru yürümeye başladı. Charo bardaki elemanla vedalaştı, kamerasını aldı ve Ernesto'ya onu takip etmesi için bir işaret yaptı. İnsanları itip yol açtı. Çok gürültü vardı. Ve duman. Ernesto onu kaybettiğini düşündü. Yan kapıdan çıktığını gördü. O da aynısını yaptı. İçkileri ve bazı malzemeleri sakladıkları bir depoya geldi. Onu görmüyordu. Birkaç adım attı. Charo bir buzdolabının arkasından çıkıp önüne dikilerek onu şaşırttı, "Sen aptal mısın?" dedi. Ardından Ernesto onu duvara itip kontrolden çıkmış bir şekilde

öpmeye ve ona dokunmaya başladı. Sanki elleri yetişmiyordu. Charo sızlanıyordu. Deli olduğunu söylüyordu. Ernesto kendini durduramıyordu. Charo sızlanıyordu ama Ernesto devam ediyordu. Sonra Charo da sızlanmayı kesti.

Ernesto eve gece saat ikide vardı. Inés yemeğini masanın üzerine bırakmıştı. Yemek, bir şamdan ve bir not: “Gelince beni uyandır”. Bir kalp çizmişti. Ernesto karısının sevişmek istediğini hissedip korktu. Onunla seks yapmak istemiyordu. Charo’yla birlikte olduktan sonra olmazdı.

Ernesto olacakları ezbere biliyordu. Çok uzun zamandır birliktelerdi. “Erni, uyuyor musun?” “Hayır.” “Canın istiyor mu?” “Olur.” Ernesto üstüne çıkardı, başlar, bitirir ve uyurdu. O bunu yaptığı sırada Inés ve iç çekmeleri duyulurdu. Sıradan, benzer, sahte bir iç çekiş.

Ernesto mutfağın ışığını kapatıp yukarı çıktı. Lali’nin odasında durdu. İçeri girip bir süre ona baktı. Birkaç gün içinde mezuniyet gezisine gideceğini bilmek canını acıtıyordu. Engel olamayacağını biliyordu ama yine de acıtıyordu. Olup biten her şey canını acıtıyordu ve o bilmiyordu. Ernesto yeniden çocuk olmasını isterdi, kucak istemesini, ona şarkı söylerken uykuya dalmasını isterdi. Ama kızı artık on yedi yaşındaydı. Ve her şeyin sil baştan yaşanmasını heves edemeyecek kadar çok şey yaşanmıştı.

Ses çıkarmamaya çalışarak odasına girdi. Yastığının üzerinde başka bir not vardı: “Beni uyandır”, çikolata ve bir kaset. *Sapık*. Ernesto abartılı bir hassasiyetle yatağa girdi. Yatağa fazla gömülmeden aradığı pozisyonu elde edene kadar yaslanacağı yerleri özenle seçti. Duvara döndü. Bekledi. Sonra üzerini örttü ve gözlerini kapattı. Başardığını düşündü. Ama yanılmıştı. “Erni, uyuyor musun?” dedi Inés.

17.

Meksika'da yayımlanan bir adli tıp dergisinden fotokopisi çekilen bir çalışmada parlak yeşille vurgulanan cümle ve paragraflara dayalı sentez. Makalenin başlığı: "Parmak izi analizinin ve diğer raporların hazırlanmasında kadavra katılığı sorunu". Bu vakada transkripsiyonu yapılabilecek herhangi bir açıklama bulunmamaktadır, ancak altı çizilmiş paragraflar parantez içinde belirtilmiştir.

Vücut ısısı ölümden sonraki on iki saat boyunca saatte bir derece düşer.

Takip eden on iki saat içinde ısı düşüşü daha az, neredeyse yarısı kadardır. Elbette ceset suyun içindeyse, cesedin soğuması çok daha hızlı gerçekleşir. (Altı çizilmiş paragraf.)

Cesedin soğumasına ilişkin veriler ve rigor mortis veya livor mortis, ölüm tarihi ve saatinin göstergeleridir.

Rigor mortis, yani ölüm sertliği, kimyasal bir süreç sonucunda gerçekleşir. Vücudun iç kimyası asidik durumdan

alkalik duruma geçer ve kaslar gerilir. Gerilme süreci göz kapaklarında başlar, yüzden aşağı doğru iner, sonra gövde ve son olarak da bacaklarda biter.

Rigor mortis döngüsü tamamlandığında, cansız beden artık bir kütük kadar serttir. ("Kütük" kelimesinin altı çizilmiş.) Ancak ceset sonsuza kadar bu şekilde kalmaz. Ölüm katılığına yol açan sürecin tamamlanmasından on iki saat sonra, başka bir asit süreci gerçekleşir ve ceset gevşemeye başlar. Ve bunu bir öncekiyle aynı sırada yapar. Önce göz kapakları, sonra yüz, ardından gövde ve son olarak da bacaklar gevşer.

Livor mortis, ölüm zamanının belirlenmesinde çok işe yarayan, daha erken gerçekleşen bir süreçtir. Kalp ve dolaşısıyla kan dolaşımı durduğu anda, yer çekimi kuvveti kırmızı kan hücrelerinin vücudun yerde duran kısımlarına inmesine neden olur. Bu nedenle ölümden yaklaşık iki saat sonra alyuvarlar parçalanıp yakındaki dokuları istila ettikçe bu bölgelerde renk sabitlenir. Ölüm zehirlenme sonucu gerçekleştiğinde renk çok yoğundur. Siyanür kullanıldığında renk genellikle pembedir. Karbonmonoksit ölümlerinde ise vücudun alt kısımları parlak kırmızıdır.

Elbette, cesedin ortaya çıkması uzun zaman alırsa her şey değişir ve o zaman durumu, tüm bu süre boyunca nerede olduğuna bağlı olacaktır. (Altı çizilmiş paragraf.)

Sıcak ve kuru bir yerdeyse, dokular çürümez ancak kurur. Bu durum, parke zemin altına veya dolaplara konulan cesetler için geçerlidir. Eğer bu yerlerde hava düzgün bir şekilde içeri giriyorsa, kuruma süreci çok hızlı bir şekilde tamamlanır. Sanki ceset kavrulmuş gibidir, buna "mumifikasyon" denir, ancak kişinin yüz hatları yıllar geçse de hâlâ oldukça net bir şekilde görülebilir.

Ceset açık havada bırakılırsa ya da gömülü olsa bile sığ bir derinlikteyse, çürüme süreci hızlanır. Bakteriler bu tür sıcak ve nemli ortamlarda gelişir. Öte yandan derin mezarlarda hava sirkülasyonu olmadığından bakteriler gelişemez ve çürüme süreci çok daha yavaş olur.

Genç ya da kilolu insanlar vücutlarındaki yağ fazla olduğundan daha hızlı parçalanırlar.

Ancak bir ceset suyun içinde bulunursa ne olur? (Altı çizilmiş paragraf.)

Hangi koşullarda olursa olsun, suda bir ceset bulunduğunda, adli tıp uzmanlarının ilk belirlediği şey, kurbanın boğularak mı öldüğü, soğuk suda kaldığı için hipotermiden mi öldüğü ya da suya düşmeden veya suya atılmadan önce çoktan ölümün gerçekleşip gerçekleşmediğidir. Boğulma durumunda akciğerler su ile dolu olacaktır; diğer durumlarda ise olmayacaktır.

Ancak bir önceki paragrafta bahsedilen tüm durumlarda çürüme süreci benzerdir ve açık havada bırakılan ya da gömülen cesetlerden çok farklıdır. Dikkate alınması gereken birkaç ayrıntı vardır. Her şeyden önce, soğuma çok daha hızlı gerçekleşir ve ceset birkaç saat içinde soğur. Ölüm sonrası solgunluk karakteristik özelliklerini yansıtmaz: Cesedin derisi anormal derecede beyazdır ve saç kökleri dikeldiği için “tüyleri diken diken” olur. Rigor mortis’in ortaya çıkması da kaybolması da daha uzun sürer. Bir ceset rigor mortis’in tüm belirtileri kaybolmadan doksan altı saate kadar su altında kalabilir.

Su altında altı ya da yedi gün kaldıktan sonra, cesedin karnının gazlarla dolmasına neden olan başka bir kimyasal süreç gerçekleşir. Gaz dolu bir karın, cesedin su yüzeyine çıkmasına neden olur. (Altı çizilmiş paragraf.)

*Tabii yosun ya da başka bir yabancı unsur onu yattığı
derin suda sonsuza dek bataklığa saplamazsa. (Altı çizil-
miş paragraf.)*

“S eni özleyeceğim kızım.”

“Merak etme baba. Bırak da bineyim, otobüs kaçacak.”

“Kendine iyi bak Lali. Sıkı giyin, güzel beslen.”

“...”

“Annen her şey yolunda gitsin diye dua edecek.”

“Sen ne zamandan beri dua ediyorsun?”

“...”

“Bir sorun olduğunda hemen bizi ara. Evi ya da ofisimi, nereyi istersen.”

“Tamam, görüşürüz.”

“Dur, öpmeyecek misin anneyi kızım?”

“...”

“Güle güle, anne seni çok seviyor, tamam mı?”

“Kendine iyi bak lütfen kızım. Akıllı ol.”

“Akıllı ol’ ne demek baba?”

“Davranışlarına dikkat et işte.”

“Sana sormadım ki.”

“Bir şey demek değil kızım. Delilik yapma, risk alma; ne bileyim, ne demek istediğimi bilmiyorum.”

“O zaman bir dahakine bir şey deme.”

“ ... ”

“ ... ”

“Babana bir öpücük daha ver, olur mu?”

“ ... ”

“*Güle güle Lali.*”

“Güle güle canım.”

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

“Ne huysuz bir şey Tanrı aşkına!”

“Gergin de ondan Inés.”

“Huysuz işte. Benden nasıl böyle bir çocuk çıktı bilmiyorum.”

“Benim hatırıma şu yüz ifadeni değiştir de el sallama, pencereden bakıyor.”

“Güle güle hayatım, iyi eğlenceler.”

“Görüşürüz kızım, kendine iyi bak.”

Beş ay sonra

19.

Her şey gayet iyiydi. Bayan Seninki'nin cesedi bulunamamıştı ve bu her şeyi değiştiriyordu. Ortada ceset olmadan ölmüş sayılmazdı. Ne katil vardı ne kurban. Ne de kaza. Alicia'nın kaybolmasıyla ilgili sadece şüpheler ve saçma varsayımlar dönüyordu, Ernesto'yla üçüncü şahısların önünde sanki bu olayda günahsızmışız gibi söylenenleri tekrarlıyorduk. Günün yirmi dört saati rol yapıyorduk. Başkalarının önünde yanlış yapma şansımız yoktu. Ben role o kadar girmiştim ki yalnızken bile kendimi kaptırıyordum. Bir gün düş alırken kendimi endişeyle şöyle düşünürken buldum: "Zavallı Alicia'nın başına kim bilir ne geldi." İşte o zaman doğru şeyi yaptığımı fark ettim. Çünkü Bayan Seninki'ye ne olduğunu bilen biri varsa o da bendim. Aylardır numara yapıyor, başkalarının önünde oynuyor, soruları cevaplıyordum. Sonunda insanın kafası gidiyor. Kendini karaktere sokup buna kendini de inandırırıyorsun. Tıpkı İngilizce öğrenirken Bayan Curtis'in "*Think in English*" demesi gibi, yani "İspanyolca

düşünüp kafanda çevirme, İngilizce düşün”. Biri bana Alicia’nın kaybolmasıyla ilgili soru sorduğunda ne cevap vereceğimi düşünmüyordum. Ben sadece Ernesto’nun karısıydım, eşimin sekreteri kayıptı ve bu konuda hiçbir bilgimiz yoktu.

Polisin elinde somut bir kanıt yoktu. Kazanın ardından neredeyse yarım yıl geçmişti ve hâlâ ellerinde bir zanlı, bir ipucu veya işaret yoktu. Ernesto’ya soru sormayı uzun zaman önce bırakmışlardı. Olayı bir tek Alicia’nın annesi ve babası unutmamıştı, kızlarının unutulmamasını sağlamak amacıyla zaman zaman bir televizyon programına çıkıyorlardı.

Bu böyle sonsuza dek devam edebilirdi ama bir gün Ernesto geldi ve dedi ki: “Inés, bence bu kaza hiç olmamış gibi eski hayatımıza devam etmemiz lazım.” Neyi kastettiğini bilmiyordum ama kabul ettim. Yeni bir başlangıç yaptığımızı hissediyordum. Yeniden normal, herkes gibi kendi içinde sorunları olan ama normal bir aile. Bu fikre bayıldım. Hatta gözlerim bile doldu. Zamanla bu cümlenin hikâyemizde nasıl yüz seksen derecelik bir değişime işaret ettiğini anladım. Anneme anlatsaydım o kesin farkına varırdı. Anında olayı kapardı. Annem bu konularda hep sezgileri güçlü biri olmuştur. Bana kalırsa biraz fazla kötümserdi ama sezgileri güçlüydü. Ben çok naiftim, hep iyi düşünür, her zaman karşımdakine güvenirdim. Annemin başına gelen talihsizlikler benim başıma gelmemişti. Acı insanı sertleştirir, hayatı öğretir. Şimdi başkaydı. Ama o zaman Ernesto bana gelip her şeyin eskisi gibi olmasını istediğini söylediğinde çok mutlu olmuştum. Ben her zaman geleceğe bakan bir insandım. İnsan bütün hayatını “benim hatam, benim hatam, hepsi benim hatam” diye dizini döverek geçiremez. Sorun değil, başımıza çok korkunç bir şey geldi, kimsenin yaşamasını istemeyeceğim bir şey. Ama ne yapabilirdik ki? Bütün dinlerde günahlarından

pişmanlık duyanlar için affa yer vardır. Biz pişmandık. Gerçekten. Tanrı bağışladıktan sonra, insan başka ne yapabilir ki?

Bir hafta sonra Ernesto'nun iş için Brezilya'ya gitmesi gerekti. "Orada kaç gün kalacaksın Erni?" "Kongre perşembe ve cuma günleri ama pazartesi gününe bana iki toplantı ayarladılar, o yüzden bütün hafta sonu orada sıkışmış durumdayım." "Bir de Brezilya, sen sıcağı sevmezsin ki!" "İş için mecburum Inés."

Seyahatten bir gün önce ona bir valiz hazırladım. Küçük bir valiz ve el çantası. Ne zaman seyahate çıksa, bavullarını hep ben hazırlardım. İki takım, beş iç çamaşırı, iki spor pantolon, olur da boş vakti olursa diye iki deniz şortu, üç tişört, üç gömlek, iki kravat (üç daha iyi olur çünkü sonra uymuyor diye söyleniyor), iki çift ayakkabı (biri takım için diğeri spor), bir terlik, iki kemer, dört çift çorap. Çantaya Ernesto'nun hep ihtiyacı olan şeyleri koydum: enerji vitaminleri, tıraş makinesi, tıraş kremi, diş fırçası, diş macunu, diş ipi (Ernesto diş ipi olmadan yaşayamaz), deodorant, üçümüzün fotoğrafı. Fotoğrafı kendim ekledim. Sonrasında Ernesto'yu çekmek zorunda kalmamak için hiçbir şeyi unutmak istemiyordum.

O gece onu özel bir akşam yemeği hazırlayıp bekledim. Biberli biftek yanında kremalı patates. Ernesto'nun en sevdiği yemektir. Masaya şamdan koydum, güzel bir şarap açtım, temel içgüdüleri uyandırdığı söylenen bir çiçek esansı yaktım. Güzel, romantik bir veda olsun istiyordum. Yeni iç çamaşırları giydim, hatta *baby doll* bile almıştım. *Baby doll* giymeyeli yıllar olmuştu! Lali'nin erken yatmasını istiyordum. Yoksa Ernesto ona her şeyden ve herkesten daha fazla ilgi gösteriyordu. Kolay olmadı. Bence sırf gitmesini istediğimi fark ettiği için duruyordu. Hem zaten konuşmuyordu bile. Ona bir şey yapmışım gibi bana bakıyordu. Ergenler ebeveynlerine

işkence etmekten zevk alırlar. Sanki onlara yaptığımız bir şeyin bedelini ödetiyormuş gibi davranırlar. Biz onlara ne yaptık ki? Hepsi aynı; vicdansız, huysuz ve inatçı. Birinin bir şey yapmalarını söylemesi yeterli, gidip tam tersini yaparlar. Ve o gece sorunlu bir gençle konuşmak için pek de uygun bir gece değildi. Bu yüzden bir tartışma çıkardım, asla kaçıışı olmayan konulardan birini gündeme getirdim. Elimde bunlardan bir sürü vardı. Odasının dağınıklığından söz edebilir ya da kuş beyinli bir arkadaşını eleştirebilirdim. Ama işimi garantiye aldım ve Lali'yi kızdıran bir konuyu seçtim: Yemek. Kilolu olduğunu, bu sıralar çok yediğini, benim gibi istediğini yiyip kilo almayan bir yapısı olmadığını, böyle devam ederse top gibi yuvarlanacağını, bugünlerde erkeklerin şişko kızları reddettiğini söyledim. Bir dergide onun için işaretlediğim diyeti gösterdim. İşe yaradı. Dergiyi kafama fırlatıp “Ne adisin!” diye bağırdı ve ağlayarak kendini odasına kilitledi.

Ernesto on bire çeyrek kala geldi. Çiçek esansı artık yanmış şeker gibi kokuyordu. Ağzına birkaç patates attı. “Geç saate kadar ofiste çalıştım, bir şeyler atıştırdım.” Bana haber vermediği için sitem ettim. “Evet, vermedim,” dedi.

Odaya çıktık. Banyodan üzerimde *baby doll* la çıktığımda Ernesto ışıkları çoktan kapatmıştı. Işığı yaktım ama gözlerini açmadı. Işığı kapattım. Ayağımı baldırına sürttüm. Hemen itti. Ayağım soğuk herhâlde, diye düşündüm. Daha direkt olmak istedim. “Erni, canın istiyor mu?” Ernesto ışığı açıp komodinin üzerindeki açık mavi dosyayı aldı, açıp okumaya başladı. “Inés, bu seyahat beni çok geriyor. Kongreye bir sunum yapmam lazım ve aklımdan çıkmıyor. Biraz bunu okumak istiyorum, böyle daha rahat uyurum.” Herkesin rahatlatma yöntemi farklıdır. “Sorun değil Ernesto, dinlen,” dedim ve örtüyü üstüme çektim.

Ertesi sabah onu havaalanına götürmeyi teklif ettim. “Şirket bana şoför gönderecek,” dedi. Lali’ye veda etmek için yukarı çıktı. Uzun bir süre odadan çıkmadılar. Eminim Lali bir gece önceki tartışmayı abarta abarta babasına anlatıyordu. Ernesto’yu bana karşı doldurması Lali’nin klasik hareketiydi zaten. Küçüklüğünden beri böyleydi. Ayrıca ikisi vedalarda zorlanırdı ama ben bir yere gitmek zorunda olsam bu kadar olay çıkarmazlardı. Özellikle de Lali. Onları konuşurken, birbirlerinin gözlerine bakarken hayal edebiliyordum, Lali timsah gözyaşlarıyla ağlıyor, Ernesto da onu teselli ediyordu. Sanki Ernesto bir daha hiç dönmeyecekmiş gibi!

Lali’yle Ernesto böyleydi işte: abartılı, sulu gözlü, dramatik.

20.

“Uyuyor musun?”
“...”

“Lali...”

“Ne istiyorsun baba?”

“Veda etmeye geldim. Pazartesi gününe kadar yokum.”

“Görüşürüz.”

“Öpmeyecek misin?”

“Rahat bırak baba, kötüyüm.”

“Başın mı ağrıyor?”

“Hayır.”

“Neyin var peki?”

“Midem bulanıyor, kustum.”

“Dün gece ne yedin?”

“Hiçbir şey yemedim baba.”

“İyi de Lali öyle olmaz. Ondan kötü hissediyorsun.”

“...”

“Annene sana kahvaltı getirmesini söyleyeyim mi?”

“Hayır!”

“Lali, kilonla, diyetlerle falan kafayı bozmadın değil mi?”

“Bugün kendindesin, her şeyin hemen farkına varıyorsun.”

“Ben senin babanım Lali.”

“ ... ”

“Anoreksiya olabileceğini bilmiyor musun?”

“Baba, saçmalama.”

“Hayır Lali, saçmalamıyorum. Şimdi annene kahvaltını getirmesini söyleyeceğim.”

“Hayır! Uyumaya devam etmek istiyorum, anlamıyor musun?”

“ ... ”

“ ... ”

“Tamam.”

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

“Gitmem lazım, şoför yolda.”

“Güle güle.”

“Brezilya’ya gidiyorum, biliyor musun?”

“ ... ”

“Rio’ya.”

“ ... ”

“İş için.”

“Ne güzel.”

“*Duty free*’den* bir şey getirmemi ister misin?”

“ ... ”

“Parfüm?”

“İstediğini getir.”

“Bilmem, sen söyle, böyle şeylerden hiç anlamam ki.”

* Gümrüksüz satış mağazaları, genellikle uluslararası havaalanlarında ve limanlarda bulunur. (e.n.)

“Tamam, parfüm getir.”

“Özellikle istediğin bir parfüm var mı?”

“Hayır baba, herhangi biri olur.”

“Yemek ye, tamam mı?”

“...”

“Görüşürüz.”

“Güle güle.”

21.

Evin kapısından bir korna sesi geldi. Ernesto'nun şoförüydü. Vedalaşmak için öpüştük. İnanılmaz iyi bir öpücük değildi ama öpücüktü işte. Bizimki kadar uzun bir evlilik için fazla bile iyiydi. Evli çiftler zaman içinde öpüşmeyi bırakır. Bunu kimse dillendirmese de herkes bilir. Ve bir şey ifade etmez. Bu böyledir. Bazen başkaları görsün diye toplum içinde öpüşürler. “Arada öpüşüyoruz, görüyor musunuz?” dercesine. Ama yalnızken apayrı bir olay, öpüşmeye gerek yok. Gerek varsa da öpüşmemenin yanlış olduğundan korktukları içindir, çünkü bu konuda kimseyle konuşmadıkları için herkesin aynı durumda olduğunu bilmezler. Az çok aktif bir seks hayatı olanlar dışında. Bunlar belki haftada bir kez bir görevi yerine getirir gibi sevişirler. Taş çatlasa iki kez. Ama öpüşmek başka bir mesele. Öpüşmek cazibesini çok erken kaybediyor.

Ona kapıya kadar eşlik edip araba hareket edene kadar bekledim. El salladım. Başıyla bir hareket yapıp elini sallamadan kaldırdı. Mutfağa gidip bir kahve içtim. Acele etmeden gazete okudum. Hafta sonunu yalnız geçirme fikri beni

rahatsız etmiyordu. Lali bir arkadaşının yazlığına gidecekti. Bu ikimize de iyi gelecekti. Bir gece önceki tartışmadan sonra aramız biraz bozuktı. Ben vaktimi kendime adayacaktım, yapmaya hiç vakit bulamadığım bütün her şeyi yapacaktım. Köpük banyosu, cilt bakımı, küvet doldurmak, alışverişe gitmek, Ernesto'nun nefret ettiği romantik filmlerden birini kiralamak, evde ne varsa onu yemek, kimseye yemek yapmak zorunda olmamak. Düşündükçe bu fikir daha da hoşuma gidiyordu. *Spaya* gitmek gibi olacaktı, ama kendi evimde.

Üstümü değiştirmek için yukarı çıktım. Odaya girince farkına varmadım, oradaydı ama onu görmedim. Üstümü değiştirdim, saçımı taradım, biraz makyaj yaptım, tam odadan çıkacaktım ki ona baktım. Sanki beni çağırıyor gibiydi: Açık mavi dosya. Ernesto'nun komodininin üstündeydi, kongre sunumunu gözden geçirdikten sonra bıraktığı yerdeydi. "Aklın nerede Ernesto, dosyayı unutmuşsun," dedim kendi kendime. Ve hiç düşünmeden arabaya atlayıp Ezeiza'ya doğru yola çıktım. Benim yerimde olan her kadın böyle yapardı.

Normalden daha hızlı sürdüm. Açık mavi dosyayı vermek için Ernesto uçağa binmeden yetişmem lazımdı. Kafamda yetişip yetişemeyeceğimi hesaplamak için onun adımlarını sıralıyordum. Ezeiza Havaalanı'na bir süre önce varmış olmalıydı. Vaktinden çok önce yola çıkmıştı; kuyrukta çok fazla insan olmaması lazımdı. Hava yollarının kalkıştan iki saat önce havaalanında olma kuralına kimse uymuyordu. Ernesto hariç, o böyle şeylerde çok dakiktir. Ve çok metodiktir, o yüzden mantıklı olan *check in* yapar yapmaz yukarı çıkmasıydı. Aşağıda durup ne yapacaktı ki? Ben zamanla yarışıyordum. Otoyol geçişinde, her zamanki gibi, bariyerlerin yarısı çalışıyordu ve gitmem normalden daha uzun sürdü. Havaalanının içinde park yeri bulmakta zorlandım. Dosya elimde koşarak

arabadan indim. Neredeyse otomatik kapının açılmasını beklemeden içeri daldım ve Ernesto'yu aramaya koyuldum. Kontuvar kontuvar dolaşarak kuyruklara baktım. Yoktu. Danışmaya gittim. O saatlerde Rio'ya sadece bir uçuş vardı. Bir Varig uçuşu. O kontuvara geri döndüm. Ernesto'nun uçağının kalkıp kalkmadığını sordum. Bana bu tür bir bilgi veremeyceklerini söylediler ve çalışanın monoton ses tönünden ısrar etmenin faydasız olduğunu anladım. Geçerken küçük kafelere baktım. Ernesto çok kahve içer, midesine iyi gelmesede çok sever, belki oralarda oyalanmıştır. Yoktu. Tuvalette ya da bir şey alıyor olabilirdi. Hediyelik eşya dükkânlarına, büfelere baktım ve erkekler tuvaletinin kapısında hatırı sayılır bir süre bekledim. Ortaya çıkmadı. Bir mazeret uydurup adını anons ettirme seçeneğini son çare olarak bırakmak istedim. Ernesto yaygara koparmayı sevmezdi ve hayatı o açık mavi dosyaya bağlı olsa da bu onun için tam bir yaygara olurdu. Yapılacak en iyi şey biniş merdivenlerinin yanında durmaktır. Eğer daha uçağa binmediyse, oradan geçmek zorundaydı.

Merdivenlere doğru yürürken Ernesto'nun ceketini gördüm. Ernesto'nun ceketinin tıpkısının aynısıydı. Ama Ernesto değil, başka bir adamdı, bir kadına sarılmış o merdivenden çıkan biri. Esmer, uzun boylu bir kadın. Kadının kulağına bir şeyler söyleyen bir adam. Ernesto'nun ceketiyse. Ve o sabah Ernesto'nun giydiği pantolonun aynısıyla. Tıpkı Ernesto'nun pantolonlarını ütülediğim gibi, çizgisi belirgindi. Ve Ernesto'nun çantası elinde sallanıyordu. Benim hazırladığım çanta. Ernesto'ya. Onu öpmek için yana döndü. Ernesto onu öptü. O da, Charo da öpmesine izin verdi.

Merdivende yukarı çıkarlarken bağırarak istedim. Vücuduma anlık bir felç inmiş gibi bir şey olmalıydı çünkü sesim çıkmıyordu, ağzımı açıyordum ama ses yoktu. Dahası, diğer

sesler de yok olmuştı. Sanki biri etrafın sesini kısmış gibiydi. Konuşamıyordum, hareket edemiyordum, duyamıyordum. Sadece görüyordum.

Ta ki görüş açımda yalnızca ayakkabıları kalana kadar, Ernesto'nun ayakkabıları ve onun sandaletleri.

Ve başka bir şey görmedim.

22.

Inés eve girdi, kapıyı kapattı ve anahtarı iki kez çevirdi. Saat sabah on buçuktu. Çantasını bir yere fırlattı. Lali çoktan gitmişti. Boşluklardan neredeyse hiç ışık girmeyene kadar bütün pencerelerin panjurlarını indirdi. Telefonun fişini çekti. Üst kata çıkıp aynı adımları tekrar etti. Odasındaki aynada kendine baktı. Banyoya gidip ecza dolabında sakinleştirici hapları aradı. İlaç kutusunu salladı. Sesi havada cınladı, içinde biraz vardı; en azından yarım kutu. Kapağı açıp birazını avucuna boşalttı. İki tanesini alıp gerisini kutuya geri koydu. İlaçları ağzına attı. Su içti. Yutmadan önce birini ağzından çıkarıp klozete attı. Diğerini yuttu. Aşağı indi. Mutfığa girdi. Kahvaltıdan kalan bulaşıklar orada duruyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Bir bardak yıkamaya çalıştı. Ama eviyeye çarpıp kırıldı. Bardağın kulpu mutfak fayansının üzerinde üç kez zıpladı ve sekti. Yüzünü yıkadı. Bir süre yüzü ıslak bir hâlde öylece durdu. Nemli bir bezle kurulandı. Midesi bulandı. Ağladı. Kahvaltılıkların geri kalanını, tereyağı tabağı da dâhil olmak üzere, yarısı erimiş tereyağıyla birlikte lavaboya koydu.

Oturma odasına gitti. Garaja gitmek istedi ama oturma odasına gitti. Birkaç kez sehpanın etrafında döndü. Kendine viski doldurdu. Şişeyi bara tekrar koymayıp yanına aldı. Bardağı bıraktı. Şişeyi bırakmadı. Dışarı çıktı. Garaja gitti. İçeri girip kapıyı arkasından kapattı. Doğrudan dipteki duvara doğru yürüdü. Tuğlayı çıkardı. O tuğlanın arkasında sakladığı şeyleri çıkaracaktı ama yapmadı. Her şeyi olduğu gibi bıraktı. Mutfığa gitti. Lastik eldiven aradı. Bulamadı. Bardakları dikkatsizce lavabodan çıkardı. Eldivenler oradaydı, kahvaltı bulaşıklarının altında. Islak ve pislerdi. Yıkayıp kuruladı. Garaja döndü. Eldivenleri takmıştı. Tekrar arkadaki duvara gitti. Tuğlanın arkasında sakladığı şeyleri çıkardı. Onları koyacak yer aradı. Alet edevat kutusunu buldu. İçindekileri yere boşalttı. Bayan Seninki'nin mektuplarını, Rio biletlerini, Ernesto'nun çıplak fotoğraflarını, ithaflı prezervatif kutusunu içine koyup kapattı. Diğer şeyleri boş alana koyup tuğlayı tekrar yerine yerleştirdi. Tabanca eksikti. Arabasına gidip bagajı açtı. Lastiği çıkardı ve işte orada, Alicia'nın evinden getirdiği gün koyduğu yerdeydi. Nazikçe, neredeyse saygıyla yerinden çıkardı. Alet kutusuna koydu. Bir elinde kutu, diğerinde viski şişesiyle garajdan çıktı. Viskiye bara geri koyup kutuyu barın üstüne bıraktı. Mutfığa gitti. Eldivenleri yeniden lavabonun içine attı. Musluğu açıp yüzünü bol, soğuk suyla yıkadı.

Ve sil baştan başlamaya hazırды.

Ernesto'yla Charo merdivenlerden öpüşerek çıktı. Fazla düşünmeye gerek yoktu, kendi gözlerimle görmüştüm. Gözler yalan söylemez. En fazla gözlerini kapatabilirsin ama bunun için artık çok geçti. Dünyam başıma yıkılmıştı ve bunu kabul etmem gerekiyordu. Ama Ernesto'yla Charo merdivenlerde öpüşmüş olsalar da hikâyenin geri kalanını kafamda oturtamıyordum. Çünkü birçok farklı alternatif vardı. O günün tamamını bu alternatifleri değerlendirerek, onları doğrulayacak bilgileri ya da devre dışı bırakacak hataları bulmaya çalışarak geçirdim. Öğleden sonra kafamdaki karmaşa öyle bir hâl almıştı ki alternatifler birbirine karışmıştı, hangilerini elediğimi, hangilerini tuttuğumu bilmiyordum. Sonra aklıma bir akış şeması yapmak geldi. Okuldayken, çok karmaşık bir konuya çalışmam gerektiğinde bir sürü küçük ok ve anahtar çizerek çok düzgün bir akış şeması oluşturdum, düşüncelerimi netleştirmeme yardımcı olmasa bile en azından kopya olarak kullanırdım. Derslerim hiçbir zaman

çok iyi değildi. İlgimi çekmezdi, zamanımı başka şeyler düşünerek geçirirdim. Başlarda bunu sorun ediyordum. Bana aptal demelerinden korkuyordum. Beşinci sınıftayken bir akşam farklı üçgen türlerinin isimlerini ezberlemeye çalışarak geçirdim: Eşkenar, ikizkenar ve çeşitkenar. İkizkenarı bir türlü hatırlayamıyordum. Kendimi salak gibi hissediyordum, defalarca tekrarlıyordum ama defteri kapatır kapatmaz aklımdan uçup gidiyordu. Sanki bir özrüm varmış gibi. Annem üzgün olduğumu görünce dedi ki: “Kızım, endişelenme, hayatta asla işine yaramayacak bir şey varsa o da ikizkenar üçgendir”. Ve haklıydı da okulda o kadar saçma şeyler öğretiliyor ki. Bakalım ikizkenar üçgen, Bayan Seninki problemini çözmeme yardım edecek mi? Bu kimsenin size öğretmediği, kendi başınıza öğrenmeniz gereken üçgenlerdendi. Ne kadar zordu. Bu tarz problemler neredeyse hep dersten kalmanıza neden olur. İnsan galip geldiğini düşünse bile. Çünkü günün birinde, üçgenin bir kenarını silmek yerine, başka bir kenar eklendiğini fark edersiniz. Ve üçgen kareye dönüşür. Tıpkı benim başıma geldiği gibi. Alicia’nın başına geldiği gibi.

Ve bu geometri hakkında kimsenin bir şey bildiği yok.

Akış şeması aşağı yukarı şöyleydi:

Başlık: Ernesto ve Charo arasındaki olası durumlar

İlk önce “Ernesto ve Charo arasındaki olası ilişkiler” yazmıştım ama “ilişkiler” kelimesi beni rahatsız etti. Ayrıca çeşitli nedenlerden dolayı link, bağlantı, bağ kelimelerini de eledim.

Alternatif 1:

Ernesto’nun bana şimdiye kadar söylediği her şey doğru ama:

- Charo'yla havaalanında tesadüfen karşılaştı.
- O da tesadüfen bir yere seyahat ediyordu (Rio'ya değil).
- Tesadüfen birlikte merdivene bindiler.
- Tesadüfen Ernesto ya da o veya ikisi de öpüşmek istedi ve öpüştüler.

Bu alternatifi çok basit bir sebepten eledim: Ben tesadüflere inanmam. Ve insan kendine sadık olmalıdır. Sokağa çıktığınızda “tesadüfen” bir balkondan saksı düşüp kafanızı yarabilir. Ama iki insanın uçağa giderken “tesadüfen” öpüşebileceğini düşünmek çocukça.

Alternatif 2:

Bayan Seninki hikâyesi az çok benim bildiğim gibi ama:

- Ernesto, bu konu yüzünden Charo'yla sık görüştüğü için sonunda onunla ilgilenmeye başladı.
- Ernesto'nun iş için Brezilya'ya gitmesi gerekti ve onu da götürmeye karar verdi.
- Ernesto'nun evliliğimiz boyunca yaşadığı pek çok kaçamak gibi bu da endişelenecek bir şey değil.

“Sence öyle mi?” diye sordum kendime, yazmayı bitirir bitirmez. İnsanın düşündüğünü yazması güzel bir şey çünkü sonradan okuduğunuzda başka biriyle konuşuyormuş gibi oluyor, istediğin gibi tartışıp kendini eleştirebiliyorsun. Kâğıda bakarak aslında ben olmayan bene şöyle dedim: “Böyle bir aptallık kimin aklına gelebilir ki?” Eğer Ernesto ve o kadın, Bayan Seninki'nin kaybolmasıyla öyle ya da böyle bir alakaları olmasına rağmen her şeyden vazgeçip insan içinde öpüşerek seyahat ediyorlarsa, aralarındaki şey “pek kaçamak gibi” bir şey değildi.

“Alternatif 3”ü yazmadan önce biraz saha araştırması yapmam gerekiyordu. Charo’yla ilgili çok az şey biliyordum. Galiba yalnızca üç şey: Alicia’nın yeğeni olduğu, kocamla bir tür ilişkisi olduğu ve güncel bir dergide fotoğrafçı olarak çalıştığı. Büfeye gidip satıcıdan o haftanın bütün dergilerini istedim, hepsinin çalışan kadrosunu inceledim ve “fotoğrafçı, Charo Soria” yazanı satın aldım. Eve döndüm. Yayınevinin telefonunu çevirdim. Hiçbir şey olmadı. Kapattım ve telefondan ses gelmediğini fark ettim. Fişi çekikti. Fişi takıp tekrar aradım. “Pampa Yayınları,” dediler. “Evet, fotoğrafçı Bayan Charo Soria’yla görüşmek istiyordum.” “Maalesef, burada değil.” “Ne zaman gelir?” Hattaki adam ahizeden uzaklaştı ama “Charo ne zaman dönüyor?” diye bağırdığını duydum. Biri de bağırarak karşılık verdi ama anlamadım. “Bilmiyoruz hanımefendi, kendisi bir seyahatte,” dedi telefondaki. “Ah, seyahatte demek. Daha önce gideceği şu meşhur Rio seyahati herhâlde.” “Evet, aynen öyle, geçen sefer açığa aldı.” Geçen sefer açığa aldığı, diye düşündüm ama söyleyemedim çünkü biraz dilim sürçüyordu. Tansiyonum düşmüştü ve biraz da viski içmiştim. Kesin viskiden böyleydim. Yutkundum, dilimi güçlkle bir sağa bir sola oynattım ve devam ettim: “Peki ona bir zarf ulaştırabilir miyim? Ben emlakçıdan arıyorum, bize kiralık bir daire bıraktı, ilgilenen biri var, gelir gelmez teklifi görmesini istiyorum.” “Tabii, sorun olmaz.” “Tam adı neydi, söylesene canım, zarfa düzgün yazayım.” “Amparo Soria ama isterseniz Charo yazın, her yerde lakabını kullanır.” “Hayır, bazı şeylerde lakap işe yaramaz. Teşekkürler, hoşça kal.” “Hoşça kalın hanımefendi.” Telefonu kapatıp Alicia’nın komodininde, tabancanın ve Ernesto’nun fotoğraflarının yanında bulduğum biletleri incelemek için doğrudan alet kutusuna gittim. Ernesto’nun çıplak fotoğrafları. Taşlar yerine

oturuyordu. Biletlerde “A. Soria” yazıyordu. “A” Alicia da olabilirdi ama Amparo’ydu. Bütün mektupları gözden geçirdim. Hiç isim yoktu. Hepsini Bayan Seninki imzalamıştı. Bu Alicia da olabilirdi, nereden bileyim. Ama diğeri de olabilirdi. Çünkü orada sadece “Seninki” yazıyordu. Fotoğraflar zaten kendi adına konuşuyordu. İşte o zaman kendimi aptal gibi hissettim. Çünkü bunun daha önce farkına varmam gerekirdi. Bunlar fotoğraftan daha fazlasıydı, kontak baskılardı. Profesyonel fotoğrafçıların geliştirdiği ve sonra seçtiği küçük fotoğraflar. Charo gibi profesyonel fotoğrafçıların.

Ancak o zaman “Alternatif 3”ü buldum.

Alternatif 3:

- *Alicia, Bayan Seninki değildi.*
- *Bayan Seninki, Alicia’nın yeğeni Charo (Zaman kullanımına dikkat edin: Alicia için geçmiş zaman, Charo için geniş zaman).*
- *Alicia’nın önceden Ernesto’yla bir ilişkisi olmuştu (Bu kanı için kullanılan ipuçları: kaza gecesi araması, Pallermo’da şahit olduğum davranışları, Ernesto’nun çıplak fotoğraflarının üzerindeki tabanca).*
- *Alicia iyi niyeti yüzünden öz yeğeni tarafından ihanete uğradı ve bahsi geçen kişi ve sevgilisi, yani kocam tarafından yapılan bu büyük saygısızlığa dayanamadı. Alın size kare.*

Alicia için derin bir üzüntü duydum. Bu kadına yaptıkları şeyin tarifi yoktu. Üstelik bunu yapan öz yeğeniydi. Bir kadın bir adamın hayatını mahvetmesine hazırlıklıdır, bu bir klişedir. Eğer hiç başınıza gelmediyse bütün hayatınız boyunca

başınızın üstünde Demokles'in kılıcıyla* beklersiniz çünkü er ya da geç bunun yaşanacağını bilirsiniz. Ama kendi kanından biri olunca başka mesele. Bu insanı üzebilir. Bence olay yaşanmadan önce Alicia'yla biraz konuşma fırsatımız olsaydı, ona çok şey öğretebilirdim. Bana özünde çok saf bir insanmış gibi geliyor. Ben görmüş geçirmiş kadınıym. Charo'ya karşı ikimiz olsak daha adil bir mücadele olurdu. İkimiz bir araya gelsek de Charo'nun memeleri etmiyorduk ama eminim bir fikir bulurduk. Sonra da Ernesto'yla ne yapacağımıza bakar-dık. Hatta bence iki iyi arkadaş olurduk. Çok yakın olurduk demiyorum ama iyi arkadaş olurduk.

Alicia artık yoktu ama ben vardım, eşitsizliklere rağmen öylece pes etmeyecektim.

"Alternatif 3"ten soru işaretiyle başlayan üç ok çizdim.

? *Ernesto'yla Charo'nun da bugüne kadar devam eden evlilik dışı bir ilişkisi var.*

Kenar boşluğuna, sığması için eğik ve daha küçük yazarak şu notları ekledim: *bekle, sakın ol, geçecek*. Ama ikinci kez okuduğumda bu seçeneğin üzerini çizdim ve sayfanın altına "*Alternatif 2'ye bak*" şeklinde bir işaret koydum.

? *Ernesto ve Charo'nun ciddiye giden bir ilişkileri var (Örn: Brezilya seyahati).*

* Demokles'in kılıcı, genellikle siyasetçilerin kullandığı bir deyimdir. Efsaneye göre; Siraküza Kralı Dionysius, kral olmanın çok rahat ve güzel olduğunu savunan Demokles'e ders vermek için onu yemeğe davet eder. Onu ince bir sicimle tavana bağlanmış ağır bir kılıcın altındaki koltuğa oturtur ve ona iktidarın aslında ne kadar zor olduğunu gösterir. (ç.n.)

Kenardaki açıklamalar: *eylem planı, doğrudan müdahale, savaş ilanı (Charo'ya karşı).*

? *Ernesto'yla Charo bu seyahatten geri dönmezler.*

Kenarda açıklama yok.

Dışarı çıkıp çalışan bir ankesörlü telefon aradım ve polisin numarasını çevirdim. Yalnızca birinin telefonu açmasını bekliyordum, aklımdakini söyleyip kapatacaktım. “31. Karakol,” dedi birisi hattın diğer ucundan.

24.

“Çantayı çekip bana yer açar mısın canım?”
“...”

“Teşekkürler.”

“...”

“Lütfen dikkat... Río de la Plata şirketinin Mar del Plata’ya giden 22.30 otobüsü 6 numaralı perondan hareket ediyor...”

“22.30 otobüsü mü? Başlarım böyle işe, benimki dışında hepsi kalkıyor!”

“...”

“Bir, bir buçuk senedir her hafta seyahat ediyorum. İş için yani. Otobüsümün bir kere bile vaktinde kalkmadığına inanabiliyor musun?”

“...”

“Nereye gittiğimin önemi yok. Otobüsüm hep gecikir.”

“Ah...”

“Lütfen dikkat... Micromar şirketinin San Nicolás’a giden 22.40 otobüsü 18 numaralı perondan hareket ediyor.”

“Bak, gördün mü?”

“ ... ”

“Sen de mi Rosario’yu bekliyorsun?”

“Hayır.”

“Nereye gidiyorsun peki?”

“Yok, bir yere gitmiyorum.”

“Birini almaya geldin o zaman...”

“ ... ”

“Canım, senin de muhabbetine doyum olmuyor.”

“ ... ”

“Ne oldu?”

“ ... ”

“Yahu, sana bir şey yapmışım gibi bakma bana.”

“ ... ”

“Ah, buyur buradan yak, bir ağlaman eksikti. Ben ne yaptım ki sana? Sohbet etmeye çalışıyordum.”

“ ... ”

“Dur, gitme. Saygısızlık mı ettim, bir şey mi yaptım?”

“ ... ”

“Ağlamanı kızım, insanlar ben ağlattım sanacak.”

“ ... ”

“Kızım, sen mahvolmuşsun. Ne oldu, söylesene?”

“ ... ”

“Bu suratla, bu yaşta başına ne gelmiş olabilir ki! Saçmalamayı kes!”

“Hamileyim, erkek arkadaşım ortalıkta yok, annemle babam hiçbir şey bilmiyor, babam annemi aldatıyor ve diğer hatunla seyahatte, annem her şeyi bilmesine rağmen salağa yatıyor...”

“Hadi canım!”

“Oldu mu?”

“ ... ”

“ ... ”

“Şey, affedersin...”

“ ... ”

“Affedersin.”

“Sorun yok.”

“Ne yapıyorsun terminalde peki?”

“Evden kaçıyorum. Anneme katlanamıyorum. Hafta sonunu onunla yalnız geçirirsem ölürüm.”

“Ne yani, geceyi burada mı geçirmeyi düşünüyorsun?”

“Evet. Gündüz öyle geziyorum, alışveriş merkezine ya da meydana gidiyorum. Ama geceleri korkuyorum, burası daha güvenli, ışık var, polis var, öyle işte.”

“Peki, böyle çocuğa zarar gelmez mi?”

“Ne çocuğu?”

“Karnındakini diyorum kızım.”

“Ah.”

“ ... ”

“Bilmem.”

“Bak, hamileysen dinlenmen ve iyi beslenmen lazım. İkimiz için yiyorum derdi karım Leo’ya hamileyken. Yirmi küsur kilo aldı sonunda şişko!”

“ ... ”

“Leo benim oğlum, Leonardo, ama biz Leo diyoruz.”

“ ... ”

“Daha altı yaşında.”

“ ... ”

“Tekmelemeye başladı mı?”

“Evet, hem de çok.”

“Golcü olacak desene.”

“ ... ”

“Dokunabilir miyim?”

“Evet.”

“Hiçbir şey hissetmiyorum.”

“Beklemen lazım.”

“Otobüs kalkana kadar malambo* yapmaya bile vaktim var.”

“Hisseden ilk kişi sen olacaksın.”

“İnanmıyorum! Benim adımlı koyman lazım o zaman...”

“Adın ne?”

“Guillermo... Ah, tekmeledi! Tekmeledi, hissettin mi?”

“Evet, hissettim.”

“Erkek olursa Guillermo, kız olursa Guillermina, anlaştık mı?”

“Düşüneceğim. Ben Lucas’ı seviyorum.”

“Guillermo koy. Lucas, nonoş ismi gibi.”

“Düşüneceğim.”

“...”

“Seni birkaç gece idare edecek bir arkadaşın yok mu?”

“Bir arkadaşım var ama ailesiyle yazlığa gitti.”

“...”

“...”

“İstersen eşimi arayıp söyleyeyim...”

“Yok yok, bir şey olmaz, yalnız kalmak istiyorum aslında.”

“Yalnız derken, burası insanla dolup taşıyor.”

“...”

“Neyse, zaten herkesin derdi başından aşkın...”

“...”

“...”

“*Dikkat, El Águila şirketinin Rosario’ya giden 22.00 otobüsü 9 numaralı perondan hareket ediyor.*”

* Arjantin’e özgü eski bir dans. (ç.n.)

“Hah, tam da şimdi mi kalkıyor?”

“...”

“Seni böyle bırakmaya içim el vermiyor. Benim evime gelmek istemediğine emin misin? Eşim çok iyi biridir, sorun etmez.”

“Evet, eminim, iyiyim ben.”

“Bana yalan söyleme yaramaz kız, başındaki bu belayla nasıl iyi olacaksın?”

“El Águila şirketinin otobüsü için son çağrı!”

“Geldim, geldim. Orospu çocuklarına bak! İki saat bekletip sonra da acele ettiriyorlar!”

“...”

“...”

“Teşekkürler.”

“Guillermo ya da Guillermina, unutma.”

“Düşüneceğim.”

“Düşüneceğim demeyi bırak. Sen her şeyi bu kadar düşünür müsün?”

“Her şeyi bu kadar düşünseydim bu durumda olmazdım.”

“Bak, bu güzel bir şey; kendinle alay ediyorsun. Çok güzel bir şey.”

“...”

“Ben gidiyorum.”

“Güle güle.”

“Hoşça kal. İyi şanslar.”

“...”

“Güle güle.”

“Güle güle.”

“Şey, telefonumu buraya yazdım. İki üç gün içinde dönmüş olacağım, bir şeye ihtiyacın olursa ara, tamam mı? Ne boktan bir el yazım var! Numaraları okuyabiliyor musun?”

“Sekiz iki beş, sekiz üç sekiz üç.”

“Sekiz üç, sekiz üç, aynen. Önündeki de dört, gördün mü?”

“Evet, evet.”

“Tamam, oldu o zaman. Senin adın neydi?”

“Lali, şey, Laura ama Lali derler.”

“Hoşça kal Lali.”

“Hoşça kal.”

“Ara beni.”

“Güle güle.”

25.

Geçtiğimiz cuma günü saat 17.00’de 31. Polis Karakolu personeli, isimsiz bir zarf içinde, 30 Haziran’dan bu yana kayıp olan Alicia Soria’nın cesedinin bulunduğu yer olarak Regatas de Palermo Gölü’nü işaret eden elle çizilmiş bir harita aldı. Aynı cuma günü, yukarıda bahsi geçen materyalin alınmasından önce, başkentin farklı bölgelerinde bulunan ankesörlü telefonlardan Alicia Soria’nın cesedinin gölün dibinde olduğuna dair birçok arama yapıldı. Polis, henüz çözülmemiş davayı yüz seksen derece tersine çevirecek olan bu bilginin doğruluğunu teyit etmeye çalışıyor.

Copacabana, belki de Rio de Janeiro’yu ziyaret edenlerin bu şehre “ilk görüşte” âşık olmalarının nedenidir. Hiçbir zaman çok dalgalı olmayan denizi ve beyaz kumları burayı güneşlenmek ve serinlemek için ideal bir plaj hâline getirmektedir.

Alicia Soria’nın cesedinin Palermo Gölü’nde olabileceğine dair kamuoyunda çıkan haberler ışığında, Soria’nın

kaybolduğu gece bir kadını oraya götürdüğünü iddia eden bir taksi şoförü 31. Polis Karakolu'na başvurdu. Alicia Soria'nın yakınlarının şikâyetinde bulunmasından bu yana ilk kez bir tanık olayla ilgili bilgi verdi. 51 yaşındaki taksi şoförü Juan Migrelli, düne kadar aynı kadın olabileceğini fark etmediğini, ancak son birkaç saat içinde yayılan versiyonları göz önünde bulundurarak ve kendi karısının tavsiyesi üzerine, ifade vermek üzere 31. Polis Karakolu'na gitmeye karar verdiğini söylüyor. "Ona 'Hanımefendi, bu saatte burada yalnız kalabilir misiniz?' dediğimi ve onun da 'Merak etmeyin, gelip beni alacaklar,' diye cevap verdiğini hatırlıyorum. Yolcuların hayatlarına müdahale edemezsiniz, bu yüzden ondan ücreti alıp oradan ayrıldım," diye ifade verdi taksi şoförü.

Lucas, Latince "ışık gibi parlayan" anlamına gelir. İsmin diğer versiyonları: Luca, Lucca.

Cermen kökenli bir isim olan Guillermo, "koruyucu" anlamına gelir.

Cuma günü geç saatlerde ve zorlu bir günün ardından Soria ailesinin avukatları, davaya bakan hâkimin Palermo Gölü'nde bugün erken saatlerden itibaren gerçekleştirilecek bir arama emri vermesini sağlamayı başardı. Bahsi geçen göl, 10 hektarlık alanıyla Buenos Aires şehrinin en büyük gölüdür. Ancak bu göl, sınırları iyi çizilmiş, su çıkışı ve girişi olan, yapay ve kapalı bir su kütesidir; bu da şüphesiz dün 31. Polis Karakolu'ndan alınan isimsiz haritada belirtilen alanda başlayacak olan ve taksi şoförü Juan Migrelli tarafından yapılan açıklamalarla örtüşen aramayı kolaylaştırmaktadır (kutuya bakınız). Öte yandan, bu alandaki uzmanlar, yosun bolluğu yüzünden gerçekleştirilecek görevin karmaşıklığı konusunda

uyarmaktadır. Bir cesedin boğulduktan yetmiş iki saat sonra su yüzeyine çıkması beklenir. Eğer Kayıp Alicia Soria oradaysa, bu süre çoktan geçmiş olacak. Ancak öne sürülen hipotez, cesedin göldeki yosunlara dolanmış olduğu yönündedir.

Ipanema, ülkenin ve dünyanın geri kalanı için trendlerin belirlendiği bir plajdır. Burası ilk hamile kadının bikini giymeye cesaret ettiği, ilk üstsüz güneşlenen kişinin görüldüğü ve ilk "ipkini" denilen bikininin ortaya çıktığı yerdir.

Federal polisin Özel Kurtarma Ekibi'ne (GER) bağlı askeri dalgıçları dün gün boyu bölgede çalıştı. Sabah 07.15'te başlayan çalışmalar akşam karanlığına kadar aralıksız devam etti. Arama çalışmalarını kolaylaştırmak için gölün iki kıyısı bir halatla birleştirildi. Dalgıçlar bu alanı taradıktan sonra ipi bir metre kadar kaydırarak başka bir şeritle devam ettiler. "Kontrol edilecek bir yer kalmadığından emin olmanın tek yolu bu," dedi operasyondan sorumlu Fermín Lemos. Dalgıçlar, çektikleri görüntüleri iki monitöre yansıtan bir kamera kullanıyor. Ancak saat 19.10'da aramayı durdurdukları ana kadar sadece yeşil bitkiler görülebiliyordu. Bu nedenle onların kullanabileceği tek şey kendi dokunma duyuları. Dalgıçlar bir şeyler bulabilmek için ayakta arama yapmak, ileriye doğru yürümek ve kollarını iki yana sallamak zorunda kalmaktadır. Vücutlarının su yüzüne çıkmasını önlemek için normalde kullanılan ağırlığın birkaç katı olan bir buçuk kiloluk ağırlıklar taşırlar. Ayrıca "yaşam hattı" dedikleri, herhangi bir sorun durumunda yukarı çıkmaları gerektiğini işaret etmek için çektikleri bir halatla bir bota bağlıdırlar. Dün geç saatlerde olduğu gibi, dalgıçlardan biri batık bir kayığın kalıntıları yüzünden yaralandı (ayrı nota bakınız). Dalgıçlar iki kişilik gruplarla ve kırk beş dakikalık

vardiyalarla çalışmaktadır. Her dalıştan sonra bir buçuk saat boyunca suyun dışında dinlenirler. Dalgıçlar su yüzüne her çıkışlarında, dalgıç kıyafetlerine yapışan bir yosun yumağı içinde kalıyorlar. Özel Kurtarma Grubu'nun (GER) adamları için bu arama cehennemden farksız, hepsi bitap hâlde ve gölde arama yapmanın “gece ormanda arama yapmaktan daha kötü” olduğundan yakınıyorlar.

Inés; Yunancadan, “saf ve iffetli”.

Ernesto; Cermen dilinden, “galip gelmeye kararlı savaşçı”.

Laura; Latince, “muzaffer”.

Öğleden sonra saat iki buçukta, Gölün Dostları ve Komşuları Derneği'nin çevresel etki argümanlarına dayanan itirazına rağmen, Şehir Yönetimi'nin emriyle gölün drenaj kapakları açıldı. Alicia Soria'nın babası Doktor Ricardo Soria basına yaptığı tek açıklamada, “Bir insanın kaybolması, hiçbir şekilde çevreci değerlendirmelere tabi tutulamaz,” dedi. Yukarıda bahsi geçen çevre derneğinin başkanı Luis Julio López ise “Gölü boşaltmak korkunç bir şey, gölü doldurmalılar ki göl sazlıklarla dolu olsa bile gazla şişen ceset su yüzüne çıksın. Sonunda flora ve faunanın büyük bir bölümünü ortadan kaldırmış olacaklar,” diye açıkladı. López, gölün balıklara (“ciklet balığı ve pirana” dâhil beş ana tür var), su samurlarına, çok çeşitli kuşlara ve bol miktarda yosuna ev sahipliği yaptığından bahsediyor. Dün öğlen saatlerinde, dört yıldır Palermo göllerinin temizlenmesi ve yabani otlardan arındırılmasından sorumlu olan Aguas Argentinas şirketi, Palermo'yu Medrano Deresi üzerinden Plata Nehri'ne bağlayan bent kapaklarının açılması yönünde, Üretim ve Hizmetler Sekreterliği'nden kesin bir emir aldı. Gölün kuzeyde ve güneyde olmak üzere iki

giriş ve çıkışı vardır. Bunlardan biri doğrudan Aguas Argentinas'a ait bir arıtma tesisine bağlıdır; diğeri ise açık olup göldeki suyu Medrano Deresi'ne, Plata Nehri'ne doğru tahliye etmektedir. Kuzey kapısına, hipotezin doğrulanması hâlinde cesedin çıkmasını engelleyecek bir tel örgü yerleştirilmiştir. Su, Figueroa Alcorta'yı geçen altı yüz metrelik yeraltı borularından akmakta ve su jetinin yatağını aşındırmasını önlemek için taşlardan oluşan bir çağlayan aracılığıyla Palermo'ya girmektedir. Aguas Argentinas gölün bitki örtüsünün dengede tutulmasını sağlıyor. Şirket sözcüsü "Eğer çok fazla yosun olsaydı su yeşile dönerdi; mevcut denge suyun oksijenli kalmasını sağlıyor," dedi. Gölün boşaltılması nedeniyle herhangi bir türün yardıma ihtiyaç duyması hâlinde, bu türler özel olarak şartlandırılmış tanklarla Rosedal'a nakledilecek. Düne kadar hiçbir türün taşınması gerekmemiştir.

Son olarak, gölün boşaltılması işlemi, su henüz bir buçuk metreye kadar inmişken, "şönil bitkisi" türü yosunların dibe çökmesi ve askeri dalgıçların işini daha da zorlaştırması nedeniyle yarıda kesildi.

Corcovado'da bulunan Kurtarıcı İsa Heykeli belki de Rio'nun en sembolik görüntüsüdür: Ellerini açmış, şehri kutsayan bir İsa. Hiç kimse Rio'dan bu heykeli görmeden ayrılamaz.

İki gün süren yoğun arama çalışmalarının ardından dün akşam saatlerinde Alicia Soria'nın cansız bedeni Regatas de Palermo Gölü'nün dibinde bulundu. Ceset kıyıda on dört metre uzaklıkta, gölün üç ila dört metre derinlikte olduğu bir bölgede, ailenin bir arkadaşı tarafından ödünç verilen bir sonar sayesinde bulundu, zira ne itfaiyenin ne de valiliğin böyle

bir cihazı vardı. O sırada göldeki su sıcaklığı 18 dereceydi. Kullanılan sonar balıkçılık ticaretinde 350 dolar değerindedir ve sürüleri tespit etmek için tasarlanmıştır. Cesedi bulan dalgıç yüzeye çıktığında şunları söyledi: “Onu buldum, bir yosun düğümünün ortasında sıkışmıştı.” Gölün kıyısında Alicia Soria’nın babası Doktor Ricardo Soria vardı. Eşi Beatriz Pannede Soria, dekompanasyon* nedeniyle sağlık personelinin yardımıyla cesedin çıkarılmasından dakikalar önce ayrılmak zorunda kaldı. Doktor Soria, kızına ait olabilecek cesedin gri bir plastik torbaya konularak morg arabasına yüklenmesini beş metre mesafeden izledi. Bulunan cesedi tanıyabilmek için hâlâ acı bir süreçten geçmesi gerekiyor. Ancak kadının göğsünde, üzerinde “A. S.” harfleri ve Alicia Soria’nın doğum tarihi bulunan bir kolye olduğu ortaya çıktı.

O sırada, üç tekne ve üç lastik botun yola çıkmasının üzerinden beş saat geçmişti; bunlardan birinin dümeninin yanında Doktor Soria’nın yakın arkadaşı ve olta balıkçılığına meraklı olan Luis Mateua’ya ait bir yankı ölçer bulunuyordu. Operasyona itfaiyeciler, valilikten dalgıçlar ve siviller de katıldı. Alet yeri tespit eder etmez bir dalgıç suya daldı ve talihsiz kadının kafasına dokundu. Hemen diğer tekneler de oraya intikal etti ve üç dalgıç daha aşağıya inerek yosunları kesip yerinden söktükten sonra cesedi çıkardılar. Daha önceki üç seferde cihaz yanlış sinyaller vermişti. Hatalar, cihazın 10 santimetrelik sıvı kristal ekranında görünen balıkları tespit etmek üzere tasarlanmış olmasından kaynaklanıyordu. Balıkları orta, büyük ve küçük balıklar olarak sınıflandırıyordu. Cihaz Alicia Soria’nın vücudunu tespit ettiğinde, dört büyük balık ve bir küçük balığı birlikte rapor etti.

* Bir organın vücudun ihtiyaçlarına yanıt verme yeteneğinin kaybolması. Dengelememe. (e.n.)

E rnesto döndü. Yani akış şemamdaki “Alternatif 3”ün üçüncü soru işareti geçersiz oldu. O salı günü, akşam beşte kendi anahtarıyla kapıyı açıp şöyle dedi: “Merhaba Inés”. Benim oturduğum koltuğa yaklaşıp yanağımdan öptü. Bavulu bir kenara koydu. “Yıkanacak bir ton kıyafet var.” Bana sütyen yıkatma da, diye geçirdim içimden. Bana bir şey almak için *duty free*’ye uğrayamadığı için özür diledi. “Lali’ye parfüm alacağıma söz vermiştim ama çok yorgundum, bir an önce eve gelmek istedim.” “Çok hareketliydi, değil mi?” “Hiç sorma...” Cesedin bulunduğunu söylemek için birkaç kez araya girecek gibi oldum ama cesaretimi her topladığımda yeniden konuşmaya başlıyordu. Lali’yi sordu, hep onu sorar. “Bilmem, bütün hafta sonunu bir arkadaşının yazlığında geçirdi, aramadı da. İyidir herhâlde, bir şeye ihtiyacı olsa arardı, değil mi? *No news, good news**, annem bu sözden nefret eder. Tabii ki babama uygulandığında neredeyse dalga geçer gibi

* (İng.) Hiç haber olmaması iyi bir haberdır. (ç.n.)

bir şeydi. Ardından Ernesto bir şeyler söyledi, seyahatten dönen her eşin söyleyeceği türden şeylerdi: Biri aradı mı, burada hava nasıldı, gibi gibi. Köpeği sormadı çünkü köpeğimiz yok. Bu kadar basmakalıp soru dikkatimi dağıtmaya başladı. Ernesto döndüğünde olabilecek her şeye karşı bütün hafta sonu kendimi hazırlamıştım. Ernesto benimle konuşmayabilirdi, eşyalarını toplayıp temelli evden gidebilirdi, bana, “Başkasına âşık oldum,” diyebilirdi. Hiç dönmeyebilirdi de. Ama kendimi bu kadar normalliğe hazırlamamıştım. Ernesto her zamanki gibi davranıyordu, bu da bunun gizli aşkıyla geçirdiği ilk ve tek hafta sonu olmadığını düşünmeme neden oldu. Charo’yla ya da bir başkasıyla. Bu kafama dank ettikten sonra her şeyi daha net görmeye başladım. Hayatında başkaları olduysa, bu gayet iyi bir şeydi, demek ki evliliğimiz kaçamaklarından daha güçlüydü. Yaptığı şey başka nasıl tarif edilebilirdi ki? Bazı insanlar masaj için, bazıları detoks için, bazıları çamur banyosu ya da kaplumbağa plasentası banyosu için üç günlüğüne spa’ya gider. Herkesin zevki kendine. Belli ki Ernesto’nun farklı türde bir rahatlamaya ihtiyacı vardı. Kim kendi günahının stresten, sigara içmekten ya da yemek yemeden duramamaktan daha az ayıp olduğunu söyleyebilecek kadar günahsızdır ki? Diğer bağımlılıklardan bahsetmiyorum bile. Farklı kötü alışkanlıklardan. İnsanın anlamak gibi bir görevi var. Ernesto, kötü alışkanlıklarına rağmen hep geri döndü. Tıpkı o salı günü gibi. Son darbeyi, “Inés, gri takımımı kuru temizlemeciden almayı unutmadın değil mi?” dediğinde vurdu. Bu cümleyle beni etkisiz hâle getirdi, ona cevap veremedim. “Yarına kesin lazım olduğunu söylemiştim Inés!” Klasik Ernesto işte. Annem olsa, “Buyur buradan yak!” derdi. Ama o feleğin sillesini yediği için aşırı negatif bir insandır. Ben öyle değilim. Ve bu kadar karanlığın ortasında, kibriti daha

yeni yakmışken ışığı görmek ve neyin önemli olduğunu fark etmek çok korkutucuydu.

Ernesto kendine bir içki doldurup karşımdaki koltuğa oturdu. Ayaklarını sehpaye, “Bayan Seninki”nin ölümüyle alakalı hafta sonu gazetede yayımlanan kupürleri koyduğum açık mavi dosyanın yanına dayadı. “Ex Bayan Seninki” ya da “Bayan Seninki olduğunu düşündüğüm kişi” de diyebiliriz. Gözlerimi dosyaya beş santimden daha az mesafedeki ayakkabılarına diktim. Daha fazla kendimi tutamayıp “Alicia bulundu,” dedim. Ernesto donakaldı. “Dün cesedi buldular.” Sehpaya doğru eğilip mavi dosyayı ona uzattım. Ernesto dosyayı açıp kupürleri benim düzenlediğim kronolojik sırayla okumaya başladı. Dosya ellerinde titriyordu. Ona üzüldüm, çocuk gibiydi. Lali geldi. Doğru dürüst selam bile vermedi. Yüzü asıktı, hafta sonu kesin arkadaşıyla ipin ucunu kaçırmış, hiç uyumamışlardı, o yaşlardaki kızların yaptığı şeyler işte. Ama ona ders vermenin vakti değildi. Babasıyla başımızda çok ciddi bir dert vardı. Ve o noktaya kadar zaten eğitimi için çok uzun yıllar harcamış, çok emek vermiştik. Çok para da harcamıştık. Ernesto bir keresinde hesap yapmıştı. Liseyi bitirdiğinde sadece okul ücretlerine neredeyse seksen bin dolar yatırmış olacaktık. Okul malzemeleri, üniformalar, kitaplar, geziler, kutsal mezuniyet gezisi, ara sıra özel ders vs. vs. eklerseniz, yüz bin doların altına inmezsiniz. İnanılmaz. Ernesto’nun dediği gibi, sonra da gelip size model olmak istediklerini söylerler. Ya da ev hanımı, bunu ben diyordum, kızının ev hanımı olacağı düşüncesi Ernesto’nun aklının ucundan bile geçmezdi. “O başka işler yapacak,” derdi. Ernesto her zaman Lali’yi düşünürdü ama o gün, elinde mavi dosyayla bence sadece kendini düşünüyordu. İyi de yapıyordu. Çünkü kendini düşünmesi demek bizi, ailesini düşünmesi demekti. Lali’yi

bir iki gün ihmal etmesi hayatını değiştirmeyecekti. Her zamanki gibi sert ve asık bir suratla bir süre bize baktı, sonra yukarı çıktı. Ernesto ona bir şey söylemeye cesaret edemedi. Daha da kötüsü, “Parfümünü alamadım” demeye çalıştı ama sesi titredi ve cümle pembe dizi repliği gibi çıktı. Lali merdiven sahanlığından dönüp ona baktı ve devam etti. Şanslıydık, bazen ergenlik çağındaki çocukların bizi cezalandırmak için kullandığı sessizlik başımıza gelebilecek en iyi şeydir. Bir şeye ihtiyacı olduğunda gelip konuşur zaten. “Zavallı anne babasının neler yaşadığını bir bilse,” dedim. Ernesto da şöyle cevap verdi: “Kızı rahat bırak, o daha çocuk”. Klasik Ernesto, her zaman onu savunur.

Ernesto dosyaya bakmaya devam etmek için Lali’nin tamamen gözden kaybolmasını bekledi. Okudukça yüzü değişiyordu. Brezilya bronzluğu yerini solgunluğa bırakıyordu. “Lali’nin hiçbir şey bilmesine gerek yok,” dedi. Gözleri yaşlarla doluydu. Yıkılmış görünüyordu. “Ne kadar utanç verici!” Ağlıyordu. Lali için mi, kendi için mi yoksa Alicia için miydi bilmiyorum. Ama gerçekten ağlıyordu.

Ayağa kalkıp yanına oturdum. Ernesto dosyayı sehpayı fırlattı ve bakışlarını bir yere kilitleyip öylece kaldı. İç çekti. Gözyaşlarını sildi. Bana baktı. Elim tutup sıktı. Yüzüme düşen bir tutam saç okşadı, dizimi sıvazladı ve “Sakin ol, her şey yoluna girecek,” dedi.

İşte o zaman kesinlikle yanıldığıma ikna oldum.

“P^{au...}
“Lali?”

“Evet.”

“Ah, ne yapıyorsun?”

“Hiç, evdeyim. Nasıl geçti?”

“Çok güzel, senden n’aber?”

“İyi.”

“Okula gitmedin mi?”

“Yok, sen de gitmemişsin.”

“Hafta sonu bizimkilerle çok yorulmuşum. Enerjimi emdiler. Yılın bu zamanları yok bile yazmıyorlar zaten.”

“ ... ”

“ ... ”

“Şey, Pau, bir saat falan önce karnım sertleşti. Hafta sonu da birkaç kez oldu, sonra geçti ama şimdi daha sık oluyor gibi, devamlı öyle. Ne bileyim. Ne olabilir sence?”

“Hiç bilmiyorum.”

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

“Acıyor mu?”

“Hayır. Ama taş gibi oluyor.”

“Kasılma dedikleri şey falan olmasın?”

“Bilmiyorum ki.”

“Ben kasılma böyle oluyor diye biliyorum.”

“Nasıl?”

“Böyle işte, karnın sertleşiyor.”

“ ... ”

“Ama emin değilim yani.”

“Eğer öyleyse ne yapmam lazım?”

“Ay, ben bu işlerden hiç anlamam ki!”

“ ... ”

“Bilen birine sormak lazım. Anneme söyleyeyim mi?”

“Hayır, daha fazla yaymayalım.”

“Yok, sen istemiyorsan söylemem zaten.”

“Şimdi biraz geçiyor.”

“İyi bari.”

“Evet.”

“ ... ”

“ ... ”

“Geçti mi?”

“Evet, neredeyse.”

“Akşam görüşelim mi?”

“Olur.”

“Yani eğer iyiysen.”

“Evet, daha iyi olurum kesin.”

“5’te alışveriş merkezinde.”

“Anlaştık.”

“Görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Çok daha sakindim. Leziz bir akşam yemeği hazırlamaya koyuldum. Ernesto'nun seveceği bir yemek. Kötü şans getirmesin diye kremalı patates yanında biberli domuz filetosu yapmadım. Ernesto'nun Charo'yla Brezilya'ya gittiği gece yaptığım yemektir. Portakallı tavuk yaptım, benim damak zevkime göre biraz acıydı ama sofistike bir yemektir ve bir anısı yoktu.

Cesedin ortaya çıkması çok bir şey değiştirmiyordu. Otopsiyi biraz dikkatli yaparlarsa başındaki darbeyi anlayacakları doğrudur. Ama bu ülkede hiçbir şey belli olmaz. Ayrıca anlasalar bile darbenin üstünde “Ernesto Pereyra” yazmıyordu ya.

Ernesto duş alıp yemeğe indi. Neyse ki Lali dışarı çıkmıştı. Arkadaşıyla alışveriş merkezine gitmişti. Dünyanın sonu da gelse ergenler alışveriş merkezine gidip gelirdi, tabii bir şey de almıyorlardı. Tanrım, ne tuhaf bir nesil bu! Alışveriş merkezine gitmek istiyorsa gitsin, bana göre hava hoş. Arkadaşında yatıya mı kalacak, ne güzel. Konuşabilmek ve biri bizi dinliyor endişesi olmadan hareket etmek için Ernesto'yla

yalnız kalmamız iyiydi. Lali'yi olanlara dâhil etmenin zamanı değildi.

Tabağına tavuk koydum. Ernesto kötü, endişeli görünüyordu. Böyle olmakta haklıydı da ama biraz çaba göstermezseniz, gerçeklik sizi öldürür. Olay karmaşıktı, bunu inkâr etmiyordum. Ama durum henüz geri dönülmez bir hâl almamıştı, önemli olan da buydu. Hayatta geri dönüşü olmayan çok az şey vardı: ölüm, bir kolunuzun kesilmesi, çocuk sahibi olmak. Bu tür şeylerden geri dönmek mümkün değildir. Sonuç ne olursa olsun. Ernesto ölmemişti, kolunu kesmemişlerdi, çocuğu da olmamıştı. Evet, benden bir kızı vardı ama bunun benim lehime olduğunu biliyordum. Bu yüzden savaşımaya devam etmek, onu her türlü şüpheden tamamen uzaklaştırmak için mücadele etmek zorundaydık. Karşılaştığımız asıl sorun davada çok fazla şüpheli olmamasıydı. Eğer olsaydı, baskı birkaç kişi arasında dağıtılır ve durum daha yönetilebilir olurdu. Ama yoktu. Tek şüpheli Ernesto'ydü. Bu işe karışmış olması benim için sürpriz oldu. Bilmiyordum. Ernesto bana anlatmak istememişti. “Seni endişelendirmek istemedim, ceset olmadığı sürece suç da yok demektir,” dedi, aylar önce söylediğim cümleyi tekrar ederek. İçime bir bıçak saplandığını hissettim çünkü ortada ceset varsa, bu benim suçumdu. Artık ceset de vardı şüpheli de. Görünüşe göre Alicia ve Ernesto'yla birlikte çalışan iki dedikoducu kadın çok fazla konuşmuş ve gözler Ernesto'ya çevrilmişti. Ernesto ile Alicia arasında bir ilişki olduğundan emin olduklarını söylediler. Çok uyanık, çok şüpheci olduklarını düşünmüş olmalılar. Halbuki olan bitenin yarısını bile bilmiyorlardı. Ama hayatları boyunca ofislerde çalışan hatunlar böyledir. Kıskanç, işgüzar, fesat. Şehir merkezine ne kadar yakın çalışırlarsa o kadar kötü. Kuluçkaya yatmalarına neden olan bir ekosistem

olmalı herhâlde. Kendi hayatlarını yaşamaya vakitleri olmadığı için başkalarının hayatları üzerinden yaşarlar. Hayatları ofis olmuştur. Pazartesi den cumaya yaşarlar, hafta sonuna tahammül edemezler. Bir olay yaşasınlar diye ölümüne tekrar pazartesi olsun isterler. Zavallılar. Ernesto'yla kendine bir hayat uyduran Alicia gibi. Geleceği olmayan, gizli, geçici bir hayat. Pazartesi den cumaya, sekiz buçuktan yediye kadar süren bir hayat. Daha da kötüsü, kendi kanıyla mahvolmuş bir hayat. Bu kadar boktan bir durum nasıl sonlanabilirdi ki? Ne üzücü. Ayrıca öngörülebilirdi. Annem olsa anında anlardı. Ben bile anlardım.

Gerçek şu ki bu iki kadın ifadelerinde Ernesto ile Alicia arasında bir ilişki olduğunu söylemişlerdi. “Tamam, onlar ne derse desin, sen ifadende o gece birlikte *Sapık* izlediğimizi söyledin. Ben de bana sorduklarında aynısını söyleyeceğim,” dedim. Ve moralini düzeltmek için normalde olduğumdan daha sakın bir şekilde şunu ekledim: “Suç yerinde olmadığını kanıtlayabiliriz hayatım!” “Ben yukarıda uyurken senin salon-daki televizyonda *Sapık*’ı izlediğini söyledim,” diyerek beni düzeltti. Böyle anlaşılmamıştık. “Her şeyi batırmak istemedim. Bana filmle ilgili bir şey sorarlarsa, elim ayağım birbirine dolacaktı. Onun yerine uyumak sürdürmesi daha kolay bir yalan,” diye açıkladı. Akıllıca geldi. Ernesto’nun aptal olmadığını kabul etmek lazım. Ama elbette o bir erkekti ve bu yüzden de Tyrone Power’la Mel Gibson’ı karıştırabilirdi. Ve her şey, onun da söylediği gibi, aynı şekilde işliyordu. Çünkü Ernesto evden çıkmış olsaydı, onu görmem gerekirdi. Yani, lafın gelişi diyorum, çünkü Ernesto tabii ki evden çıkmıştı ve ben de onu görmüştüm. Bayan Curtis’in *Think in English* demesi gibi. Ama mazeretimiz açısından düşündüğümüzde, her şey yolundaydı. Ernesto dışında her şey yolundaydı, yüzünde her

türlü mazereti boşa çıkaran bir ifade vardı. Portakallı tavuk tabağında soğuyordu. “Bana yataklık ettiğini düşünmelerinden korkuyorum.” “Ay Ernesto, bu kadar negatif olma! Bir şey düşündükleri yok.” Sorun hâlâ başka şüpheli olmamasıydı. Adalet her geçen gün kötüye gidiyordu. Kendilerine ilk söylenen neyse onu doğru kabul edip daha fazla araştırma yapmıyorlardı. Tek şüpheli olmanın bizi pek de iyi göstermediği açıktı. “Başka şüpheliler uydurmak lazım,” dedim. Ernesto bu söylediğime kötü bir tepki verdi, hep çılgınca şeyler düşündüğümü, daha sonra aleyhimize olacak şeyleri nasıl uyduracağımızı, böyle bir şeyi asla yapmayacağını söyledi. Ağzı böyle diyordu. Ama yüzü başka bir şey söyler gibiydi. Bu yüzden ısrar ettim. “Bu kızın hiç düşmanı var mıydı?” “Hayır, herkes severdi.” Yeğeni dışında, diye düşündüm. “Eşyaları kime kaldı?” “Bilmem, annesiyle babasına sanırım, çocuğu yoktu.” Ama yeğeni vardı, diye içimden geçirdim tekrar. “Dolayısıyla, teo-ride, suça iten şeyler arasından ekonomik nedenleri ve kişisel çıkarları eleyecek olursak... geriye kalan tek şey tutku cinayeti,” dedim polisiye dizideymiş gibi. “İşte orada ben kaybediyorum,” dedi aceleyle Ernesto. “Çünkü yalnızsın. Bu nedene birini eklemek lazım.” İkizkenarın üçüncü kenarı. Üçüncü bir kişi. Ya da dördüncü? Charo aradığımız adaydı. Onu sevmiyordu (merhumeyi), parasının bir kısmı ona kalabilirdi ve kocamın metresi olan teyzesinin sevgilisiyle, kocamla ilişkisi vardı. Her şey mükemmeldi, Ernesto’nun mantıklı düşünüp böyle söylemesi gerekiyordu. Ama matematikte o kadar da iyi olmadığı ortaya çıktı. “Alicia’nın hayatında başka bir erkek olmadığını herkes biliyordu,” dedi çok önemli bir şey söylemiş gibi. Bunun ardından beni sadece Ernesto’nun olayları, koşulların gerektirdiği kadar hızlı algılayamaması değil, aynı zamanda ifade veren iki kadının da bir anda “herkes” olması

endişelendirmişti. “Başka bir erkek ortaya atmak istesek bile kimse inanmaz ki,” diye devam etti. Çok bariz olma riskini göze alarak onu düzelttim: “Bir kadın ortaya atalım.” Ernesto bana neredeyse şaşkınlıkla baktı. “Seni Alicia’yı ortadan kaldıracak kadar delice seven bir kadın.” Ernesto, “Bu delilik,” dedi. Galiba tam olarak böyle dedi. Birkaç kelime fazla, birkaç kelime eksik. “Mektup yazıp ‘Seninki’ diye imzalayacak biri...” diye devam ettim. “Eşyalarımı karıştırmışsın,” deme cüretini gösterdi. “Çıplak fotoğraflarını çekecek biri.” “Inés, inanamıyorum,” dedi. “Seninle hafta sonu Rio’ya gidebilecek biri.” “Hayır, hayır, asla olmaz,” dedi. “Her şeyi bir zarfa koyup doğru yere göndermemize bakar.” “Hayır,” dedi tekrar ama ses tonu artık o kadar kararlı değildi. O anda belirleyici olduğunu düşündüğüm bir cümleyle sözümü bitirdim: “Onun için hapse girmeye razı mısınız?”

Ernesto cevap vermedi.

“Ne düşünüyorsun?” dedim, cevap alamayacağımı biliyordum. Ernesto tek kelime etmeden bana bakmaya devam etti.

Ben de daha fazla ısrar etmedim.

Hayır, Ernesto hapse girmeye razı olmazdı.

29.

“S ekiz iki beş, sekiz üç, sekiz üç.”
“Evet?”

“Pardon, Guillermo orada mı?”

“Bir dakika, kiminle görüşüyorum?”

“Lali.”

“Ah, evet, bir saniye.”

“...”

“Merhaba.”

“Merhaba Guillermo, rahatsız ettiğim için kusura bakma, geçen gece otogarda tanışmıştık...”

“Evet, kim olduğunu anladım. İyi ki aradın!”

“...”

“Her şey nasıl gidiyor?”

“İyi.”

“İyi mi?”

“Eh işte.”

“Evde misin?”

“Evet, evdeyim.”

“Bak işte, bu iyi. Çok iyi.”

“Aslında şu an bir alışveriş merkezinin ankesörlü telefonundan konuşuyorum ama akşam eve gideceğim.”

“Ne güzel, çok iyi.”

“...”

“...”

“Seni aradım çünkü bir sorunum var.”

“Sadece bir sorunun varsa geçen günden daha iyisin demek ki!”

“...”

“Biraz gül ki golcüyeye de iyi gelsin.”

“...”

“Bak, bunu sevdim. Hadi anlat.”

“Karnım çok sertleşiyor, sonra iniyor. Ne bileyim, belki karnın bir şeyler biliyordur.”

“Kızım, benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır, niye ki?”

“Kasılmaların başlamış. Zamanın geldi mi?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Ciddi olamazsın...”

“...”

“Doktor ne dedi?”

“Yok, ben... böyle olduğundan beri hiç doktora gitmedim ki.”

“En kötüsü de dalga geçmiyor olman...”

“...”

“Tamam, olduğun yerde kal, ben seni alıp hastaneye götüreceğim.”

“Hastaneye mi?”

“Bebek doğurmak için nereye gidelim istersin?”

“Yani doğum zamanı gelmiş olabilir mi?”

“Kızım ne bileyim, ben seyyar satıcıyım, fermuar falan satıyorum ama her ihtimale karşı seni hemen hastaneye götüreceğim. Alışveriş merkezinin adresini ver.”

“ ... ”

“Orada mısın?”

“ ... ”

“Alo!!!”

“ ... ”

“Hay ben böyle işe! Kapattı!”

30.

Alicia Soria'nın cesedini morg dolabından çıkarıp masasının üzerine koydular. Bir karton kâğıt günler önce dişleri üzerinde yapılan inceleme sayesinde kimliğini doğruluyordu. Üzerinde isminin baş harfleri ve doğum tarihi bulunan kolye, kimliğini tespit etmek için yeterli bir adli delil olarak görülmedi. Başka bakış açılarına göre ise öyleydi. Babası o olduğunu biliyordu. Annesi de. Charo, Ernesto ve Inés kolyeyi görmemiş olsalar da biliyorlardı.

Plastik torbanın fermuarını açtılar ve Alicia'nın cesedinin kokusu odaya yayıldı. Adli tabip, rapor için not tutan yardımcısına "Ceset çok ileri derecede çürümüş durumda," diye yazdırdı. Adli tabip cesedi inceledi. Önce dıştan travma, kesik yaraları, kurşun delikleri aradı. Bu kadar çürümüş bir cesede uygulanması zor bir rutindi ve daha da kötüsü muhtemelen boşuna yapılıyordu çünkü her şey suya batarak öldüğünü gösteriyordu. Rutin. Cesedi masanın üzerinde ters çevirdi ve aramaya devam etti. Bir şey dikkatini çekti. "Prevertebral kan infiltrasyonu," diye asistana yazdırdı. Boynunu aşağıdan

yukarıya yokladı. “Altıncı ve yedinci boyun omurlarının gövdesinde kırılma, parçaların neredeyse tamamen ayrılması ve omurga gerginliği,” diye ekledi. Cesedi tekrar düz çevirdi. Bu cesette her şeyin o kadar da açık olmadığını bilerek neşteri eline aldı. Üzerine bir Y çizdi. Alicia’nın göğüslerini keserken sürüklememeye dikkat etti. Çizimi tamamladıktan sonra neşteri asistanına verdi ve deriyi kaldırdı. Asistan ona elektrikli testereyi uzattı ve adli tıp uzmanı göğüs kafesini kesti. Göğüs kemiğini kırdı. Köprücük kemiklerini ayırdı ve akciğerlere ulaştı. İç organları çıkarma işini bir asistan devraldı. Alicia’nın organlarını blok hâlinde çıkardı, sonra ölçmek ve tartmak için birbirinden ayırdı. Akciğerlerden başladı. Herkes Alicia’nın boğularak ölmediğini biliyordu. Adli tabip, “Akciğerlerde su olduğuna dair bir kanıt yok,” dedi.

Asistan içeride kalanları da çıkardı. Sıra rahme geldiğinde, belirli organlar için rutin olduğu üzere rahmi kesti ve ardından formolin içine koydu. Ancak ilk kesiden sonra tereddüt etti ve ikincisini daha dikkatli yaptı. Üçüncü kez kesmedi. Adli tıp uzmanını çağırdı, uzman yaklaştı, kesiğin içinden organı açtı, baktı ve başını salladı. Sonra da şöyle yazdırdı: “Yaklaşık on iki haftalık olası gebelik”.

Cesedi bezle doldurdular, dikkatlice diktiler ve yıkadılar.

Fermuar yeniden kapandı ve Alicia’nın bedeni tekrar morg dolabına girdi.

Ernesto beni odada bekliyordu. Alet kutusunu almaya gittim. Elimde kutuyla merdivenlerden çıkarken içimde tuhaf bir his vardı, sanki bir filmin içindeymişim ve kamera ben basamakları çıktıkça beni takip ediyormuş gibi. Ben ise ekranın ortasında, ışıklarla aydınlatılmış başrol. Hatta kafamda bu tür sahneler için tipik enstrümantal müziklerden biri çalıyordu. Garip bir andı. Ama hoşuma gitmişti, kendimi önemli hissediyordum, ailemin geleceğine yön verecek bir şey yapmak üzereydim. Beni ayrıcalıklı bir konuma getirecek bir şey. Başkalarını etkileyen şeyler yapanların yeri. Bu dünyadan hiç iz bırakmadan gelip geçen insanlar var. Ne üzücü. Annem gibi, hayatında tek yaptığı şey babamdan nefret etmektir ve bu da bir tek kendisinde iz bıraktı. Ben bu konudan çok bahsediyorum ama kesinlikle onun hayatı, onun kocasıydı. Ben olayın dışındaydım. Tıpkı Lali gibi. Annem babamı öldürmüş olsaydı, o zaman bambaşka olurdu ama sadece nefret ediyordu. Ben de Alicia'nın kazasıyla zincirleme gelişen olaylar olmasaydı öylece dünyadan çekip gidecektim. Ama işte orada, bir kraliçe gibi yukarı çıkıyordum, kollarımda

sunakta beni bekleyen tanrılara sunmak üzere adaklarımı taşıyordum (Yani odada beni bekleyen Ernesto'ya alet çantasını götürüyordum).

İçeri girdiğimde Ernesto yatağın üzerinde oturuyordu. Kutuyu yanına bırakıp diğer tarafa oturdum. Bu da güzel bir andı. Ernesto'yla yatağın üzerinde oturmuş, bir şey paylaşıyorduk. Tıpkı gençken fotoğraflara bakmamız veya bir sabah acele etmeden yatakta gazete okumamız gibi. Bunları yaptığımıza dair İncil üzerine yemin edemem. Yirmi yıl sonra evlilik, gerçekte olduğu şey olmaktan çıkar ve sizin düşündüğünüz şey hâline gelir. Her şeyi karıştırırsınız, başkasının yaşadığını kendiniz yaşamış gibi düşünebilirsiniz. Her şey birbirine o kadar benzer ki, özellikle bizimki gibi evliliklerde: Standart model aile tipi. Ernesto'yla yatakta hiç fotoğraflara baktım mı bilmiyorum ama bakmamış olsam bile bakmış da olabilirim. Ve o an hissettiğim öyle bir duyguydu, bir zamanlar sahip olduğumuz bir şeyi geri kazanmış olma duygusu.

Ernesto kutunun kapağını kaldırdı ve ilk darbeyi yedi. Alicia'nın tabancasını gördü. "Bu ne?" "Alicia'nın seni öldürmeyi düşündüğü tabanca." Ernesto bana bakakaldı. "Beni mi?" "Öyle düşünüyorum. Senin çıplak fotoğraflarının ve Rio biletlerinin yanındaydı." "Nerede?" "Komodininde." "Evine mi girdin?" "Evet." "Bu delilik Inés! Biri seni görebilirdi. Gördü mü yoksa?" "Hayır." "Emin misin?" "Kapıcıyla karşılaştım ama beni görmedi, sonra da evin önündeki barda bir kahve içtim ama benimle ilgilenen garson iki artı ikiyi bile toplayamaz hâldeydi." "Hangi garson? Uzun boylu, gri saçlı mı?" "Evet, sıska, siyah bıyıklı; şekerliği üstüme döktü." Ernesto gergin bir hâlde bana bakıyordu. Doğru kelime "gergin" miydi emin değilim. Sonra gevşedi ve tabancayı eline aldı. Ona

baktı, inceledi, ateş edecekmiş gibi doğrulttu. “Ernesto, dikkat et, birine zarar verebilirsin!” “Dolu mu?” “Herhâlde yani, seni boş bir tabancayla öldürecek hâli yok ya.” Ernesto sarjörü açıp mermileri çıkardı, kapattı ve her şeyi, tabancayı ve mermileri komodinin çekmecesine koydu.

İçindekileri incelemeye koyulduk. “Seninki” diye imzalanmış mektupları. Rujlu öpücükleri. Ernesto’ya ithaf edilmiş prezervatif kutusunu. Ernesto çıplak fotoğraflarını kullanmamıza kesinlikle karşıydı. Utanıyordu ve zaten elimizde çok sayıda suçlayıcı malzeme vardı. Amaç, adalet sistemini, Alicia’nın aradan çekilmesini isteyecek kadar önemli bir nedeni olan bir kadın olduğuna ikna etmektir. Ernesto’ya deliller gibi âşık, kıskanç ve sahiplenici bir kadın. Onun tamamen kendisinin olmasını isteyen bir kadın. Ve merhumenin izlediği adımları avucunun içi gibi bilen biri. Charo. Dahası, Alicia’yla kan bağı olduğu için onunla iletişimde olmak, aile buluşmalarında onunla görüşmek ve olası azarlara katlanmak zorundaydı. Hepsi çok can sıkıcı, neredeyse dayanılmazdı. O kadar ki bu defteri kapatıp onu başından atmaya karar verdi. Ernesto için fikirleri sıraladım ve sözlerinin inandırıcı olması için kendimce birkaç dokunuş yaptım: Charo son derece sahipleniciydi (1. kanıt, 1 numaralı mektup, “Seni görmeden bir dakika daha duramam.”), başka bir kadının olduğu düşüncesine katlanamıyordu (2. kanıt, peçeteye yazdığı mektup, “Tamamen benim olmanı istiyorum.”), onun için her şeyi göze alabilirdi (3. kanıt, prezervatif kutusundaki ithaf, bu durumda ilgili olan cümle değil, olayın kendisidir), zamanında Alicia’dan kurtulma fikrini ona ima etmişti (4. kanıt, otelin kibrit kutusundaki cümle, “Bizi hiçbir şey ayıramaz.”). Ernesto daha sonra yetkili makam önünde, o ana kadar alıntılanan cümleleri sadece laf olsun diye söylenmiş sözler olarak

kabul ettiğini söyleyecekti. Ve ancak uzun uzun düşündükten sonra Charo'nun tüm bunlarla bir ilgisi olabileceği konusunda onları uyarmak zorunda hissettiğini. Kolay olmayacaktı, Charo karşı koyacaktı ama Ernesto'nun bir mazereti vardı, evdeydi, ben buna kefil olacaktım; ben *Sapık*'ı izlerken o üst katta uyuyordu. Charo'nun o gece suç mahalinde olmadığını kanıtlayacak bir mazereti yoktu. Ernesto bunu biliyordu, o gece Charo'nun ne yaptığını bana söylemedi ama kanıtlamayacağını biliyordu. Tabii bizim gibi o da bir şey uydurmazsa. Ama onun yanında koşulsuzca arkasını kollayacak, onu koruyacak biri yoktu. Ernesto'nun vardı, ben yanıdaydım.

O gece huzurlu uyudum. Sevişmedik, Ernesto yorgundu. Ama ben mutluydum, çok şey paylaşmıştık, o kadar yakınlaşmıştık ki Charo'yla hafta sonu yaptığı en iyi seksten bile daha önemliydi bu. İki insan bizim gibi bağ kurunca, o ilişki bir ömür boyu sürebilir. Öte yandan, en tutkulu cinsel çekim bile orgazm olunca sona erer. Sonra ilişki nasıl devam eder, görürüz.

Sabah Ernesto, planladığımız gibi 31. Polis Karakolu'nda kendiliğinden ifade vermeye gitmek üzere erkenden ayrıldı. Benim ona eşlik etmemi istemedi. "Seni bu işten olabildiğince uzak tutmak istiyorum." Ona alet kutusunu verdim, sonra da evden çıktı. Gergindi, öyle ki görüşürüz demek için Lali'nin odasına bile girmedi. Çok tuhaftı ama iyi de oldu. Lali uyumaya eve gelmemişti. Kesin her zamanki gibi bir arkadaşının evindeydi ve bize haber vermemişti. Ama bu durum, zaten ipin ucunu kaçırmış olan Ernesto için daha fazla sıkıntı yaratacaktı.

Evden çıkalı daha beş dakika bile olmamıştı ve ben yerimde duramıyordum. Sanki bedenim bana dar geliyordu. Gelecekteki hayatımın en önemli olaylarından biri gerçekleşmek

üzereydi, ben ise her gün olduğu gibi eve kilitlenmiş, çarşafları değiştirsem mi yoksa birkaç gün daha tutsam mı ona karar vermeye çalışıyordum.

Bir taksi çağırıp karakola gittim. Hiçbir şey yapamamam bile, dikizci olmak ve Charo'ya karşı kazandığım zaferi saklandığım yerden kutlamak istiyordum. Daha doğrusu "kazandığımız" zaferi, çünkü Ernesto'yla yeniden bir ekip olmuştuk. Ernesto'nun arabasını yakınlarda göremeyince şaşırdım. Ernesto park için para ödemekten hoşlanmaz. Karakolun kapısına yaklaşıp etrafa göz gezdirdim. Onu göremedim. Belki de içeride ifade veriyordu. Kimse bana ne yaptığımı, nasıl yardımcı olabileceğini falan sormadı ama görevli personelin iş bilmezliğini suistimal etmek istemedim ve görünmeden izleyebileceğim bir yer aradım. Bir saat boyunca bekledim ve hiçbir şey olmadı. Farklı alternatifler düşündüm ancak bir akış şeması yapmak için kâğıdım yoktu, bu yüzden bu defa zihnimde yaptım.

Alternatif 1: Ernesto ifade veriyor, uzun sürüyor çünkü adalet sistemi yavaş.

Alternatif 2: Ernesto ifade veriyor, uzun sürüyor çünkü şüphe uyandırdığı için onu oyalıyorlar.

Alternatif 3: Ernesto arabayla bir sorun yaşadı ve gecikti.

Alternatif 4: Ernesto ofise uğraması gerektiğini hatırladı ve ifadeyi birkaç saat erteledi.

Alternatif 5: Ernesto yolda geliyor.

Bu aslında sadece başka bir hipotez değil, gözlerimle gördüğüm şeydi. Tam beşinci alternatifi bulurken Ernesto arabasıyla yanımdan geçmişti. Alternatif 1 ve 2 otomatik olarak elendi ve alternatif 3 veya 4'ten dolayı gecikmesinin bir

önemi yoktu çünkü önemli olan beşinciydi. Ernesto gelmişti.

Köşeye park edip arabadan indi. Ama yalnız değildi; yolcu koltuğundan uzun boylu, sıska, gri saçlı bir adam indi. Adamı bir yerden tanıyordum ama bir türlü çıkaramıyordum. Sokağın karşısına birlikte geçtiler, Ernesto ona rehberlik eder gibi birkaç adım önden gidiyordu. Elinde alet kutusu yoktu. İçeri girmeden önce adam bir devriye arabasının aynasına bakarak saçını düzeltti. Tam önümdeydi. İşte o an siyah bıyığını gördüm. Ağzıma rahatlatıcı bir tatlılık yayıldı ve artık hiçbir şüphem kalmamıştı. Alicia'nın dairesine gittiğim sabah üzerime şeker döken garsondu bu.

32.

“Çok canım acıyor.”

Evet, biliyorum küçüğüm. Gevşe, olabildiğince rahatla, elle muayene etmem lazım.”

“O nasıl bir şey?”

“Ne kadar açıldığına bakmak istiyorum.”

“Korkuyorum...”

“Sakin ol canım, olabildiğince rahatlamaya çalış.”

“Bana ne yapıyorsunuz?”

“Hiçbir şey kızım, muayene ediyorum. Hiç muayene olmadın, değil mi?”

“Hayır.”

“Şanslıymışsın, her şey yolunda görünüyor.”

“...”

“Tamam, ağlama. Birazdan bebeğin kollarında olacak. Hadi bakalım, gevşe, rahatla.”

“...”

“Bak, gördün mü? Hiçbir şey yapmıyorum canım, bir parmak daha...”

“ ... ”

“Bir saniye daha dayan, sonra bitiyor.”

“ ... ”

“Kasma lütfen yoksa muayeneyi düzgün yapamam.”

“ ... ”

“Kafasına dokunuyorum.”

“ ... ”

“Ağlama kuzum.”

“ ... ”

“Ben hemen doğumhaneyi hazırlatacağım. Altı santim açılmışsın. Bebek geliyor.”

“Çok korkuyorum.”

“Korkacak ne var ki!”

“ ... ”

“Sen sakin ol, bu her gün yaptığımız bir şey.”

Inés taksiye binip eve gitti. Mutfağa girdi. Bulaşıkları yıkamak için lavaboya gitti ve lastik eldivenlerini taktı. Turuncu, kalın lastikli, M beden eldivenler. Sanki farklı hareketler deniyormuş gibi parmaklarını havada oynattı. Kendini beceriksiz hissederek eldivenlerini bir hışımla çıkardı ve beyaz fayanslı duvara, çaydanlığın ve mavi beyaz fincanın olduğu yere fırlattı. Mutfaktan çıkıp odasına gitti. Üçüncü basamaktan dördüncüye çıkarken bileğini burktu. Merdivenlerin geri kalanını topallayarak çıktı ama yavaşlamadı. Odasının kapısını duvara çarptı. İçeri girdi. Dolabına gidip karıştırmaya başladı. Her rafı, her çekmeceyi. Aradığını bulamadı. Düşünmek için bir süre durdu. Hatırladı. Lali'nin odasına gitti. Eve dönmesine sevindi.

Bir tabureye çıkıp elini kızının gardırobunun en son rafına soktu. Eliyle yoklarken kolu sağa sola hareket etti. Eli plastik bir torbayla yeniden belirdi. Tabureden indi, torbayı açtı ve bir zamanlar beyaz olan sarımtırak bir elbise çıkardı. Lali'nin

komünyon* elbisesi. Elbiseyi yere fırlattı. Ardından elbisenin başlığını, küçük kutsal kart sepetini**, tespihi fırlattı. Bir eldiven çıkardı. Sağ eli için olduğundan emin oldu. Zar zor eline geçirdi. Küçüktü ve yıllar içinde sertleşmişti. Her şeyi hızlıca toparlayıp odadan çıktı. Odasına elinde eldivenle girdi. Doğrudan Ernesto'nun komodinine gidip bir zamanlar Alicia'nın olan tabancayı ve mermileri aldı. Bir zamanlar şarjörde olan mermileri. Sağ elini kullandı. Tabancayı Ernesto'nun parmak izleri silinmesin diye fazla bastırmadan belli belirsiz tutuyordu. Mermileri doldurmak için sol elini kullanması gerekiyordu, bu işi bir mendil yardımıyla yaptı. Her şeyi çantasına koydu: dolu tabancayı, mendili ve son olarak eldiveni. Odasına gidip üstünü değiştirdi. Dolabında Alicia'nın dairesine gittiği gün giydiği kum rengi takımını gördü. Bu hikâyeyi başladığı gibi bitirmeyi uygun gördü ve takımını giydi. Takımın cebinde ağır bir şey vardı, elini sokunca Alicia'nın anahtarlarını buldu: masanın çekmecesinde bulduğu üzeri etiketli bir sürü anahtar. Tekrar cebine koydu, bırakmaya cesaret edemedi.

Merdivenleri koşarak indi, anahtarını almadan kapıyı çarparak kapattı ve gitti.

* Hristiyanlıkta İsa'nın çarmıha gerilmeden önceki gece havarileri ile yediği Son Akşam Yemeği'nin anıldığı ayindir. (ç.n.)

** Kutsal kartlar; çocuğun adının, tarihin ve ayinin yapıldığı yerin kaydedildiği Katolik dinî etkinliğini hatırlatan bir karttır. Komünyon törenlerinde kızların bu kartları bir sepet içinde, erkeklerin ise küçük bir kutu içinde taşımaları ve daha sonra konuklarına dağıtmaları âdettendir. (ç.n.)

Buenos Aires'te, 17 Aralık 1998 tarihinde, kendiliğinden müracaat eden bir tanık Sayın Hâkim ve Kâtip huzuruna çıkmış ve ifadede bulunmaya başlamıştır. Hâkim daha sonra kendisinden bildiği ve sorulan her şey hakkında inançları doğrultusunda doğruyu söyleyeceğine dair yemin etmesini veya söz vermesini istemiş, yalan tanıklık suçuna karşılık gelen cezalar kendisine anlatılmış, bunun için Ceza Kanunu'nun ilgili yasal hükümleri kendisine okunmuş ve bunun üzerine tanık "yemin ederim" demiştir. Ceza Kanunu'nun 79, 80 ve 81. maddeleri kapsamındaki hakları konusunda bilgilendirilmiş ve söz konusu maddeler kendisine okunmuştur.

Kişisel bilgileri sorulduğunda, adının Alberto Garrido olduğunu söylemiş, kimliğini 12.898.610 numaralı kimlik kartıyla kanıtlamıştır. Mesleği: bar garsonu, boşanmış, 6 Mart 1960 Buenos Aires doğumlu, Enrique Garrido ve Elena Gómez'in oğlu, bu şehirde 2341 Yatay Sokak'ta ikamet etmektedir.

Dava hakkında bildiklerini anlatması istendiğinde ifadesinde şunları söylemiştir: "Bu sabah, dava için çok önemli bir bilgi vermek üzere 31. Polis Karakolu'na gittim ve oradan da bu mahkemeye sevk edildim. Alicia Soria'nın kaybolduğu gün, barda, kum rengi bir takım giymiş, bahsi geçen Soria'nın yaşadığı binadan çıktıktan sonra şüpheli bir tavırla binanın hareketlerini gözlemleyen çok gergin bir hanımla ilgilendim. Onu çok iyi hatırlıyorum çünkü ellerinde lastik eldiven olması dikkatimi çekmişti". Sayın Hâkim sorar: "Lastik eldiven mi?" Tanık cevap verir: "Evet". Sayın Hâkim'in bu kadının kimliğini bilip bilmediğini sorması üzerine tanık şöyle cevap verir: "Bir süre öncesine kadar bilmiyordum, ancak dün barın daimî müşterilerinden Bay Ernesto Pereyra içki içerken, işlemediği bir suçun tek şüphelisi olmaktan duyduğu endişeyi ve eşi Inés Pereyra'nın bu talihsiz olaya karıştığından şüphelendiği için duyduğu endişe ve korkuyu dile getirdi. Uzun yıllardır evli olan bu kişilerin birbirlerine olan bağlılığı ve sevgisi, adalet sistemine yaklaşmasını ve şüphelerini gidermesini engelliyordu. Bana her zaman yanında taşıdığı bir fotoğrafı gösterdi ve bu fotoğraf Alicia'nın kaybolduğu gün gördüğüm kadınla yüzde yüz örtüşüyordu." Sayın Hâkim'in neden daha önce mahkemeye gelip ifade vermediğini sorması üzerine tanık şunları söyledi: "Çünkü bazen insan bilmeden yargılar ve ben de olayla hiçbir ilgisi olmayan birini sırf gergin ya da alışılmadık bir tavır sergilediği için suçlamaktan korkuyordum. Ancak Bay Pereyra bana korkularından bahsettiğinde ve fotoğrafı gösterdiğinde vicdanım bana öne çıkmam ve düşündüklerimi ifade etmem gerektiğini söyledi. Eğer hatalıysam ya da olayla bir ilgisi yoksa adalet zaten bunu kanıtlar." Sayın Hâkim söylenenlere herhangi bir şey eklemek, çıkarmak ya

da değiştirmek isteyip istemediği sorduğunda, “Hayır” cevabını verir ve bunun üzerine işbu kanun, Kâtip tarafından yüksek sesle okunarak, Hâkim’in önünde “Şahitlik ederim ki” yazılı bildirimi için imzalanarak kapatılır.

35.

Şehir merkezine giden bir otobüse bindim. Araba kullanmayı sevmiyorum, hele de gerginken. İnkâr etmenin alemi yok, gergindim. Bedenimin içindeki bir şey kulaklarımdan çıkacakmış gibi hissediyordum. Sıcak, kaynar bir şey. Bağırsaklarım mı? İlk gördüğüm yere oturdum. Pencereden dışarı baktım. Sakinleşmeye çalıştım. Derin derin nefes almayı denedim. Neden yoga dersine gitmeyi bıraktıysam... Cabildo y Juramento'daki ışıklar çalışmıyordu. Ağaçlar, arabalar, binalar. Alicia'nın anahtarlarıyla oynadım. Yoga hocası çok konuşup beni geriyordu da ondan. Sakin, yavaş bir sesle içsel ışıktan, Toprak Ana'dan falan bahsediyordu ama çok gevezeydi. Okul üniformalı bir grup genç önümden geçti. Dört ya da beş kişi. Lali'yi düşündüm. Bundan sonrası onun için kolay olmayacaktı. Hep cam bir fanusun içinde yaşadı. Evdeki sorunlardan bihaberdi. Babası onu bütün olası tehlikelerden korumuştı, ne ironi ama. Şimdi birden dünyası altüst olacaktı.

* Buenos Aires'te ünlü bir cadde. (ç.n.)

Daha doğrusu çoktan altüst olmuştu. Ama en kötüsü kafasının üstüne düşebilirdi. Ee, hayatın kanunu bu. Ben de kafama darbe almıştım. Birçoğumuzun yaptığı gibi darbe ala ala büyümesi gerekecek, başka seçeneği yok. Ağaçlar, binalar, arabalar. Tıpkı babamın gidip bir daha dönmediğinde bana olduğu gibi. İnsan her şeye sahip olduğunu, örnek bir ailesi olduğunu sanıyor ama bir gün bakıyorsun her şey değişmiş. Lali üstesinden gelebilecek mi bilmiyordum. Yapabileceğini pek sanmıyordum. Ama şu an onu düşünmenin zamanı değildi. Hayatımda bir kez olsun kendimi düşünmek zorundaydım. İhtiyacım olan tek şey buydu. Ruj reklamı, arabalar, binalar. Kırmızı, sarı, yeşil. Alicia'nın cebimdeki anahtarları. Çantamdaki tabanca. İzleyeceğim adımları kendi kendime tekrar ediyordum. Lali'ye rağmen. Tabancaya dokunmadan çantamdan akış şemasını çıkardım. Birinci adım, ATM. Ve buna konsantre oldum. Ağaçlar, binalar, arabalar. Birinci adım, ATM. İkinci adımı sonra düşünürdüm. Üçüncü ve dördüncüyü de. Adım adım. Arabalar, binalar. Gelip geçen insanlar. Onu düşünmek istemiyordum. Ernesto'yu düşünmeyecektim. Buenos Aires'in köşeleri, kornalar. Birinci adım, ATM. İneceğim durağa geldim. Otobüsün arka kapısından inecektim. Olması gerektiği gibi. Düğme çalışmıyordu. Bağırdım. Şoför de bağırdı. Ona küfretmedim çünkü tarzım değil ama yapabilirdim de. Yürüdüm, biriyle çarpıştım, insanlar beni itti. İnsan, çok fazla insan. İlk ATM yolun karşı tarafında belirdi. Karşıya geçtim. Sıramı bekledim. Önümdekiler oyalandı, hem de ne oyalanmak. Elbette, onlar ne anlardı ki? Sabırsızlandım. Sıram geldi. Bakiyeme baktım. Neredeyse on bin dolar vardı. Hepsini çekmeyi denedim ama sadece yedi yüz peso çekmeme izin verdi. Ne kadarına izin veriyorsa o kadar çektim. İkinci adım, ilk adımı gerektiği kadar tekrarla. Başka

bir ATM görür görmez aynısını yaptım. ATM işlemin geçersiz olduğunu, aynı gün içinde daha fazla para çekemeyeceğim uyarısını verdi. Bilmiyordum ki, ben hiç ATM kullanmazdım. Ernesto'nun ayın başında verdiği parayı alıp yatırırdım. Ayrıca garajın tuğla duvarında bir delik olarak başlayan banka hesabımdaki, kumbaramdaki param da vardı. Ama o paraya dokunmak istemiyordum, zor zamanlar için saklıyordum. Ne olur ne olmaz diye başka bir ATM'de denedim. Yine aynı uyarıyı verdi. Doğrudan bankaya gittim. Kendiminkine değil, Ernesto'nunkine. İstemesem de başka seçeneğim yoktu. Sıra ya girip bekledim. Benim acelem varken diğer insanların neden yoktu? Bir çalışan benimle ilgilendi, Pereyra Ernesto ve/veya Lamas Inés hesabını kapatmak istediğimi söyledim. Hesabın sahibi olup olmadığını sordu, öyle olduğumu söyledim. Ama kontrol ettikten sonra evrakları Ernesto'nun imzalaması gerektiğini söyledi. Maalesef Ernesto bir seyahatte dedim. O zaman hesabı kapatamayacağını söyledi. Annemin ameliyat masraflarını karşılayabilmek için paraya ihtiyacım olduğunu söyledim. İnanması güç, sıradan bir yalandı. Ne bileyim işte, bir anda ağzımdan öyle çıkıverdi. Ağladım. Bankacı yalanımı yutmuş gibiydi. Bana ağlamamamı, ihtiyacım olan şey paraysa halledeceğini söyledi. Ernesto'nun imzası olmadan nasıl yapacağını sordum. Parayı çekmek için değil, sadece hesabı kapatmak için imzanın gerekli olduğunu söyledi. Ben bir banka sahibi olsaydım böyle aptalca kuralları değiştirirdim diye geçirdim içimden ama gülümseyip işlemi en kısa sürede yapmasını rica ettim. Annemin hayatı buna bağlıydı. Çalışan masasına gitti, kendini önemli hissediyordu. Denetimin hesabı kapatmaması için yüz peso bırakmamı önerdi. Bankanın başka bir kuralıydı. Dediğini yaptım. Parayı kasada bana teslim ettiler. Tuvalet gidip paraları sakladım. Kâğıt

paraları sütyenimle külotuma sıkıştırdım, bozuk paraları da cüzdana koydum. Paralar yeniydi ve kayıyordu. Dışarı çıktım. Bir giyim mağazasına girip kot pantolon ve siyah bir deri ceket aldım. Nakit ödedim. Poşete koymasına için çalışana kum rengi takımımı verdim ve yeni kıyafetleri üstüme giydim. İlk gördüğüm çöp kutusuna kum rengi takımımın olduğu poşeti attım. Üzüldüm. Bir telefon kulübesine girdim ama konuşmadım, sadece bir telefon rehberi istedim. “Araç kiralama” ve “Peruk” aradım. Bunlar üçüncü ve dördüncü adımdı. Alici-a’nın anahtarlarının kum rengi takımın cebinde, çöpte kaldığını fark ettim. Ama önemli değildi, hatta bu ürkütücü hatıradan kurtulmanın iyi bir yoluydu. En yakın araç kiralama bulunduğum yerden üç blok ötedeydi ve peruk dükkânı da yirmi blok ötedeydi ama perukla başlamak zorundaydım. Üçüncü adım peruk almaktı. Metroya bindim, dükkânın çok yakınında inmeyecektim ama en azından otobüs yolculuğundaki gibi çok düşünmeme neden olmayacaktı. Taksi de olmaz, alışkın değildim. “Parayı sokakta mı bulduk,” derdi anem. Peruk mağazasına vardım. Benden hemen önce bir kadın girdi. Saçını satmaya gelmişti. Doğal peruk yapmak için saç satın alıyorlar. Çalışanın ilgisini çekince yetkiliyi çağırdı. Birkaç dakika fiyatı tartıştılar. Ben sabırsızdım ama aynı zamanda eğleniyordum. Daha önce kimsenin saçını sattığını görmemiştim. Pazarlık yaptılar, kadın teklif ettikleri miktarın az geldiğini açıkça söyledi ama yine de kabul etti. Kadın gitti. Benim sıram geldi. Koyu kestane rengi, omuzlara gelen düz bir peruk seçtim. Tipik Arjantinli kafası işte. Buna rağmen neredeyse hepimiz sarışın olmak isteriz. Ya da sarışın görünmek. Röfle yaptırırız, kaşlarımızın rengini açtırırız ve hatta bir zamanlar saçlarımızın farklı göründüğünü unuturuz. Kibirli sarışınlar. Kaba sarışınlar. Kıskaç sarışınlar.

Benim gibi sarışınlar. Kestane rengi peruğu denedim. Güzel oldu. Başka bir tane daha vardı: Gösterişli, koyu renkli, neredeyse siyah, uzun ve düz saçlı. Charo gibi. Sırf hevesimi alayım diye onu da denedim, kim bilir hayatımda bir daha ne zaman peruk deneyecektim. Saç tutamlarını omuzlarımın üzerinde düzelttim. Onun gibi. Charo saçını satmaya gelseydi, kesin alırlardı. Peruğu takıp mağazadan çıktım. Kestane rengi olanı. Olduğum ama olmak istemediğim kişiyi. Tipik olanı. Satıcı kadının esmer peruğu vitrindeki beyaz strafor kafaya geri takmasını izledim. Dikkatlice saç tutamlarını açtı ve güzel görünsün diye düzeltti. Peruk vitrinin ortasında duruyordu. Diğerlerini gölgede bırakıyordu. Diğer peruklar yok gibiydi. Sarışınlar bile. Araç kiralama yerine gitmek için yeniden metroya bindim. İçeri girdim. Resepsiyon masasına oturdum ve görünürdeki tek çalışanın yabancı olduğu belli olan bir adamla ilgilenmeyi bitirmesini bekledim. Hava sıcaktı ve yıpranmış deri koltuk bacaklarımın altında terle dolmuştu. Kendimi ıslak hissediyordum. Ve gergin. Peruk da sıcak hissettiriyordu. Kaşındırıyordu ama kaşırsam ayıp olur diye düşündüm. *Ayakkabılarım sıkıyor, külotlu çorabım yüzünden sıcak basıyor...* Böyle zamanlarda insan düşüncelerini niye kontrol edemiyor? *Ve caddenin karşısındaki komşu...* Yabancı gitti, çalışan beni çağırmadan masanın önüne dikildim. Bir araç istedim. En ucuz olanını. Çalışan bir tane önerdi. Hangi renk olduğunu sordum. Kırmızı. Anında reddettim, gri olmalıydı. Gri, sıradan, ucuz bir araba, Buenos Aires'in her yerinde olanlardan. Kestane rengi peruk gibi. Bir tane kalmıştı. Kliması yoktu. Umurumda değildi, o noktada klimayı düşünecek hâlim yoktu ya. Arabayı kiraladım. Ücreti nakit ödedim. Bu ülkede araba kiralamak resmen bir soygun. İşlemin tamamlandığını düşündüm ama aptal çalışan teminat olarak bir

kredi kartı fişi imzalamamı istedi. Bu hoşuma gitmedi. Arkamda iz bırakmak istemiyordum. Nakit ödememin bir nedeni vardı herhâlde. Kabul etmedim. Çalışanla tartıştım. Sözümü geri alıyorum: Bir embesille tartışmak imkânsız. Hayır, hayatımda hiç araba kiralamadım, ne olmuş yani? “Prosedür böyle,” dedi ve ekledi: “Elimden bir şey gelmiyor.” “Evet, cehenneme kadar yolun var,” dedim, artık nezaket gösterecek durumda değildim. Onu öldürmek istiyordum. Yapabilirdim de. Fişi imzaladım, bana anahtarları ve evrakları teslim etti. Bodruma inip arabayı aldım. Çalıştırmadan önce bütün kiralama şirketi etiketlerini söküp camdan dışarı attım.

Dikiz aynasında peruğumu düzelttim.

Ve yola çıktım.

İspanya'da 1995 yılında düzenlenen XII. Ulusal Uygulamalı Psikoloji Kongresi'nde sunulan farklı makalelerin derlendiği kitabın fotokopisi. Fotokopisi çekilen makalenin başlığı: "Daktilo-psikolojiye bir yaklaşım; psikolojik özellikler ve diğer hususlar", bir grup İspanyol psikiyatrist tarafından imzalanmıştır. Fotokopi, Inés Pereyra'nın kiraladığı arabanın torpido gözünde bulundu. Kenar boşluğunda herhangi bir açıklama yok.

"Suçlu Adam". Eski bir ordu cerrahı ve Pesaro Akıl Hastanesi müdürü olan Cesare Lombroso'nun, suç işlemiş altı binden fazla insan vakasını inceledikten sonra sözde, tekrarlanma eğiliminde olan belirli fiziksel özellikler veya tuhaflıklar bulduğu bir çalışmanın başlığı buydu.

Lombroso'ya göre tipik bir suçlunun geniş bir çenesi, büyük kulakları, uzun kolları ve çıkık elmacık kemikleri vardı. Onun çalışmaları, bir kundakçının küçük kafalı olduğunu; bir dolandırıcının güçlü, geniş çeneli ve çıkık elmacık

kemikli olduğunu; bir hırsızın uzun ellere ve genellikle uzun bir yapıya ve koyu renk saçlara sahip olduğunu iddia ediyordu.

Buna benzer başka girişimler de oldu. Viyanalı Doktor Franz Joseph Gall, o dönemde çok popüler olan frenoloji teorisini geliştirdi. Bu teoriye göre, bir kişinin karakteri kafatasının şekli gözlemlenerek keşfedilebilirdi. Ona göre evcimen eğilimler kafatasının arka kısmında, entelektüel yetenekler ön kısmında, cömertlik üst kısmında, bencillik ve benmerkezcilik ise yan kısımlarda yoğunlaşıyordu. Yandaşları kırktan fazla özelliği sınıflandırmaya başladılar ve yalnızca bir insanın kafasını ölçerek ağır bir içici, kumarbaz ya da hırsızla karşı karşıya olup olmadıklarını anlayabileceklerini iddia ettiler.

Lombroso ve Gall'in teorileri yavaş yavaş gerçeklik tarafından çürütüldü. Ancak teknikleri başarısızlığa uğramış olsa da savundukları şeyin özü tamamen yok olmadı. Psikanaliz de dâhil olmak üzere, sadece adli tıpçılar değil, sıradan insanlar da hâlâ kimin potansiyel suçlu ya da katil olup olmadığını gösterebilecek bir örüntü bulmaya çalışıyor.

Belki de en şaşırtıcı olanı, bu huzursuz arayışın başkasında değil, kendinde bu olasılığı tanımlayabilmekle ilgili olmasıdır.

Kişinin asla küçük bir canavara dönüşemeyeceğine dair güvence arıyoruz.

37.

Park edecek bir yer buldum. Önceden park ettiğim köşede, yolun aynı tarafında, Ernesto'nun ofisinden yaklaşık yirmi metre uzakta. Otopark çıkışından biraz önce. Dördüncü ATM'den beşinciye geçerken sokaktan aldığım siyah gözlükleri taktım. Dandik, ucuz ama siyah işte. Bekledim. Lali'yi düşündüm. Yapamayacaktı. Radyoyu açtım. Çok konuşan, gür sesli bir radyo spikeri aradım. Kendi söylediği de dâhil hiçbir şey düşünmememi sağlayacak biri. Gereklilikleri karşılayan bir tane buldum. Baş ağrımın izin verdiği kadar sesi açtım. Bekledim. Bacaklarımın uyuştüğünü hissedince ayaklarımla daire çizmeye başladım. On beş defa sağa. On beş defa sola. Siyah peruk aklıma geldi, yumuşak, uzun, düz saçlı peruk. Tekrar on beş kere sağa. Dört kere de sola derken garajın kapıları açıldı. Bir araba çıktı. Anlamak için gözlükleri biraz indirdim. Ernesto değildi. Radyoyu kapattım. Açtım. Müzik aradım. Eski, yavaş bir şarkı bulunca bıraktım. Bana bir şeyi hatırlatıyordu ama ne olduğunu bilmiyordum. Beni kahretti. Neredeyse ağlayacaktım. Ama gözlerim yaşlarla dolar

dolmaz radyo spikerine dönüp sesi sonuna kadar açtım. Ana giriş kapısından resepsiyondaki kız, personel şefi, iki hademe çıktı. Resepsiyondaki kız bana doğru yürüyordu. Yeniden gözlükleri taktım. Yanımdan geçti ama bana bakmadı bile. Garajın kapısı tekrar açıldı. Bu sefer bir kamyonetti. Maviydi, Ernesto'nun arabası gibi. Markasını bilmiyordum, ben araba markalarından hiç anlamam. Ama araba değil, kamyonetti. Ondan emindim. Peruğumu biraz daha sağa kaydırmaya çalıştım. Siyah peruğu ne kadar beğenmişim! Belki bir gün... Garajın kapısı yeniden açıldı. İşte bu sefer oydu. AVE 624. Ernesto Pereyra. Benim kocam. Hâlâ benim kocamdı. Kiralık arabayı çalıştırıp onu takip ettim. Yavaş yavaş. Ernesto çok yavaş gidiyordu. Dirseğini camdan sarkıtmıştı. Sanki dünyaya hâlâ aynımış gibi. İlk ışıpta sinyal verdi. Ben de aynısını yaptım. Evin yolu öyle değildi. Şaşırmadım, niye eve gitsin ki? Niye bütün hayatı boyunca bana sadık kalsın? Niye Charo'yu değil de beni seçsin? İki blok daha. Ernesto bir sonraki köşede park etti. Arabayı park edecek yer yoktu. Onu geçmek istemedim, güvenli bir mesafede kalmayı ve park edip uzaktan izlemeyi tercih ettim. Dörtlüleri yaktım. Kapattım, çok fazla dikkat geçmek istemiyordum, bu iyi olmazdı. Biraz zaman geçti. Birkaç dakika. Beş. On. Ernesto'nun kolunun pencereden salladığını gördüm. O yöne baktım. Charo karşıya geçerek ona doğru geliyordu. Işık sarı olunca adımlarını hızlandırdı. Neredeyse koşuyordu. Koşarken göğüsleri beyaz tişörtünün altında sallanıyordu. Aklıma şampanya kadehi geldi. Göğüslerinin sıkışmış bir cam bardağın içine çekildiğini hayal ettim. Neredeyse komiğime gitti. Onu öptü. Charo, Ernesto'yu. Açık pencereden onu öptü, arabanın diğer tarafına geçip bindi. Ernesto'nun arabası hareket etti. Kiralık araba da. Hep onların arkasındaydı. Güvenli bir mesafede.

Konuşuyorlardı. Ernesto'yla ben arabadayken hiç konuşmazdık, herkes kendi işine bakardı, o araba sürerdi ben de dışarıyı izlerdim. Onlar konuşuyordu. Monroe Caddesi'ndeki bir otele girdiler. Ernesto ve Charo. Ben uzaktan takip ettim. Sokakta bir tur attım. Tekrar otelin önünden geçtim. Bir tur daha attım. Park edecek yer aradım. Yakınlarda ama çok da değil. Monroe'ya paralel, üç blok ötede sakin bir sokak seçtim. Beyaz ahşap işçiliği olan tuğla bir evin önünde. Ahşapların boyanması gerekiyordu. Çantamı alıp arabadan indim. Otele kadar yürüdüm. Kapıya yaklaşıp içeri girdim. Çalışan, yalnız kadınları kabul etmediklerini söyledi. Mastürbasyon yapmak istediğimi söyledim. "Hayır, üzgünüm," diye cevap verdi sivilceli bir beyefendi. Çıktım. Birlikte içeri girecek birini bulmak için bir o tarafa bir bu tarafa baktım. Bu delilikti. Bu fikri hemen aklımdan çıkardım. Bazen insan yolunu kaybedince her türlü şeyi düşünebiliyor. Ya da yapabiliyor. Hayır, biriyle girmek uygun olmazdı. Otoparka girdim. Beni kimse görmedi. Ernesto'nun arabasını aradım. Kapıyı zorladım. Kilitliydi. Akış şemasının altıncı ve yedinci adımlarını avucumun içi gibi biliyordum ama nasıl uygulayacağımdan emin değildim. Düşündüm. Uzun süre düşündüm. Aklıma bir şey geldi, belki en iyi seçenek değildi ama bir fikir işte. Sürücü tarafındaki ön lastiği seçtim ve havasını indirdim. Kendimi sakinleştirdim. Mekanizmanın harekete geçtiğini ve belki de işe yarayacağını biliyordum. Ernesto'nun arabasının bagajıyla duvar arasına oturdum. Bekledim. Lali'yi düşündüm, üstesinden gelemeceğini. Annemi düşündüm, annem olsa benimle gurur duyardı. Ernesto'yu düşündüm. Ama onu anında aklımdan çıkardım. Ernesto'yu düşünmek bana iyi gelmiyordu. Bunu hak etmiyordu, piç kurusu. Bekledim. Eldivenleri taktım. Bekledim. Ayak sesi duydum. Onlar olduğunu biliyordum

ama bakmadım. Çantayı açtım. Ernesto'nun tabanı çimentoya sürtünen ayakkabıları benden bir metreden daha az bir mesafedeydi. Ernesto'nun yürürken ayaklarını sürüme gibi bir alışkanlığı var. O yüzden bütün ayakkabılarının topukları dışarıdan aşınmıştır. Ernesto, Charo'nun kapısını açtı. Charo oturup pencereyi açtı. Ben dinliyordum, sadece dinliyordum ama biliyordum. Onu yirmi yıldan fazla süredir tanıyordum. Ernesto arabanın önünden dolanıp şoför koltuğunun kapısına geçti. "Hay sikeyim," dedi ve sönmüş tekerleği tekmeledi. Ceketini çıkarıp koltuğuna attı. Kapıyı çarparak kapattı. Bagaja doğru yürüdü. Ben de eğilerek öne ilerledim. Bagaj açıldı, Ernesto arkasında kaldı. Yedek lastiği çıkarmasının en az iki dakika süreceğini biliyordum. Ernesto titiz ve düzenliydi. Harekete geçtim. Ayağa kalktım. Charo'nun penceresinin önünde. Benim olan pencerenin önünde. Açık bagaj kapısı Ernesto'nun beni görmesini engelliyordu. Charo bana baktı. O anın tadını çıkardım. Tabancayı doğrulttum. Korkuyordu, göğüslerine rağmen, siyah saçlarına rağmen. Korkuyordu ve çığlık bile atamadı. Tetiğe bastım ve alnının ortasında kanların fişkırdığı kusursuz bir delik açtım. Üzerinde Ernesto'nun parmak izleri olan tabancayı arka koltuğa fırlatıp koştum. Ernesto'nun tepki vermesinin birkaç saniye süreceğini biliyordum, korku onu felç eder. Tıpkı ona hamile olduğumu söylediğim zamanki gibi. On yedi yıl önce. Ernesto böyledir, bu tarz şeyler hiç değişmez, kendinden on beş yaş genç bir kadınla birlikte olsan da.

Arkama bakmadım.

Ernesto muhtemelen beni gördü. Kaçan bir kadın gördü. Arkası dönük, düz, koyu kestane rengi, omuz hizasında saçları olan bir kadın.

“Tam ad ve soyad?”
“Laura Pereyra.”
“Yaş?”
“On yedi.”
“Hâkime haber vermem gerekecek.”
“...”
“Baba adı?”
“Babası yok.”
“Peki senin ebeveynlerine nasıl ulaşabiliriz?”
“Ebeveynim yok.”
“Hiç kimsen yok mu yani?”
“Kızım var.”
“Hâkime haber vermem gerekecek.”
“İstedğini yap.”
“Birine haber vermemi ister misin?”
“Hâkime haber vereceğim demedin mi?”
“Nasıl istersen, özellikle birini istemiyorsan.”
“...”

“ ... ”

“Bir dakika, bir numara yazabilir misin?”

“ ... ”

“ ... ”

“Söyle.”

“Sekiz iki beş sekiz üç sekiz üç.”

“Sekiz üç, sekiz üç.”

“Guillermine'nin doğduğunu söyle.”

“Tamam.”

“ ... ”

“ ... ”

“Teşekkürler.”

“ ... ”

“ ... ”

“Tombiş, ne kadar da güzel.”

“Evet, hem de çok.”

“Kime benziyor?”

“Kimseye, neyse ki kimseye benzemiyor.”

Monroe Cadde'sinde yürürken Ernesto'nun çığlıklarını duyuyorum. Üç blok daha gidince polis sirenleri duyulmaya başlıyor. Sakinim. Aylardır ilk kez sakinim. Güneş yüzüme vuruyor. Siyah gözlüklerimi bir yerde kaybettim. Harika bir gün. Böyle bir günde başıma kötü bir şey gelemes. Bu hikâyenin nasıl biteceğini bilmiyorum. İnsan böyle bir şeyi bilemez ki. Bence beni bulacaklar. Kimse hayatı boyunca kaçamaz, kaç tane peruk takarsan tak. Eninde sonunda kapana kısılırsınız ve herkes üzerinize çullanır. Ama yine de sakinim. Ruhem sakinim, önemli olan da bu. Bir ankesörlü telefonda durup annemle konuşuyorum. Her zamanki gibi azarlamaya başlıyor. Konuşmama izin vermiyor. Onu durduruyorum, nasıl bilmiyorum ama bir şekilde durduruyorum. Olanları anlatıyorum ama bana inanmıyor. Yapabileceğimi düşünmüyor. Lali'ye göz kulak olacağına söz verdiriyorum. Halletmem gereken son şey buydu. Bu benim için büyük bir rahatlamaıydı. Bir şekilde annemin, tüm kusurlarına rağmen, ona hâlâ bir ailesi olduğunu hissettireceğini biliyorum. Lali gibi bu kadar

zor bir yaşta olan bir kız için bu çok önemli. Ernesto'yla bana gelirse, evliliğimizin bittiği çok açık. Bu defa dönülmez bir yola girdik. İkimiz de bu olaydan en zararsız şekilde çıkmak için kartlarımızı oynayacağız. Bu yönden de içim rahat. Çünkü her ne kadar adalet kör olsa da gözüne gözlük takma görevini bizzat kendim üstlendim. Belki numarası yeteri kadar büyük değil, belki görüşü biraz bozuyor ama hiç yoktan iyidir. Büyük ihtimalle Alicia'nın suçunu ben, Charo'nun suçunu da Ernesto ödeyecek. Altıncı adım: Onu öldürmek. Yedinci adım: Suçu Ernesto'ya atmak. Akış şemamı paramparça edip rüzgâra savuruyorum. Kâğıt parçaları her yere dağılıyor. Kimin kimi öldürdüğünün ne önemi var ki? İkimiz de birini öldürdük. Zaten bütün insanlar aynı değil mi? Hepimiz aynı değere sahip değil miyiz? Banka takası gibi düşünün. Duruşma günü Ernesto ve ben üstümüze atılan suçu işlemediğimizi söyleyebiliriz ama masum olduğumuzu söyleyemeyeceğiz. Özünde kimse masum değildir. Hepimiz Tanrı'nın yarattığı hayvanlar olsak bile. Alicia, Charo, Ernesto, ben. Kimi öldürdüğün cezayı çok değiştirmez. Ama suçluluk duygusunu değiştirir. Alicia'yı öldüremezdim. Kızımın babası olduğu için Ernesto'yu da.

Ama Bayan Seninki'yi öldürürüm. Bayan Seninki başka bir mesele.